COLECŢIA RÂSUL LUMII

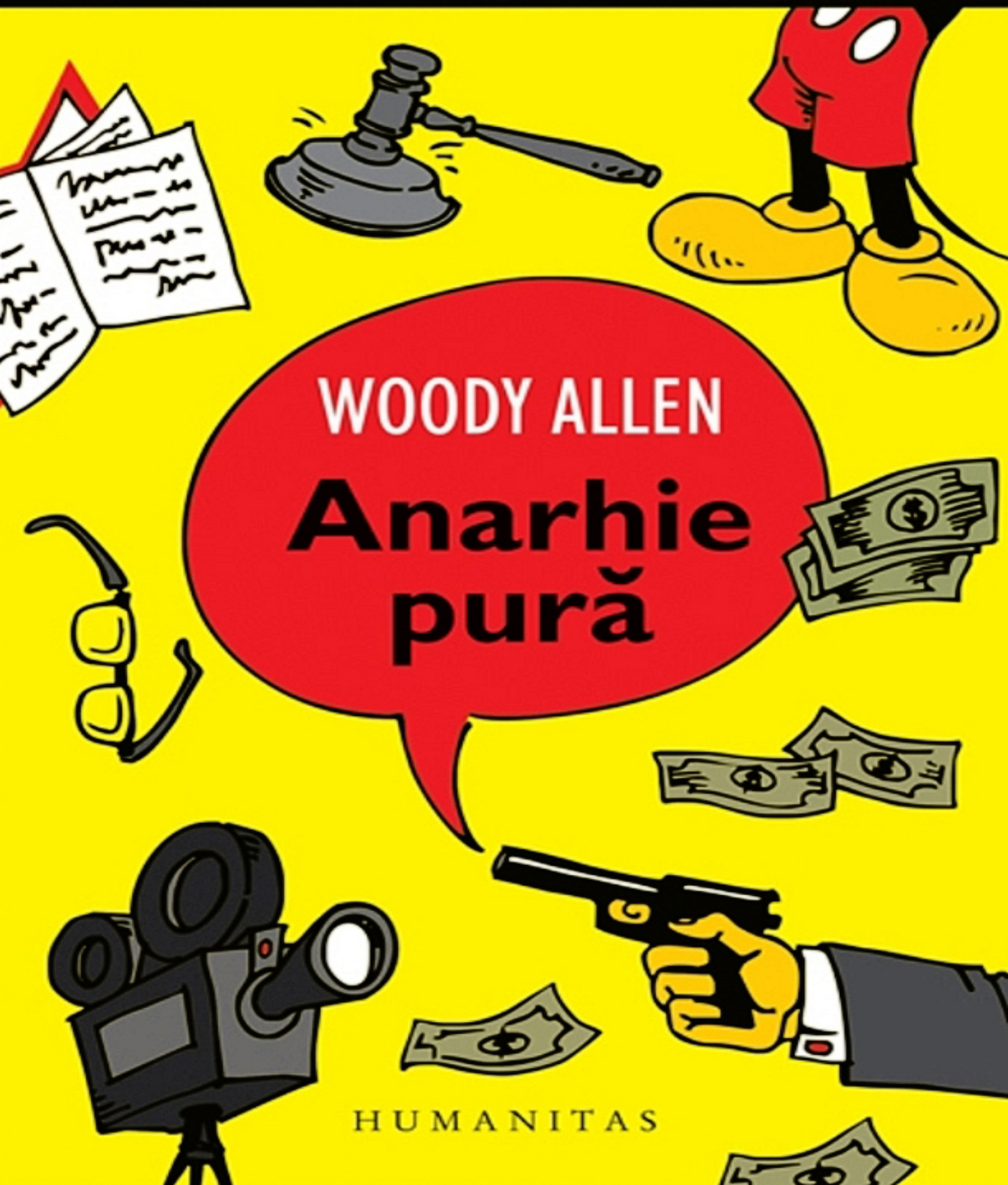

WOODY ALLEN

Anarhie pură

HUMANITAS

Woody Allen

ANARHIE PURĂ

Traducere din engleză de Ruxandra Ana

Editura Humanitas
2008

WOODY ALLEN (n. 1935, New York) este de fapt Allen Stewart Konigsberg – regizor, scenarist, actor, producător, scriitor, artezianăde vorbe spumoase, campion al iconoclasmului și al incorectitudinii politice. Contestatar prin excelență, pune la grea încercare răbdarea celor din jur – colegi, profesori, medici etc. E indisciplinat și nepoliticos, străduindu-se să-și ascundă natura timidă, chiar retractilă. Reușește să se facă exmatriculat, din cauza obrăzniciilor repetate și a lipsei de chef pentru școală. Îi plac sporturile de echipă, învață să cânte la clarinet și își descoperă puterea de-a găsi replici memorabile în orice situație. Devine colaborator al unor programe TV și pășește astfel în lumea showbizului. Colecționează cu aceeași ușurință premii (Oscar, Globul de Aur, BAFTA, Cesar) și soții sau prietene (Harlene Rosen, Louise Lasser, Mia Farrow, Diane Keaton, Soon-Yi Previn). Regizează o serie de filme foarte cunoscute (*Trandafirul roșu din Cairo, Annie Hali, Manhattan, Ia banii și fugi, Soți și soții, Zelig, Blestemul scorpionului de jad, Viața lui Harry* etc.). Este autorul volumelor *Side Effects, Getting Even, Without Feathers, Play It Again, Sam, Don't Drink the Water, Hannah and Her Sisters, Death, God, The Floating Lightbulb* și *Mere Anarchy*.

CUPRINS

A greși e omenește – a pluti, divin
Răscumpărarea Tandoori
Sam, ai parfumat prea tare pantalonii
Condei de închiriat
Exerciții de gimnastică, iederă otrăvită, ultima dublă
Scumpă dădacă
Papilele tale ucigașe, draga mea
Aleluia, s-a vândut!
Atenție, cad moguli!
Respingerea
Cântați, voi, torturi Sacher!
Într-o zi urâtă, poți să vezi veșnic
Atenție, genii: numai bani gheață
Cu corzile întinse
Deasupra legii, sub saltea
Așa mâncat-a Zarathustra
O surpriză zguduie procesul Disney
Legea lui Pinchuck

A greși e omenește – a pluti, divin

Inspirând cu nesaț, cu viața derulându-mi-se în fața ochilor în câteva viniete melancolice, m-am trezit sufocându-mă, acum câteva luni, sub tsunami-ul de corespondență inutilă care se revărsa prin fanta din ușă, după scrumbia obișnuită de la fiecare mic dejun. Numai Grendel, femeia noastră de serviciu de statură wagneriană, auzind falseturile înăbușite sub miliardele de invitații la expoziții de artă, strângeri de fonduri și lozul cel mare tras la un concurs de pirită, a fost în stare să mă extragă, și asta doar folosindu-ne de Bugsucker. În timp ce ordonam alfabetic, cu multă grijă, prospăturile sosite prin poștă în tăietorul de hârtie, am observat, în belșugul de cataloage care scoteau la vânzare totul, de la vase de mâncare pentru păsări până la livrări lunare de felurite drupe uscate la soare și hesperide, un ziar micuț, nesolicitat, pe a cărui banderolă scria *Magical Blend*. În mod evident destinate pieței New Age, articolele variau, ca subiect, de la puterea cristalelor la tratamentele holistice și vibrațiile clarvăzătorilor, cu sfaturi pentru desăvârșirea energiei spirituale, dragoste versus stres, locurile exacte unde trebuia mers și formularele care trebuiau completate în vederea reîncarnării. Reclamele, și ele parcă scrupulos alcătuite pentru a se izola de nerezonabilul nemulțumiților prefăcuți, prezentau vaporizatoare terapeutice, energizante vortex pe bază de apă și un produs denumit Herbal Grobust, conceput anume pentru a mări volumul dotărilor doamnelor. Nu lipseau nici sfaturile clarvăzătorilor, din surse ca „intuitiva spirituală”, care-și verifica intuițiile cu „un consorțiu de îngeri numit Consorțiul Șapte”, sau o gagică botezată cu nume de stripteuză, Saleena, care oferea „balansarea energiilor, trezirea ADN-ului și atragerea abundenței”. Firește, la sfârșitul tuturor acestor călătorii spre centrul sufletului, o compensație modică avea să acopere costurile timbrelor poștale și orice alte cheltuieli pe care

respectivul guru le avea de făcut în altă viață. Totuși, cea mai surprinzătoare apariție dintre toate trebuie să fi fost „fondatoarea și liderul divin al Mișcării de Ascensiune Hathor pe Planeta Pământ". Cunoscută de adepții ei sub numele de Gabrielle Hathor, o zeiță autoproclamată care, conform copywriterului ei, este „plenitudinea surselor manifestate în formă umană", această icoană de pe Coasta de Vest ne spune că „se observă o accelerare a răspunsurilor karmice… Pământul a intrat într-o iarnă spirituală care va dura 426.000 de ani pământeni." Conștientă de cât de grea poate fi o iarnă lungă, doamna Hathor a început o mișcare prin care ființele umane să deprindă arta ascensiunii spre „dimensiunile cu frecvență crescută", unde probabil că pot ieși mai mult ca să joace puțin golf.

„Levitația, translocația instantanee, omnisciența, capacitatea de materializare și dematerializare și multe altele pot deveni abilități normale", îl învăluie poliloghia cu vino-ncoace pe neavizatul cititor, susținând că „de la nivelul acestor dimensiuni cu frecvență crescută, ființa superioară poate percepe frecvențele inferioare, pe când cei de pe frecvențele inferioare nu pot percepe aceste dimensiuni superioare".

Mai există o mărturie înflăcărată din partea cuiva pe nume Pleiada Lunăstea – un nume care nu m-ar scoate din consternare dacă aș afla în ultima clipă că i-ar aparține neurochirurgului sau pilotului meu. Acoliții doamnei Hathor trebuie să se supună unei „proceduri umilitoare" ca parte a rutinei de dizolvare a ego-ului și de ridicare a frecvențelor. Plata cu banii jos e privită cu dispreț, dar în schimbul unei loialități abjecte și al muncii productive, oricine poate spera la un pat și la un castron de soia organică, în timp ce fie își pierde, fie își câștigă cunoștința.

Pomenesc toate astea pentru că mai târziu, în aceeași zi, pe când ieșeam de la Hammacher Schlemmer, extenuat de obsesiva indecizie față de cumpărarea unei tigăi computerizate pentru pregătit rață sau a celei mai performante ghilotine portabile din lume, m-am izbit ca

Titanicul de un aisberg bătrân, pe care-l știam din facultate, Max Endorphine. La vârsta a doua, plinuț, cu ochi de morun și afișând mândru o șuviță peste chelie, destul de bogată cât să inducă în eroare la prima vedere, mi-a strâns mâna și s-a lansat în povești despre norocul care dăduse peste el de curând.

— Ce să-ți spun, băiețaș, am dat marea lovitură. Mi-am descoperit forul interior, iar de-acolo, am ajuns pe Tărâmul Făgăduinței.

— Ai putea să dezvolți? l-am descusut, remarcând pentru prima dată ansamblul spilcuit și inelul de pe degetul mic, de mărimea unei tumori în stare avansată.

— Presupun că n-ar trebui să trăncănesc cu cineva de pe o frecvență inferioară, dar pentru că ne știm de mult…

— Frecvență?

— Vorbesc despre dimensiuni. Noi, cei aflați pe octavele superioare, suntem învățați să nu facem risipă de ioni prețioși pe troglodiții muritori printre care – fără să te superi – te numeri. Nu că n-am studia și n-am aprecia și formele inferioare, iar asta datorită lui Leeuwenhoek, dacă mă-nțelegi…

Brusc, cu instinctul de pradă al unui șoim, Endorphine și-a întors capul după o blondă cu picioare lungi, îmbrăcată într-o minijupă, care se fâțâia în căutarea unui taxi.

— Remarcă apariția artei cu buzele țuguiate, mi-a spus, cu glandele salivare în viteza a treia.

— O fi vreun model, am șuierat, presimțind începutul unui atac de cord, dacă judeci după bluza transparentă.

— Fii atent la asta, mi-a spus Endorphine, trăgând aer adânc în piept și începând să se înalțe de la sol.

Uimiți, și eu, și Miss Iulie l-am văzut levitând la 30 de centimetri deasupra 57th Street, în față la Haramacher Schlemmer. Căutând firele ascunse, dulceața de tinerică și-a adus spectacolul mai aproape.

— Hei, cum faci asta? a mieunat ea.

— Poftim. Ai aici adresa mea, i-a spus Endorphine. O să fiu acasă astă-seară după opt. Treci pe la mine. Te fac să plutești cât ai clipi.

— Aduc eu cina de la Petrus, a gângurit fata, îndesându-și logistica întâlnirii în abisul decolteului, după care și-a legănat șoldurile mai departe, în timp ce Endorphine cobora încet pe pământ.

— Ce naiba? am spus. Ești cumva Houdini?

— Ei bine, a oftat el binevoitor, dacă tot mă cobor la nivelul conversației cu un parameci, aș putea la urma urmei să-ți explic toată schema. Hai să mergem la Stage Deli să devorăm niște *schneckeni* până îmi țin predica.

Și cu asta, s-a auzit o pocnitură, iar Endorphine s-a evaporat. Am înghițit în sec și mi-am dus mâna la gura rămasă deschisă. După câteva secunde, a reapărut, plin de căință.

— Îmi cer scuze. Am uitat că voi, ăștia cu picioarele pe pământ, nu vă puteți dematerializa și transloca. Greșeala mea. Hai s-o luăm din loc.

Încă mă ciupeam, când Endorphine și-a început povestea.

— OK, mi-a spus el, *Flashback* acum șase luni, când băiețelul doamnei Endorphine, Max, era pe marginea prăpastiei emoționale din cauza unui lanț de necazuri care-i turtiseră basca. În primul rând, o păsărică din Taiwan pe care o meditam la anatomie hidraulică mi-a dat țeapă și m-a lăsat să devină ucenic de plăcintar, apoi am fost dat în judecată pentru că am intrat cu spatele Jaguarului într-o Sală de Lectură Creștină. Mai adaugă la asta faptul că fiul meu dintr-un holocaust nupțial anterior și-a abandonat cabinetul de avocatură ca să se facă ventriloc. Așa că iată-mă, posomorât și rece, răscolind orașul după o *raison d'etre,* un centru spiritual, când deodată pică din cer anunțul din ultimul număr din *Vibes Illustrated.* Un fel de loc de odihnă și tratament care te operează de karma negativă, ridicându-te pe o frecvență superioară, unde cel puțin poți domina natura, la fel ca Faust. De regulă, sunt prea înțelept ca să

pun botul la prostii din astea, dar când am descoperit că șeful cel mare e de fapt o zeiță cu chip de om, m-am gândit că nu are ce să fie rău. Și nici nu există taxe. Nu acceptă bani. Sistemul se bazează pe o variație a sclaviei, dar în schimb primești niște cristale care-ți dau puteri, plus toate licorile pe care ți le poți imagina. Ah, am uitat să precizez că te umilește. Dar face parte din terapie. Așa că protejații ei mi-au ciopârțit patul și, fără să știu, mi-au prins o coadă de măgar de pantaloni. Normal că am fost bufonul lor pentru o vreme, dar, să-ți spun drept, mi-a dizolvat egoul. Brusc, am înțeles că am trăit în alte vieți, la început ca simplu conducător de burg, apoi ca Lucas Cranach cel Bătrân… sau nu, am uitat, poate fiul. Oricum, următorul lucru pe care mi-l aduc aminte e că m-am trezit pe o saltea dură de paie, iar frecvența mea urcase în stratosferă. Aveam un nimb în jurul occiputului și eram omniscient. Vreau să spun că pe loc am dat lovitura în Belmont și după o săptămână adunam mulțimile cu fiecare apariție la Bellagio, în Vegas. Dacă sunt vreodată nesigur la cursele de cai sau la blackjack, există un consorțiu de îngeri cărora mă adresez. Cum să-ți spun, numai fiindcă cineva are aripi și e făcut din plasmă nu înseamnă că nu poate lucra în avantajul meu. Fii atent la teancul ăsta.

Endorphine a extras câteva grămăjoare de dimensiunea unor baloți din bancnote de o mie de dolari din fiecare buzunar.

— Pardon, scuză-mă, mi-a spus el, bâjbâind să recupereze câteva rubine care-i căzuseră din haină când dăduse la iveală recolta de verzișori.

— Și zeița asta nu cere nici o remunerație pentru servicii? l-am interogat, cu inima prinzându-mi aripi ca un șoim călător.

— Păi, vezi tu, așa e cu avatarii. Toți sunt niște mari boieri.

În noaptea aceea, în ciuda haosului de imprecații revărsat asupra mea dinspre jumătatea feminină, plus un telefon rapid la firma Shmeikel și Fiii, ca să verifice dacă în contractul nostru prenupțial exista vreo clauză care acoperea izbucnirea bruscă a demenței

premature, m-am trezit navigând spre vest, la Centrul pentru Ascensiunea Sublimă, unde-și avea rezidența divinitatea, o apariție în lenjerie de la Frederick's of Hollywood, pe nume Galaxia Soarelui. Implorându-mă să intru în templul care-i domina locuința, o fermă abandonată, a dat deoparte o scândură verde și s-a așezat confortabil pe un divan.

— Uită de greutatea din picioare, dragule, mi-a spus ea pe un ton care aducea mai degrabă a Iris Adrian decât a Martha Graham. Înțeleg că vrei să intri în legătură cu centrul tău spiritual.

— Da. Mi-ar plăcea să-mi deschid frecvențele, să am capacitate de levitație, translocare, și dematerializare, plus suficientă omnisciență cât să prevăd numerele ieșite la tragerea la sorți a Loteriei din New York.

— Cu ce te ocupi? m-a întrebat ea, dubios de neomniscientă pentru o creatură cu o asemenea reputație.

— Sunt paznic de noapte la un muzeu de ceară, i-am replicat, dar nu e atât de satisfăcător pe cât pare.

Întorcându-se spre unul din slujitorii egipteni care i se învârteau înjur vânturând frunze de palmier, ea a întrebat:

— Ce ziceți, băieți? Cred c-ar fi un îngrijitor bun. Ar putea să aibă grijă de rezervorul septic.

— Mulțumesc, am spus, în timp ce îngenuncheam, atingând pământul cu fața, în semn de recunoștință.

— OK, a zis ea, bătând din palme, în timp ce o armată de subalterni își făceau apariția de după draperiile împodobite cu mărgele. Dați-i un castron cu orez și radeți-l în cap. Până se eliberează un pat, poate dormi cu găinile.

— Aud și mă supun, am murmurat și mi-am ferit privirea, ca nu cumva să o distrag pe domnișoara Insolație de la rebusul pe care tocmai îl începuse.

Și cu asta am luat-o la picior, vag ușor conștient că aș putea fi stigmatizat.

Din câte mi-am dat seama în zilele următoare, locuința era plină ochi de diverși ratați: leneși, plicticoși, actrițe care își ghidau fiecare mișcare în funcție de planete, supraponderali, un tip care fusese implicat într-un scandal de taxidermie și un pitic în criză de negare. Toți urmăreau ascensiunea spre un nivel superior, dar între timp roboteau neîntrerupt, cu o supunere lobotomizată față de zeița supremă, care uneori putea fi văzută dansând ca Isadora Duncan sau inhalând dintr-o pipă lungă și râzând apoi ca Seabiscuit. În schimbul câtorva vrăji ocazionale din partea șamanului-șef al stabilimentului, un fost portar pe care am avut impresia că-l recunosc dintr-un documentar despre Legea Megan, adepților li se pretindea să trudească douăspe sau chiar șaispe ore pe zi crescând fructe și legume pentru consumul conducătorilor, sau să confecționeze diferite obiecte vandabile, de exemplu cărți de joc goale, table de zaruri din cauciuc și palete de bucătărie pentru restaurante. Pe lângă responsabilitățile mele de menținere a sistemului de drenaj, ca îngrijitor mi se cerea să selectez și să adun ambalajele și chiștoacele care împestrițau peisajul. Era mai greu să mă obișnuiesc cu rația zilnică, bazată în cea mai mare parte pe semințe alfalfa, miso și apă ionizată, dar o bancnotă de zece dolari înmânată unuia dintre discipolii mai puțin devotați, al cărui frate avea un restaurant în apropiere, îmi asigura cu intermitențe câte-o porție de pastă de ton. Disciplina era lejeră și era de așteptat ca fiecare să fie responsabil, dar încălcarea regulilor dietei sau chiulul putea atrage biciuirea sau legarea de un stâlp telefonic. Drumul spre curățarea egoului era pavat cu umilință după umilință, și când în cele din urmă s-a decretat că trebuia să fac dragoste cu una dintre preotesele karmice, care arăta exact ca Bill Parcells[{1}], am hotărât că venise timpul să-mi fac bagajul. Târându-mă pe spate pe sub gardul din sârmă ghimpată, m-am aventurat în beznă și am mers țintă spre ultimul 747 până în Upper West Side.

— Ia zi, m-a întrebat nevastă-mea cu bunăvoința cu care i te adresezi unui senil prematur, ai reușit să te dematerializezi și te-ai translocat până aici, sau ce văd eu atârnând de gulerul tău e un șervet de la liniile aeriene Continental?

— N-am stat suficient pentru asta, i-am replicat înfuriat de disprețul ei subtil, dar am transpirat îndeajuns ca să deprind *acest* mic tur de forță.

Și, spunând asta, am levitat doișpe centimetri și am rămas așa, în timp ce gura ei se deschisese ca a rechinului din *Fălci.*

— Voi ăștia, deștepții de pe frecvențe reduse, pur și simplu nu înțelegeți, i-am spus, privind-o cu o satisfacție nereținută, dar în fond iertătoare. Femeia a scos un țipăt ascuțit, de genul celor care alertează despre bombardamentul inamicilor, și i-a rugat pe copiii noștri să fugă și să caute adăpost din calea acestui coșmar voodoo. În acel moment mi-am dat seama că nu puteam coborî, și oricât aș fi încercat să mă dau jos, n-am izbutit și pace. Un infern comparabil cu scena din *O noapte la Operă,* cu copiii tremurând și zbierând isteric, în timp ce vecinii alergau să ne salveze de la ceea ce probabil că dădea impresia unei băi de sânge. În tot acest timp, eu mă chinuiam din răsputeri să mă dau jos, contorsionat și schimonosit ca un mim. În final, intervenind în acțiune, jumătatea mea mai bună și-a asumat misiunea de a se lupta cu fizica, împrumutând schiurile unui vecin, cu care m-a lovit în forță peste creștet, readucându-mă pe pământ din trei mișcări.

Ultimul lucru pe care l-am auzit a fost că Max Endorphine s-a dematerializat fără să se mai rematerializeze vreodată. În ce-o privește pe Galaxia Soarelui și al ei Centru pentru Ascensiunea Sublimă, gurile rele spun că au fost dezamorsați de agenții de la Trezorerie și au fost reîncarnați. Sau să fi fost reîncarcerați? Cât despre mine, n-am mai fost niciodată capabil să mă înalț și nici măcar să prezic numele unui singur cal care să iasă pe o poziție mai bună decât a șasea.

Răscumpărarea Tandoori

Legendarul răufăcător Veerappan, un bărbat uscățiv, cu o mustață răsucită, negru-tăciune, face regula în jungla din sudul Indiei de mai bine de o generație… Domnul Veerappan e acuzat de 141 de crime… Duminică, el și-a pus în aplicare planul pe care polițiștii îl consideră cel mai diabolic și mai curajos… L-a răpit pe Rajkumar, 72 de ani, un actor celebru și foarte îndrăgit, a cărui carieră de o jumătate de secol, în care a interpretat zeități hinduse, regi și eroi de toate felurile, i-a conferit lui însuși o aură mitică.

The New York Times, 3 august 2000

O, Tespis, muza mea, binecuvântarea mea, blestemul meu! La fel ca tine, am fost hărăzit de zei cu darul generos și fremătător al artelor spectacolului. Un talent înnăscut, cu trăsături eroice, profilul acvilin al unui Barrymore și suplețea orgiastică a frumuseții agitate din Kabuki, nu m-am mulțumit cu darul generos pe care-l pogorâse asupra mea providența, ci m-am lăsat absorbit cu asiduitate de arta dramatică a teatrului clasic, a dansului și a mimei. S-a spus despre mine că pot face, prin simpla ridicare a sprâncenei, mai mult decât reușesc majoritatea actorilor cu întregul corp. Până azi, locuitorii cartierului Playhouse povestesc, cu voci șoptite, despre minuțiozitatea psihologică folosită ca să intru în pielea lui Parson Mandersîn timpul unui atelier de vară. Partea neplăcută a unei vieți histrionice e că, dincolo de statutul minor, numărul de calorii necesare în fiecare zi pentru a amâna înfometarea presupune să dai năvală la mesele de la Taco-Pox, palatul cu *burrito,* care lâncezește în fața inocenților pe Bulevardul La Cienga, întocmai ca o floare carnivoră. Din cauza asta, când am primit un mesaj telefonic de la Pontius Perry, agentul cu superputeri de la Career Busters, imperiul hollywoodian al celor mai mari talente, am intuit că poate era

momentul să mă dau pe brazdă. Idee pe care Perry a întărit-o când mi-a spus că puteam folosi liftul rezervat vedetelor cu box-office fără să-mi expun plămânii riscului de-a respira același aer cu actorii din roluri secundare. Presimțeam că afacerea în discuție s-ar putea învârti în jurul bestsellerului *Vâslește, mutantule, vâslește,* în care rolul lui Josh Airhead era râvnit de fiecare star masculin din SAG. Eram perfect pentru intelectualul tragic, dotat cu amestecul corect de noblețe și sânge rece.

— S-ar putea să am ceva pentru tine, copile, mi-a spus Pontius Perry când ne-am întâlnit față în față, în biroul lui decorat de doi dintre designerii *tres chic* de la Hollywood, într-un amestec de stil postmodern și vizigot.

— Dacă e rolul lui Josh Airhead, vreau să-l anunțați pe regizor că o să port proteză. Mi-l imaginez cu cocoașă, amărât de toți anii de respingere, și poate chiar cu gușă.

— De fapt, pentru Airhead sunt deja în discuții cu Dustin. Nu, ăsta e un proiect complet nou. E un thriller despre un bețiv care urmărește să șterpelească o rocă gen Piatra Lunii dintre ochii unui Buddha sau ai unei zeități din astea. N-am citit scenariul decât pe diagonală, dar m-am prins care-i mersul înainte ca binevoitorul Morfeu să-și facă numărul cu mine.

— Să înțeleg că joc un rol de mercenar. Un rol care-mi dă ocazia să-mi folosesc câteva dintre abilitățile dobândite de mult la antrenamente. Toate orele alea de teatru când mânuiam spada dau în sfârșit roade.

— Dă-mi voie să te aduc cu picioarele pe pământ, băiețaș, mi-a spus Perry, privind pe fereastra de un metru jumate înspre norul de smog de culoarea melasei, pe care cetățenii din Los Angeles par să-l prefere aerului. Harvey Afflatus joacă rolul principal.

— Aha, deci pe mine băieții mă văd într-un rol secundar… cel mai bun prieten al eroului, confidentul de încredere care propulsează acțiunea din interior.

— Aăă, nu chiar. Vezi tu, Afflatus are nevoie de-o dublură pentru lumini.

— O ce?

— Cineva care să stea de reper în orele plicticoase de care are nevoie cameramanul ca să lumineze scena, cineva care aduce vag cu vedeta, astfel încât luminile și umbrele să nu fie complet aiurea. Apoi, în ultima secundă, când sunt gata de acțiune, zombi-ul – ăăă, dublura – ia viteză, iar starul intră în scenă și-și face rolul.

— Dar de ce eu? am întrebat. Chiar au nevoie de un actor de geniu ca să facă treaba asta?

— Pentru că aduci vag cu Afflatus – mă rog, n-o să fii niciodată la fel de arătos, dar morfologia e aceeași.

— Trebuie să mă gândesc, i-am spus. Mai am o ofertă pentru vocea lui Waffles într-o punere în scenă cu cățel a *Unchiului Vania.*

— Gândește-te repede, a spus Perry. Avionul pleacă spre Thiruvananthapuram peste două ore. E oricum mai bine decât să aduni resturile de *enchiladas* de pe fețele de masă din vreun Tex-Mex. Cine știe, s-ar putea să fii descoperit.

Zece ore mai târziu, după o întârziere pe pistă, în timp ce echipajul de zbor a întors avionul cu fundu-n sus, încercând să recupereze o cobră evadată, m-am trezit plutind spre India. Producătorul filmului, Hal Roachpaste, îmi explicase că, din cauza deciziei de ultim moment a actriței principale de a-și aduce și rottweilerul, nu mai era loc și pentru mine în cursa charter, așa că mi-au făcut o rezervare la Bandhani Air, echivalentul indian al lui Crazy Eddie. Din fericire, s-a găsit loc pentru mine la bordul unui zbor care aducea acasă o gașcă de cerșetori, și deși nu puteam articula nici un cuvânt în urdu, am fost fascinat să-i văd comparându-și bolile și examinându-și reciproc fundurile.

Călătoria a fost lipsită de evenimente, dacă nu punem la socoteală „micile turbulențe" din cauza cărora pasagerii au ricoșat în pereții cabinei ca niște atomi puși la fiert. La primele raze ale dimineții am

aterizat la Bhubaneshwar. De acolo, am făcut o plimbare cu trenul cu aburi până la Ichalkaranji, cu căruța până la Omkareshwar și în cele din urmă am ajuns la Jhalawar cu un *dhooli*. Echipa mi-a făcut o întâmpinare călduroasă și mi s-a spus să nu despachetez, ci să mă duc direct la locul marcat, ca să se poată începe probele de lumini și să nu rămânem în urmă. Profesionist desăvârșit, mi-am luat în primire locul pe un deal, în dogoarea de la amiază, și am trecut la munca de jos, având un început de insolație la ora ceaiului.

Prima săptămână de filmări a trecut cu stări schimbătoare, de altfel previzibile. Regizorul, s-a dovedit, era un pupincurist fără coloană vertebrală, care repeta fiecare afirmație pe care o făcea Afflatus, considerându-le pe toate demne de includere în opera lui Aristotel. După părerea mea, Afflatus ratase ideea de bază a personajului principal, și, ca nu cumva să riște dezamăgirea publicului inculcându-i colonelului Butterfat sentimentul îndoielii de sine, și-a schimbat profesia din colonel de armată în colonel de Kentucky, proprietar și crescător de cai pursânge. M-a intrigat felul în care a reușit să câștige un Preakness în Valea Kashmir, fapt care l-a pus în încurcătură și pe scenarist, care s-a trezit deposedat de curea și de cravată. Cum actoria înseamnă în proporție de 90% voce, trebuie să adaug că Afflatus poartă blestemul unui scheunat înfundat care izbucnește din gât și reverberează pe căile nazale ca un kazoo. Am încercat să discut cu el într-o pauză câteva dintre modalitățile de conturare a personajului său, dar n-a putut să-și mute atenția de la cartea care jura să-l învețe totul despre Ștrumfi până la sfârșitul filmărilor. Serile mi le păstram de obicei pentru mine, luând cina prin vreun restaurant, deși în a treia săptămână am estimat greșit sinceritatea uneia dintre localnice pe nume Shakira, care, în buna tradiție indiană, m-a îmbrățișat cu două mâini, pe când celelalte patru își făceau de lucru prin pantalonii mei.

La jumătatea filmărilor, totul a început s-o ia razna.

Reușiserăm să depășim ciocnirile de temperament reciproc distructive, inclusiv subtilizarea anticoagulantelor lui Hal Roachpaste de către autor, iar proiectul începuse să prindă aripi. Plutea un zvon că veștile zilnice erau bune, iar Babe Roachpaste, soția producătorului, susținea că secvențele pe care le văzuse băteau *Cetățeanul Kane.* Cuprins de o stare de euforie maniacală, Afflatus a sugerat că ar fi timpul să începem să ne gândim la un Oscar și a convins un secretar de presă să-i scrie deja discursul de mulțumire.

Îmi amintesc că stăteam, ca de obicei, la locul meu, încercând să-i ofer cameramanului un reper după care să se orienteze, cu fruntea sus și cu fălcile împinse în afară destul de mult, în stilul lui Afflatus, când de undeva din partea stângă a țâșnit o hoardă de mascați exultați, care au luat în stăpânire platoul de filmare țipând ca apașii. L-au pus la pământ pe regizor cu o scrumieră săltată din hotelul Hilton din Bombay și au împrăștiat echipa lovită de panică. Următorul lucru pe care mi-l aduc aminte e că aveam un sac pe cap, aranjat cu un croșeu de dreapta, și că am fost luat pe sus și cărat de acolo. Cum artele marțiale făcuseră parte din trecutul meu actoricesc, am sărit jos dintr-odată și m-am descolăcit, aplicând o lovitură ca lumina fulgerului, care, din fericire pentru răpitorii mei, a nimerit aerul, iar pe mine m-a făcut să aterizez direct în portbagajul deschis al unui Plymouth în așteptare, după care ușa s-a închis cu promptitudine. Dogoarea indiană îngrozitoare și forța cu care am dat cu capul de un fildeș de elefant în portbagajul camionului m-au lăsat fără simțire. Mi-am revenit totuși ceva mai târziu, într-un hău negru ca cerneala, în timp ce mașina duduia și sălta pe un teren accidentat, probabil un drum de munte. Folosindu-mă de exercițiile de respirație pe care le deprinsesem în timpul orelor de actorie, am reușit să-mi păstrez sângele rece pentru cel puțin opt secunde înainte să emit un potpuriu de behăieli în stare să-i înghețe oricui sângele în vine, iar pe urmă am ales calea blândă a leșinului. Mi-amintesc vag că sacul mi-a fost scos de pe cap în peștera dintr-un vârf de munte a

unui șef de bandă cu ochi sălbatici, o mustață răsucită, negrutăciune, și cu intensitatea psihotică a lui Eduardo Ciannelli în *Gunga Din.* Fluturând o sabie încovoiată, părea pe punctul de-a exploda de furie din cauza unei răpiri prost făcute, operă a trioului său de mirmidoni cu zâmbete tâmpe.

— Târâtoarelor, viermilor, gândacilor! Eu vă trimit să înhățați o vedetă de cinema, și voi asta îmi aduceți? a tunat șeful care o ardea pe haș, cu nările fâlfâind ca nișe vele care prinseseră un vânt bun.

— Stăpâne, te implor, a îngăimat renegatul pe nume Abu.

— O dublură măcar, un actor secundar, nu o dublură pentru lumini! s-a oțărât Marele Șef.

— Dar, stăpâne, nu ești de acord că există o asemănare? a scâncit unul dintre acuzați, tremurând.

— Crab! Șopârlă! îmi spui tu mie că deșeul ăsta de rahat ar putea fi confundat cu Harvey Afflatus? E ca și cum ai compara aurul cu mocirla.

— Dar, înălțimea ta, l-au angajat tocmai pentru că…

— Liniște, sau îți tai limba. Eu încerc să scot un profit de cincizeci, sau chiar de o sută de mii, și voi îmi veniți cu clovnul ăsta cu zero talent, pentru care bag mâna-n foc, sau numele meu nu e Veerappan, că nu scoatem o rupie.

Deci el era. Banditul legendar despre care citisem. Un maestru al cruzimii, probabil, iute la mânie și gata de crimă, dar cu siguranță un amator în materie de evaluarea talentului.

— Sunt sigur, sire, că o să obținem *ceva* pentru el. Producția pur și simplu nu are cum să înainteze dacă-i amenințăm că-l mutilăm pe unul de-ai lor. E adevărat, toți am auzit povești despre studiouri care nu răspund la telefoane, dar dacă le trimitem câte un organ, rând pe rând…

— Ajunge, meduză scârboasă! a șuierat capul răutăților. Afflatus e în momentul ăsta un punct fierbinte. Tocmai a terminat niște filmări care au făcut ravagii și pe piețele mai mici. În ce-o privește pe

rozătoarea aici de față, suntem norocoși dacă ne scoatem banii pe semințele de năut.

— Îmi pare rău, magnificule, s-a smiorcăit protejatul inculpat al lui Veerappan. Numai că, atunci când bate lumina pe el într-un anumit fel, fața lui are exact aceleași contururi cu a idolului din film.

— Tu nu vezi că-i lipsește carisma? Există un motiv pentru care Afflatus lasă urme chiar și în locuri ca Boise și Yuma. Se numește aer de vedetă. Parazitul ăsta e genul care conduce un taxi sau lucrează într-un centru de informare, așteptând marea știre care nu mai vine niciodată.

— Numai puțin! am țipat, în ciuda celor 16 centimetri de bandă adezivă neagră care-mi astupau gura, dar până să-mi expun punctul de vedere, am fost otânjit cu o narghilea după ceafa.

Mi-am ținut fleanca, în timp ce Veerappan trecea de la o aberație la alta. Ratații care eșuaseră în misiune urmau să fie decapitați, a decretat el cu bunăvoință. Cât despre mine, trezorierul grupului a sugerat să scadă răscumpărarea și să aștepte câteva zile, să vadă dacă studioul se dădea pe brazdă. Dacă nu, planul era să mă facă terci. Cum știam ce știam despre Hal Roachpaste, aveam deplina siguranță că Ambasada SUA fusese deja alertată și că cei de acolo preferau să cedeze celor mai extravagante cereri ale banditului decât să-și vadă un coleg supus unui asemenea tratament. După cinci zile în care nu a venit nici un răspuns, timp în care spionii lui Veerappan i-au spus că scenaristul refăcuse textul și că locul filmărilor se mutase în Auckland, am început să fiu cam neliniștit. Umbla vorba că Roachpaste nu dorise să deranjeze guvernul indian cu o plângere, dar jurase, înainte să plece din oraș, că va face tot ce-i stătea în putere să mă elibereze, mai puțin să plătească un singur cent răscumpărare, pentru că avea impresia că ar crea un precedent stânjenitor. Când știrea despre situația mea critică a apărut pe ultimele pagini din *Backstage,* mai mulți activiști politici au declarat că era revoltător și au jurat să organizeze o veghe de noapte, dar n-

au reușit să acumuleze suficient capital pentru achiziționarea lumânărilor necesare.

Atunci, cum se face că sunt totuși aici și spun povestea despre termenul limită impus de Veerappan și despre pofta lui de a-mi vedea cadavrul? Iată cum. Tocmai când nu mai aveam decât trei ore și o cameră plină cu fanatici care se agitau și îmi făceau diagrama corpului, am fost trezit dintr-odată, în lanțuri, de o pereche de ochi blânzi care mă priveau printre un turban și un văl.

— Repede, copile, și nu țipa, mi-a șoptit intrusul, pe un ton întâlnit mai degrabă în Greenpoint decât în Bhopal.

— Cine ești? am întrebat, cu simțurile amorțite de puținele *aloo* și *tarka dai* mâncate.

— Repede, scoate-ți țoalele și vino cu mine. Și stai calm – locul ăsta colcăie de resturi umane.

— Absolut, am îngăimat, recunoscând vocea agentului meu, Pontius Perry.

— Bagă mare. Avem timp pentru politețuri mâine, la Nate'n' Al's.

Și astfel, ghidat cu îndemânare de reprezentantul meu, am fost salvat de furia lui Veerappan, titanul tâlharilor și al disecției iminente. A doua zi, la Nate'n Al's, Perry mi-a explicat că auzise despre chinurile mele la o ceremonie evreiască, la Mr. Chow's.

— Toată povestea mi-a ajuns la stomac, dar apoi mi-am adus aminte că, pe vremuri, când eram mai tânăr, obișnuiam să-mi pun o mustață falsă și toți copiii de la școală se luau de mine, din cauza asemănării nefirești cu înălțimea Sa Nizam din Hyderbad. După ce mi s-a aprins beculețul, restul a fost floare la ureche. Adică, normal, a trebuit să dau mult din gură, pentru că Nizam a dispărut câteva zeci de ani, dar sunt agent și dacă nu dau din gură, nu mănânc.

— Dar de ce să-ți riști viața pentru mine? l-am descusut, simțind că povestea lui mirosea a pește stricat de cinci zile.

— Numai pentru că, în absența ta, ți-am făcut rost de un rol principal. Treabă serioasă. O poveste cu un război al drogurilor.

Totul se filmează în jungla din Columbia. Presupun că din cauza asta brigăzile morții fac un jurământ de sânge să curme viețile câtorva membri ai echipei, dacă filmările se vor face acolo, dar producătorul susține că sunt vorbe în vânt. Nu-mi vine să cred câți actori a testat, dar până la urmă am prins potul cel mare pentru tine. Hei, unde pleci?

Afară, în praful în care mă pierdusem ca o pisică, am alergat să cumpăr un ziar și să caut pagina de anunțuri. Poate că existau cereri pentru taximetriști sau operatori la centrele de informare, cum îmi sugerase Veerappan. Bineînțeles că aveam să încasez mult mai puțin decât cei 10% ai lui Pontius Perry, dar cel puțin era exclus ca acesta să se trezească în vreo dimineață cu urechea mea livrată prin FedEx.

Sam, ai parfumat prea tare pantalonii

O companie numită Foster-Miller a produs, de exemplu, nu cu mult timp în urmă, un material cu proprietăți conductibile: fiecare fibră poate transmite curent electric… astfel că, într-o bună zi, americanii… vor putea să-și reîncarce telefoanele mobile cu ajutorul tricourilor polo… îmbrăcămintea cu Abilități Tehnologice… a dezvoltat (o vestă care ascunde)… un „sistem de hidratare" și un buzunar dorsal pentru o sticlă cu apă, cu un pai care trece prin gulerul vestei înspre gura purtătorului.

Anul viitor, DuPont va introduce un material care va reține temporar mirosurile deranjante – astfel încât, să spunem, cineva într-o cămașă, care a stat o noapte întreagă într-un bar îmbâcsit de fum de țigară va ajunge acasă la 5 dimineața mirosind de parcă și-ar fi petrecut timpul pe o pajiște, primăvara. Cercetătorii de la DuPont au inventat și materialul tratat cu teflon; petele sar pur și simplu de pe el.

Compania Kolon din Coreea de Sud a inventat, în schimb, un „costum parfumat", tratat cu ierburi aromate cu proprietăți de calmare.

The New York Times Magazine, 15 decembrie 2002

M-am întâlnit cu Reg Millipede cu ceva vreme în urmă. Reg e unul dintre tovarășii mei de jocuri, din vremurile fericite când eram editor de poezie la *Dry Heaves: A Journal of Poetry Opinion.* Dacă e să spun adevărul, noi doi ne dădeam măsura valorii la mesele de whist și rummy la Pair of Shoes sau la Clubul Lordului Curzon, de pe strada care-i poartă numele.

— Ajung prin orașul tău din când în când, a recunoscut Millipede, în timp ce stăteam la intersecția dintre străzile Park și Seventy-four. În cea mai mare parte vin pentru afaceri. Sunt vicepreședinte pentru

relațiile cu clienții la unul dintre cele mai mari osuare de pe Insula Wight.

Nu cred că greșesc dacă spun că, timp de aproape o oră, am derulat vechi amintiri, timp în care n-am putut să nu observ că însoțitorul meu își înclina sporadic fața înainte și puțin spre stânga, parcă aspirând un fel de băutură din ceea ce părea să fie un cep camuflat discret sub marginea reverului.

— Te simți bine? l-am întrebat în cele din urmă, așteptându-mă pe jumătate să primesc detaliile unui accident înfiorător, care culminase cu un ambulator de modă nouă. Ești pe perfuzii?

— Te referi la asta? a spus Millipede, arătându-mi buzunarul de la piept. Ah, ticălos cu ochii în patru. Nu, asta e pur și simplu o capodoperă a ingineriei bară croitoriei. Ești fără îndoială pus la curent cu faptul că lumea medicală a luat-o razna dintr-odată cu consumul de apă. Se pare că ne curăță rinichii, asta pe lângă numărul mare de alte beneficii. Ei bine, lâna asta dublu toarsă are integrat propriul sistem de hidratare. Există un rezervor pe piciorul stâng, iar un set de fire trec prin jurul taliei până la un robinet atașat cu grijă pe umăr. Am un computer digital racordat la tiv, care îmi permite să activez o pompă plasată în spatele unor cute, care împinge apă Evian printr-un pai din fibră optică. Și datorită croielii ingenioase reușesc să-mi păstrez aspectul spilcuit. Sunt convins că ești de acord cu mine – echipamentul ăsta se cere multiplicat.

Examinând costumul lui Millipede cu un scepticism rezervat de obicei apariției OZN-urilor, a trebuit să recunosc că părea venit dintr-o lume supranaturală.

— Pe Savile Row există o croitorie fabuloasă, mi-a spus el, întinzându-mi aferat adresa lor. Bandersnatch & Bushelman. Materiale postmoderne. Garantez că o să vrei să-ți schimbi garderoba integral – ceea ce n-ar fi chiar o idee rea, judecând după omagiul textil adus lui Emmet Kelly, cu care defilezi acum. Ai grijă

să le spui că te-am trimis eu, și întreabă de Binky Peplum. N-o să te atingă prea rău la buzunar. Pa.

În timp ce mă prefăceam, de dragul vremurilor trecute, că mă amuza ofensa lui Millipede, nu-mi doream decât să-l trag în țeapă. Comparația lui invidioasă cu îmbrăcămintea clovnului mi s-a înfipt în suflet ca o coadă de scorpion, așa că m-am hotărât să investesc într-un mult-lăudat costum când voi fi acumulat destule puncte de fidelitate la compania de transport aerian încât să-mi permit o excursie în străinătate. Visul s-a transformat în realitate la sfârșitul verii, când, în sfârșit, am trecut pragul ultratehnologizat al firmei Bandersnatch & Bushleman de pe Savile Row, unde vânzătorul, sau e posibil să fi fost o călugăriță în gabardină, m-a țintuit cu privirea de parcă aș fi fost o recoltă de laborator într-un vas Petri.

— Iară s-a rătăcit unul din ăia! i-a strigat el unui coleg. Dacă-ți dau o jumătate de guinee, mi-a spus cu o voce scârțâind ca din banca juraților, cum pot să fiu sigur că-ți cumperi un castron de supă și nu-i irosești pe bere?

— Sunt un client, am chițăit, înroșindu-mă. Am venit tocmai din America să-mi împrospătez garderoba. Sunt amic cu Reg Millipede. Mi-a spus să-l caut pe domnul Binky Peplum.

— Aha, mi-a replicat vânzătorul, încercând să-mi localizeze cu exactitate jugulara. Nu mai căuta. Acum, că ai adus vorba, mi-aduc aminte că Millipede ne-a avertizat că o să treacă pe aici unii de teapa ta. Da, chiar a vorbit despre tine… lipsa completă a oricărui gust, copil al unui Dumnezeu mai mic… acum îmi revine totul în minte.

— Cu siguranță, scopul meu n-a fost niciodată să fac pe caraghiosul, am explicat. Sunt aici pur și simplu ca să mi se ia măsurile pentru un costum cumsecade.

— Te interesează anumite arome speciale? m-a întrebat Peplum, scoțându-și carnețelul de comenzi și făcându-i cu ochiul unui asociat.

— Arome? Nu, o croială conservatoare, cu trei nasturi, albastru clasic. Poate chiar și câteva cămăși. Eu mă gândisem la bumbac, dacă nu-i prea mare deranjul. Deși acum, că tot ai adus vorba, parcă simt un iz slab de mir și tămâie.

— E costumul meu, a recunoscut Peplum. Noua noastră linie oferă o mare varietate de mirosuri.

Regina-nopții, ulei eteric de trandafiri, balsam de la Mecca. Vino încoace, Ramsbottom.

Un alt vânzător și-a făcut apariția, așteptând parcă să fie dat exemplu.

— Ramsbottom poartă chifle proaspăt coapte – aroma, vreau să spun.

M-am aplecat pentru o mostră din deliciosul miros de pâine făcută în cuptor.

— Foarte gustos. Adică, vreau să spun că mohairul e minunat, am zis.

— Putem să îmbibăm fibrele cu orice parfum, de la patchouli la porc la grătar. Asta-i tot, Ramsbottom.

— Eu vreau doar un costum albastru simplu. Deși am cochetat și cu flanelul gri, am chicotit cu un rânjet diabolic.

— Aici, la Bandersnatch & Bushelman, nu avem treabă cu materialele simple, mi-a spus Peplum, aplecându-se spre mine conspirativ. Te implor, nu mai sta în rând cu brutele.

Peplum a luat de pe un manechin o jachetă elegantă, în dungi verticale, și mi-a oferit-o.

— Poftim, încearcă să o pătezi, mi-a spus.

— S-o pătez? am întrebat.

— Da. Sunt sigur, cu puținele cunoștințe pe care le am despre tine, că ești genul care provoacă scurgeri masive pe haine. Știi tu, grăsime animală, superglue, cremă de ciocolată, vin roșu ieftin, ketchup. Ți-am făcut o descriere exactă?

— Presupun că sunt la fel de predispus ca oricare altul să pătez un costum, am bâiguit.

— Depinde cât e de neglijent acel oricare altul, a ciripit Peplum. Stai să-ți aduc niște mostre.

Mi-a întins o paletă de combinații amenințătoare pentru viața materialului, cu sosuri asortate și unsori.

— Chiar vrei să fac asta?

— Da, da, împrăștie niște coacăze negre pe jachetă sau sirop Fox U-Bet.

Adunându-mi curajul de a sfida ani de condiționări sociale, am împrăștiat un bulgăre de vaselină, numai ca să descopăr că nu se lipea sub nici o formă și nici nu lăsa urme. Același lucru a fost valabil pentru funingine, suc de roșii, pastă de dinți și cerneală indiană.

— Acum să vezi diferența când aplic aceleași substanțe pe hainele tale, mi-a spus Peplum, împroșcându-mi o porție generoasă de sos pe pantaloni. Observi cum decolorează materialul?

— Da, văd, văd, e groaznic, am spus șocat.

— Bună alegere a cuvintelor, a chicotit Peplum. Distruși pe vecie și totuși, pentru câteva sute în plus, n-o să mai trebuiască niciodată să te gândești la bavețică sau la înțelegeri cu curățătoriile. Sau să spunem că micuții îți pictează haina sport din piele de lamă.

— Nu vreau o haină sport din piele de lamă, i-am explicat, iar în locul unui preț usturător, prefer să-mi încerc norocul cu solvenții pentru pete.

— Apropo, a remarcat Peplum, avem și un material care respinge orice miros. Mă rog, nu știu cum e nevastă-ta, dar pot să-mi imaginez…

— E o femeie foarte frumoasă, am replicat rapid.

— Bine, știi cum se spune, totul e relativ. Aș putea, privind același chip, să văd ceva ce ar putea fi de vânzare numai în magazinele cu momeală vie.

— Stai puțin, am protestat.

— Teoretizez doar. Adică, să spunem că ai o secretară de la al cărei posterior nu-ți poți lua ochii, cu picioare lungi și bronzate, cu un decolteu adânc și cu buzele țuguiate, peste care-și trece limba tot timpul. Înțelegi unde bat, amice?

— Poate că sunt obtuz, am spus neconvingător.

— Poate? Să-ți fac o schemă și mai pe-nțeles, pelerinule. Să spunem că-ți faci de cap cu dulceața asta prin toate motelurile pe o rază de trei state.

— Niciodată n-aș…

— Te rog. Știu să păstrez un secret. Acum, când ajungi acasă, nevastă-ta simte o dâră subtilă de Quelques Fleurs pe vesta ta de călărie. Începi să ai epifania? Și imediat după asta fie transpiri din greu ca să nu te sufoce pensia alimentară, fie iubirea ta nemuritoare o ia razna și ajungi ca una dintre fotografiile alea vechi ale lui Weegee, cu o excavație supurândă între orbite.

— Asta chiar nu e o problemă pentru mine, am spus. Vreau ceva relaxat, dar elegant, de purtat la ocazii speciale.

— Bineînțeles că asta vrei – dar cu un ochi spre viitor. Noi nu facem doar costume, noi ne îmbrăcăm clienții într-un mediu postmodern. Cu ce te ocupi, domnule…?

— Duckworth, Benno Duckworth. Poate că mi-ai citit articolul despre dimetrul anapestic.

— Nu prea, a mărturisit Peplum. Dar mă impresionezi, ești genul versatil. Schimbător. M-aș aventura să spun chiar bipolar. E o prostie să negi. Îmi dau seama, chiar după puținul timp petrecut împreună, că psihicul tău oscilează de la benign și răzbunător până la confuz și, la rigoare, criminal.

— Te asigur, domnule Peplum, că sunt stabil. Dacă-mi tremură mâinile acum, e doar pentru că tot ce-mi doresc e un costum albastru, nu un mediu înconjurător. Nu vreau să iau ochii nimănui.

— Am exact ce-ți trebuie. O minunată lână scoțiană. Dar tratată cu cocktailul nostru secret pentru îmbunătățirea stării de spirit, care să-

ți dea permanent o stare de bine.

— O stare de bine nemotivată, am ripostat cu o voce plină de sarcasm.

— Păi, e motivată de costum. Să ne imaginăm că ți-ai pierdut portofelul cu toate cărțile de credit în el și ajungi acasă, unde-ți descoperi Lamborghini-ul distrus și un bilet de răscumpărare care-ți cere de opt ori venitul net, dacă vrei să-ți mai vezi vreodată copiii. Cu costumul ăsta pe tine, nu-ți pierzi buna dispoziție și nici amabilitatea. Adevărul e că te și bucuri de necaz.

— Și copiii? am întrebat terifiat. Ei unde sunt? Legați și cu călușuri în gură într-un subsol?

— N-o să fie așa cum ți se pare acum dacă o să simți mângâierea textilelor noastre antidepresive.

— Sigur, am zis, dar după ce o să-mi scot costumul, n-o să am simptome adverse?

— Ei bine, mai sunt și ființe mai slabe, care tind să devină introvertite când își dau jacheta jos. De ce? Te gândești că ai putea vreodată să renunți cu totul?

— Mă rog, am spus, îndreptându-mă spre ieșirea de urgență. Dacă tot vorbim de renunțare totală, trebuie să plec. Am un raton acasă căruia trebuie să-i dau lăpticul.

În timp ce degetele mi se fixau în buzunar pe spray-ul cu piper, în eventualitatea că Peplum ar fi încercat să-mi împiedice ieșirea, mi-a atras atenția o mostră uluitoare de albastru-închis, pe care tipul încă nu mi-o prezentase.

— Ah, asta, a început Peplum când l-am descusut. Fibrele sunt împletite cu sute de fire conductibile. Nu numai că acest costum cade foarte bine, dar îți poate reîncărca telefonul mobil dacă-l freci puțin de mânecă înainte să suni.

— Ei, asta mai merge, am spus, prevăzând că produsul finit va fi stilat, practic și în același timp îmi va anunța semenii că eram într-adevăr în avangardă.

Peplum, observând că ar putea da de bani, a scos un formular de comandă și s-a apropiat de mine, ca să încheiem afacerea. În timp ce scoteam un cec și acceptam prețul uriaș, cu inima zvâcnind la promisiunea acestei măiestrii croitorești, nimeni altul decât Ramsbottom, cu fața lipsită de orice culoare, a intrat ca o săgeată din camera cealaltă.

— Probleme, Binky, a șoptit el.

— Ești palid, a spus Peplum.

— Costumul nostru încărcător de celulare, s-a bâlbâit Ramsbottom – cel pe care l-am vândut ieri, ții minte – cașmir cu fire conductibile microscopice. Știi tu, ăla pe care îți poți freca mobilul ca să-l pui în funcțiune…

— Nu acum, a spus Peplum, tușind. Am o, știi tu, a adăugat, rotindu-și ochii spre mine.

— Ha? a murmurat Ramsbottom.

— Ei, știi tu, se naște unul la fiecare minut, i-a replicat Peplum.

— Da, desigur, a bâiguit noul venit agitat. Numai că tipul care și-a pus costumul încărcător de telefon a ieșit ieri din magazinul nostru de desfacere, a atins portiera de la mașină și a ricoșat în Palatul Buckingham. Acum e la terapie intensivă.

— Hmmm, a murmurat Peplum, calculând rapid toate daunele posibile. Probabil că nu și-a dat seama că e fatal să faci contact cu metale când ești îmbrăcat așa. Ia legătura cu familia, eu vorbesc cu departamentul juridic. E deja a patra oară luna asta când un cumpărător de costum conductibil e ținut în viață de aparate. Așa, unde eram? A, da, Ducksauce? Duckbill? Unde-a dispărut?

Să-l văd că-mi dă de urmă. Voltajul ridicat într-o pereche de pantaloni e exact genul de chestie care mă face să ricoșez până la Barneys, de unde mi-am cumpărat, direct de pe umeraș, un costum cu trei nasturi care nu face nimic postmodern, dacă nu punem la socoteală că adună scame.

Condei de închiriat

Se spune că Dostoievski scria pentru bani ca să-și întrețină pasiunea pentru mesele de ruletă din St. Petersburg. La fel, Faulkner și Fitzgerald își împrumutau darurile mogulilor ex-schmatte care umpleau Grădina lui Allah cu scribi aduși în vest ca să dea peste nas celor care aveau reverii provocate de box-office.

Apocrifa sau nu, puțina învățătură a geniilor care-și ipotecau temporar integritatea mi-a zdruncinat cortexul acum câteva luni, când a sunat telefonul, în timp ce pluteam în derivă prin propriul apartament, încercând să-mi gâdil muza în căutarea unei teme demne de marea carte pe care trebuie s-o scriu într-o bună zi.

— Mealworm? a lătrat vocea de la celălalt capăt al firului, din vârful unor buze între care, era clar, atârna o țigară.

— Da, sunt Flanders Mealworm. Cine întreabă?

— E. Coli Biggs. Îți spune ceva numele?

— Ă, nu prea..

— Nu contează. Sunt producător de film – unul mare. Isuse, nu citești *Variety*? Venitul net numărul unu din Guineea-Bissau.

— Adevărul e că sunt mai în temă cu peisajul literar, am mărturisit.

— Da, știu. Citesc *The Hockfleisch Chronicles.* Tocmai în ideea asta vreau să avem o discuție. Vino la hotelul Carlyle la trei și jumătate. Apartamentul regal. Sunt înregistrat sub numele Ozymandis Hoon, ca împiedic o avalanșă de scenarii ale amatorilor locali.

— De unde ai numărul meu? l-am descusut. Nu e în cartea de telefon.

— De pe Internet. E la un loc cu radiografia colonoscopiei tale. N-ai altceva de făcut decât să pui cap la cap indicațiile, fraiere, și suntem amândoi aranjați o vreme.

Spunând asta, a trântit telefonul în furcă, suficient de brusc cât să-mi zguduie trompa lui Eustachio.

Nu era de mirare că numele E. Coli Biggs nu-mi spunea absolut nimic. După cum îi explicasem, îmi duceam viața departe de vijelia strălucitoare a festivalurilor de film și a starletelor, într-un regim spartan de bard dedicat. De-a lungul anilor, produsesem câteva romane nepublicate, pe teme filozofice grele, până să mă văd în sfârșit debutând la Shlock House. Cartea mea, în care un bărbat călătorește în timp și-i ascunde peruca regelui George, grăbind astfel promulgarea Legii Timbrului, a lezat câteva sensibilități instituționale cu aciditatea sa. Totuși, mă consideram un talent pe cale de afirmare și intransigent, așa că am meditat cu precauție la propunerea lui Bigg de a mă deplasa la Carlyle, vânzându-mă unui ornitorinc fățarnic de la Hollywood. Mă dezgusta, dar totodată îmi leza egoul ideea că-și închipuise că-mi voi împrumuta inspirația și condeiul unui scenariu. La urma urmei, dacă strămoșii *Marelui Gatsby* și ai *Zgomotului și furiei* și-au încălzit sobele prin bunăvoința purtătorilor de costume dornici de prestigiu de pe Coasta de Vest, de ce n-aș da și eu curs unei propuneri inocente? Eram ferm convins că flerul meu pentru atmosferă și caracterizări va scânteia prin stratul de putreziciuni amorțite al scribilor de studio. Cu siguranță, pe raftul de deasupra șemineului ar da mult mai bine o statuetă de aur decât pasărea mișcătoare din plastic, care se bălăngănea acolo la nesfârșit. Ideea de a lua o scurtă pauză de la scrisul serios, cât să pun bani la saltea ca să-mi sponsorizez propriile *Război și pace* sau *Doamna Bovary*, nu era nerezonabilă sau de combătut.

Și așa, îmbrăcat într-un sacou flenduros, cu coatele peticite, și o șapcă irlandeză, am urcat în apartamentul regal de la hotelul Carlyle, pentru întâlnirea cu titanul autoproclamat E. Coli Biggs.

Biggs era un personaj mic, îndesat și gelatinos, cu o freză care nu putea avea altă proveniență decât o comandă făcută la l-800-Meșe. O amestecătură de ticuri îi desenau pe față puncte și linii imprevizibile,

ca în codul Morse. Îmbrăcat în pijama și cu un halat de postav, era acompaniat de o blondă miraculos construită pe post de maseuză și secretară, care părea să fi terminat chiar atunci o procedură completă de curățare a sinusurilor lui cronic înfundate.

— Am să trec direct la subiect, Mealworm, mi-a spus el, dând din cap înspre dormitor, de unde superba lui protejată s-a ridicat, ocupându-se preț de două minute să-și aranjeze meridianele jartierei.

— Știu, am spus, coborând din turnul lui Venus. Mi-ai citit cartea, te-a cucerit proza mea atât de vizuală și ai vrea să-ți scriu un scenariu. Bineînțeles, îți dai seama că și dacă o să ne înțelegem la bani, tot o să insist să am control artistic total.

— Sigur, sigur, a mormăit Biggs, trecându-mi cu vederea ultimatumul. Știi ce-i aia o ficționalizare? m-a întrebat el, înghițind un Tums.

— Nu chiar, am replicat.

— Se întâmplă când un film are încasări bune. Producătorul angajează un zombi care să scrie o carte pe baza lui. Știi tu – exploatare pe hârtie, strict pentru cei din clasa de jos. Ai văzut, probabil, rahaturile alea scumpe care se vând în aeroporturi și în mall-uri.

— Aha, am spus, simțind cum un început de junghi letal își face apariția în zona mea lombară.

— Eu, în schimb, am pretențiile mele. Nu-mi fac de lucru cu niște simpli meșteșugari. Mă interesează numai oamenii de mare încredere. Așa că țin să te informez că ultimul tău volum mi-a făcut cu ochiul săptămâna trecută, într-un mic magazin de provincie. De fapt, n-am mai văzut vreo carte care să-mi trezească atât de mult interesul. Nu că aș fi citit-o, dar cele trei pagini peste care m-am uitat înainte să se instaleze narcolepsia mi-au dat senzația că mă aflu în fața celui mai extraordinar artizan al cuvintelor de la taica Hemingway încoace.

— Drept să-ți spun, am început, n-am auzit niciodată de ficționalizări. Meseria mea e literatura serioasă. Joyce, Kafka, Proust… cât despre prima mea carte, editorul din pagina de cultură de la *The Barber's Journal*…

— Sigur, sigur, între timp fiecare Shakespeare trebuie să mănânce, ca nu cumva să dea colțu' înainte să-și producă *opera magna.*

— Aha, am spus. Aș putea să beau puțină apă? Am devenit oarecum dependent de Xanax.

— Crede-mă, copile, mi-a spus Biggs, ridicând vocea și pronunțând rar fiecare cuvânt, toți laureații Nobelului lucrează pentru mine. Așa au ce pune pe masă.

Chiar atunci, secretara lui a băgat capul pe ușă, foarte sigură pe ea, și a ciripit:

— E. Coli, e Garcia Márquez la telefon. Pretinde că i s-a golit cămara de toate proviziile și te întreabă dacă nu cumva ai putea să-i mai faci rost de o ficționalizare.

— Spune-i lui Gabo că-l sun eu, păpușă, s-a răstit producătorul.

— Și mă rog ce film ai vrea să ficționalizez? am șuierat, înecându-mă cu ultimul cuvânt. O poveste de dragoste? Gangsteri? Sau acțiune și aventură? Sunt recunoscut pentru descrierile mele, mai ales când am la dispoziție material bucolic, â la Turgheniev.

— Nu mă lua cu rusnaci, a schelălăit Biggs. Am încercat să transpun confesiunea lui Stavroghin într-un musical pentru Broadway anul trecut, dar toate dublurile s-au îmbolnăvit de gripă porcină. Uite care-i șmecheria, frățioare. Întâmplător, dețin drepturile pentru o piesă clasică a cinematografiei, cu The Three Stooges în rolurile principale. Le-am câștigat cu ani în urmă, când jucam tonk cu Ray Stark la Cannes. E o idee trăsnită pentru cei mai de nestăpânit bufoni pe care-i avem. Am muls tot din scenariul ăsta – case de producție, televiziuni locale și străine –, dar tot am senzația că mai sunt niște picături de stors și din roman.

— Din The Three Stooges? am întrebat neîncrezător, cu vocea glisându-mi înspre octava a cincea.

— N-am să te întreb dacă-i iubești. Nu sunt decât o instituție, s-a pițigăiat el.

— Când aveam opt ani, am spus, ridicându-mă de pe scaun și pipăindu-mi buzunarele în căutarea tubului de fiorinal[{2}] pentru situații de urgență.

— Stai așa, ușurel. N-ai auzit trama. Totul se învârte înjurai unei nopți petrecute într-o casă bântuită.

— În regulă, am spus, schimbând încet direcția spre ușă. Am cam întârziat… niște prieteni mă așteaptă la o chestie…

— Am rezervat o cameră de proiectare ca s-o vezi liniștit, a mai spus Biggs, ignorându-mi rezistența care se metamorfozase deja în panică pură.

— Nu, mulțumesc. Nici dacă ajung la ultima tabletă de StarKist! am izbucnit, în timp ce marele om încerca să mă îmbuneze.

— Statisticile, copile. Dacă povestea e așa productivă cum îmi miroase mie, atunci sunt bănuți serioși de pus deoparte. Zănaticii ăia trei fac din scurt câteva milioane. Un singur e-mail ar asigura drepturile de ficționalizare pentru toată durata filmărilor. Și ai fi scribul meu principal. În numai șase luni ai produce atât de mulți bani, că ți-ai putea petrece restul vieții degustând sau făcând artă pură. Adu-mi doar câteva mostre care să-mi confirme încrederea în geniul tău. Cine știe, poate că dacă încape pe mâinile tale, ficționalizarea o să devină, în cele din urmă, o formă de artă.

În noaptea aceea, m-am ciocnit violent de propria-mi imagine și a trebuit să mă scald în apele calmante ale distileriei Cutty Sark ca să țin în frâu o depresie crescândă. Totuși, aș minți dacă n-aș recunoaște că mă incita ideea de-a absorbi atât de mulți bani încât să pot scrie încă o capodoperă fără amenințarea malnutriției. Totuși, nu numai Mamona îmi fredona la ureche. Mai era și șansa pe care nasul-busolă al lui Biggs o intuise venind dinspre nord. Poate chiar

eram cel ales de zei să legitimeze cu profunzime și demnitate această specie de gunoi literar, ficționalizarea.

Într-un puseu de euforie, am țâșnit ca din arc înspre calculator și, hidratat cu litri de cafea neagră, am reușit până în zori să duc la capăt provocarea primită și am plecat triumfător să i-o împărtășesc binefăcătorului meu.

M-a enervat că semnul „Nu deranjați" nu s-a desprins de ușă până la prânz, când în cele din urmă am sunat și l-am găsit mestecându-și porția de fibre de dimineață.

— Să fii aici la trei, m-a somat el. Și întreabă de Murray Zangwill. S-au scurs informații despre fostul meu pseudonim și locul colcăie de starlete care vor să dea probe video.

Mi s-a făcut milă de existența asediată a bietului om și mi-am petrecut următoarele ore modificând fraze, șlefuindu-le până la perfecțiune, iar la ora trei am intrat în ascunzătoarea lui elegantă, cu opera rescrisă pe o hârtie de cea mai bună calitate.

— Citește-mi, a comandat el, mușcând vârful unei țigări cubaneze de contrabandă și scuipându-l în direcția unui Utrillo fals.

— Să-ți citesc? am întrebat, contrariat de perspectiva de a-mi verbaliza scriitura. N-ai prefera să citești singur? Așa, ritmurile verbale foarte subtile or să aibă o altă rezonanță în urechea minții.

— Nu, o să am o percepție mai bună așa. În plus, mi-am pierdut ochelarii de citit aseară, la Hooters. Începe, a ordonat Biggs, punându-și picioarele pe măsuța de cafea.

— Oakville, Kansas, se întinde în pustiul dezolant de-a lungul vastei câmpii centrale, am început. Din regiunea unde pe vremuri fermele împestrițau peisajul din loc în loc n-a mai rămas decât teren arid. Mai demult, porumbul și grâul asigurau prosperitatea mijloacelor de trai, asta înainte ca subvențiile în agricultură să aibă efectul contrar în îmbunătățirea calității vieții.

Ochii lui Biggs mă fixau. Avea în jurul capului o aură de fum gros de la trabucul contrafăcut.

— Fordul dărăpănat opri în fața unei ferme părăsite, am continuat, și din el coborâră trei bărbați. Calm, și în aparență fără să aibă vreun motiv, bărbatul cu părul negru îl prinse de nas pe bărbatul chel și i-l răsuci, într-o mișcare lungă și înceată, în sensul invers celui al acelor de ceasornic. Un geamăt oribil sparse liniștea câmpiei. Suferim, spuse bărbatul brunet. Durerea violenței întâmplătoare a existenței umane.

Între timp, Larry, al treilea bărbat, intră în casă și reuși, cumva, să-și prindă capul într-un vas de ceramică. Brusc, totul înjur deveni terifiant și negru, în timp ce Larry orbecăia prin cameră. Chiar se întreba dacă exista Dumnezeu, vreun sens al vieții sau un plan al universului, când dintr-odată intră bărbatul brunet și, descoperind o crosă de polo, începu să lovească borcanul de pe capul tovarășului său.

Cu o furie care demasca ani de angoasă provocată de absurditatea vidă a destinului uman, bărbatul pe nume Moe făcu țăndări ceramica. „Suntem, cel puțin, liberi să alegem", se smiorcăi Curly cel chel. „Condamnați la moarte, dar liberi să alegem." Cu asta, Moe își înfipse două degete în ochii lui Curly. „Auu, auu", se văicări Curly, „cosmosul e atât de lipsit de dreptate". Apoi îi înfipse în gură lui Moe o banană nedecojită și o îndesă cu totul.

În acest moment, ochii lui Biggs s-au bulbucat brusc de stupoare.

— Oprește-te, nu citi mai departe, a spus el, concentrându-se. E pur și simplu magnific. E Johnny Steinbeck, e Capote, e Sartre. Miros banii, văd onorurile. E genul de produs de calitate cu care al tău aici de față și-a construit reputația. Du-te acasă și fă-ți bagajul. O să stai cu mine în Bel Air până or să fie disponibile alte apartamente mai potrivite – ceva cu piscină și poate cu un teren de golf cu trei găuri. Sau poate Hef reușește să-ți aranjeze ceva la vilă, dacă preferi. Între timp, îmi sun avocatul să rezolve cu drepturile pentru toată opera celor de la The Three Stooges. E o zi memorabilă în analele galaxiei Gutenberg.

E inutil să menționez că atunci l-am văzut ultima dată pe E. Coli Biggs, sub acest nume sau sub oricare alt pseudonim. Când m-am întors la Carlyle, cu valiza în mână, plecase de mult spre riviera italiană sau spre Festivalul de Film din Turkmenistan, sau poate să estimeze marja finală a profitului în Guinea-Bissau – recepționerul nu era sigur. Ideea e că urmărirea unui personaj care nu-și folosește niciodată numele real era o misiune mult prea descurajantă pentru un nenorocit pătat de cerneală pe nume Mealworm, și bag mâna în foc că ar fi fost la fel și pentru Faulkner sau Fitzgerald.

Exerciții de gimnastică, iederă otrăvită, ultima dublă

Am experiența verilor când, ca un pui abia ieșit din găoace, anesteziat și târât cu forța în diferite stațiuni cu nume indiene, pe malul feluritelor lacuri, mă chinuiam să deprind tehnica înotului bras, sub privirile încruntate ale unor mafioți cunoscuți îndeobște sub numele de consilieri, atenția mi-a fost atrasă de curând de ceva din ultimele pagini din *The New York Times Magazine.* Pe lângă obișnuitele locuri unde părinții bazați își pun la păstrare în siguranță progeniturile, ca să poată savura lunile iulie și august în stare de transă, am dat peste reclame cu specializări fițoase, de la tabere de baschet la tabere de magie, de calculatoare, de jazz și, poate cea mai spectaculoasă dintre toate, tabăra de film.

Se pare că, undeva între greieri și buruieni, un adolescent cu o pasiune pentru montaj poate lenevi în soare o vacanță întreagă, învățând despre scenariile de Oscar, cele mai bune unghiuri de filmare, actorie, editare, mixaj de sunet și, din câte știu eu, care e calea cea mai bună de a achiziționa o casă în Bel Air cu locuri de parcare și valeți. În timp ce adolescenții mai puțin visători sunt ocupați să devasteze țărmurile de săgeata-apelor, câțiva viitori Von Stroheim au ocazia să-și facă propriile filme originale, un proiect de vară mult mai tare decât, să zicem, împletirea de sfori pe care să-și atârne cheile.

Costisitoarea inspirație pare să fie cu totul diferită de Tabăra Soarelui și e condusă de Moe și Elsie Varnishke din Loch Sheldrake, unde am suferit ca un câine pe vremea când aveam paișpe ani jucând *dodgeball* și contribuind la menținerea solvabilității industriei producătoare de loțiune cu calamină. Nu-mi era ușor să mi-i imaginez pe cei doi Varnishke, mami și tati, ocupându-se de ceva atât de șic ca o tabără de film, și numai aburii peștelui afumat pe care

l-am dezmembrat la Carnegie Deli au produs o cantitate suficientă de molecule halucinatorii ca să poată născoci corespondența de mai jos:

Dragă domnule Varnishke,

Acum, că a venit toamna, cadorisind frunzișul cu sublima ei paletă de ruginiu și ambră, fac o pauză în rutina zilnică de aici de la Wall & William ca să vă mulțumesc pentru că i-ați asigurat odorului meu, Algae, o vară plină și productivă în paradisul dumneavoastră rustic, tradițional și totuși atât de inovator. Poveștile lui despre drumeții și canoe sunt izbitor de asemănătoare cu anumite pasaje din Sir Edmund Hillary și Thor Heyerdahl, și condimentează exact cât trebuie orele intense și disciplinate pe care le-a petrecut deprinzând de la dumneavoastră diverse tehnici cinematografice. Faptul că filmul lui produs în opt săptămâni a fost atât de reușit și de tulburător încât Miramax ne oferă 16 milioane de dolari pentru drepturile asupra producției e mai mult decât ar putea spera orice părinte, deși mie și mamei lui ne-a fost clar dintotdeauna că Algae a fost unul dintre aleșii muzelor.

Totuși, m-a surprins pentru o clipă scrisoarea pe care ne-ați trimis-o, sugerând că 50% din sus-menționata sumă ar trebui, cumva, să-și găsească locul în buzunarele dumneavoastră. Întrece orice limită a raționalului ideea că un cuplu atât de drăguț ca dumneavoastră și doamna Varnishke ați putut urzi un asemenea miraj psihotic, că ați fi îndreptățiți fie și la cea mai infimă părticică din roadele creativității fiului meu. Pe scurt, permiteți-mi să vă asigur că, în ciuda faptului că opera lui cinematografică a prins viață printre ruinele din Hooverville pe care le prezentați în pliant ca fiind Hollywoodul din Catskills, aveți absolut zero drepturi asupra oricărei porțiuni din bonusul câștigat de carnea și sângele meu. De fapt, ceea ce încerc să vă sugerez într-un mod elegant este că dumneavoastră și salamandra hapsână cu care împărțiți patul și despre care știu, întâmplător, că v-a pus să trimiteți în plic acest pumn șantajist ar trebui să vă vedeți de drum.

Cordial,
Winston Snell

Dragul meu domn Snell,

Neprețuită mulțumire pentru răspunsul dumneavoastră prompt la înștiințarea mea și pentru amabila recunoaștere că filmul fiului dumneavoastră se datorează în întregime încântătoarei noastre stațiuni rurale care vă garantez că va deveni, în scurt timp, de referință pentru Hooverville. În ceea ce o privește pe Elsie, n-a existat vreodată o femeie mai minunată, în ciuda unor glume răsuflate pe care le-ați lansat când ați fost în vizită, apropo de venele ei varicoase, dar la care n-au râs nici măcar ajutorii de ospătar care o urăsc ca pe otrava de șobolani. Ar trebui să știți, înainte să mai deschideți gura pentru alte glume cu salamandre, că soția mea e o femeie devotată, care suferă de blestemul numit Menieres, și credeți-mă când vă spun că nu poate coborî din pat dimineața fără să ricoșeze în șifonier. Dacă v-ar afecta pe dumneavoastră această maladie, sunt sigur că n-ați mai avea aceeași viteză la tenis, în fiecare săptămână la Clubul Atletic, cu amicii dumneavoastră cu pantaloni ecosez, așteptând toți să fie puși sub acuzare. Eu, unul, nu am venituri cu șase cifre din speculații cu pensiile altora. Am o tabără de film onestă, pe care soția mea și cu mine am pus-o pe picioare din banii pe care i-am strâns de pe vremea magazinului de bomboane, când poate dacă vindeam câteva perechi de buze false în plus, ne-am fi putut permite să mâncăm crap o dată pe săptămână.

Pe de altă parte, filmul fiului dumneavoastră a fost realizat cu supervizarea sau, mai bine spus, în colaborare cu echipa noastră de șoc pe care, v-o spune Varnishke, ar vrea s-o aibă oricare din marile studiouri, căci atunci n-ar mai coace doar rahaturi pentru copii de zece ani subdezvoltați mental. Întâmplarea face ca un om ca Sy Popkin, care s-a ocupat personal de concepte cu afurisitul ăla mic, să fie unul dintre cele mai mari talente nerecunoscute ale Hollywoodului. Tipul ar fi putut câștiga 50 de Oscaruri, dacă n-ar fi fost surprins, printr-o conjunctură nefericită, la o întâlnire cu Trotki, o coincidență care l-a stigmatizat ca neangajabil în fața tuturor

evreilor republicani care au luat-o la goană speriați. La fel și cu consilierul nostru dramatic, Hydra Waxman, care a renunțat la o carieră promițătoare pe ecran pentru a-și oferi timpul educării adolescenților cu potențial. Femeia – odihnească-se în pace, dar mai târziu, după ce moare – s-a ocupat personal de distribuirea echipei de amatori în filmul fiului dumneavoastră, storcând din ghiveciul de figuranți lipsiți de talent și cea mai neînsemnată fărâmă de abilitate histrionică, în timp ce pămpălăul ala mic stătea pe margine și se uita la ea cum lucrează, respirând cu toți polipii. Și, în ultimul rând, domnule mahăr de Wall Street, mai e și Abe Silvetfish, un om care are premii pentru editare la prestigioase festivaluri de film în Tanganica și Bali. Individul – iar dacă mint, să moară nevastă-mea într-o baie de acid – a stat lângă el și i-a dat indicații blegului de Algae, căruia, dacă vreți să-mi ascultați sfatul, i-ați putea administra din când în când câte un ritalin, poate așa se mai potolește și stă locului. Silverfish în persoană a stat lângă Nesătul și i-a arătat cum să pună bucățile cap la cap. În paranteză fie spus, plodul s-a folosit de tot echipamentul nostru, făcând jonglerii ca un împiedicat ce e cu camera Panavision nou-nouță, așa că acum dacă apăs pe câte un buton, face un sunet ca atunci când sucești mânerul jucăriilor ălora zgomotoase de la petreceri, cărora Elsie le spune moriști de vânt. Totuși, pentru asta nu vă pun la plată, din moment ce suntem pe cale să devenim parteneri într-o nouă afacere.

Cu respect,

Monroe B. Varnishke

Dragă domnule Varnishke,

A sugera sub orice formă că echipa pe care ați adunat-o ar fi cu un pas mai sus pe scara evoluției decât o haită de câini dingo e o hiperbolă dintre cele mai riscate. Parteneri într-o nouă afacere?! Ați suferit cumva o comoție? Dați-mi voie să fiu foarte răspicat când afirm că ideea scenariului lui Algae îi aparține în exclusivitate fiului meu și se bazează pe o întâmplare reală, o experiență pe care a trăit-o familia noastră când antreprenorul de pompe funebre din orașul nostru s-a înșelat crezând că

luase Premiul Nobel. Că un trădător ca Popkin, care probabil i-a pasat secrete atomice lui Troțki pe deasupra unei porții de tacos, ar fi contribuit chiar și cu o virgulă la scenariul copilului meu minune are aceeași credibilitate cu relatările despre monstrul din Loch Ness. Cât despre bețiva domnișoară Hydra Waxman, aflu de pe internet că nu a avut nici măcar o apariție în vreun film cu un milimetru peste opt, și acolo sub numele de Candy Barr. Tot în paranteză fie spus, sunteți conștient că maestrul Silverfish a fost concediat de la Hollywood din cauză că în filmul montat de el Henry Fonda apărea sistematic cu capul în jos? Algae a mai spus și că, departe de a fi nouă, camera pe care i-ați oferit-o mergea din doi în doi, ca urmare a îndreptării ei înspre o tânără salvamar de 19 ani, care v-a refuzat avansurile. Doamna Varnishke acceptă să vă dați la ajutoarele de sex femeiesc? Apropo, îmi cer scuze că am discreditat sistemul circulator al soției dumneavoastră cu vorbele mele de duh uneori prea exacte. Date fiind miliardele de afluenți albaștri care-i marchează topografia, nu m-am putut abține să comentez asemănarea cu o hartă.

În ultimul rând, aș vrea ca aici să se încheie orice legătură între noi. Orice corespondență viitoare va fi expediată direct la firma de avocatură Upchuck & Upchuck.

Au revoir, *grăsanule.*

Winston Snell

Dragul meu domn Snell,

Îi mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a dat simțul umorului, ca să pot suporta să fiu luat peste picior fără să mă duc glonț la unul dintre magazinele de arme unde tranzacțiile se încheie pe loc. Permiteți-mi să vă fac o favoare și să vă lămuresc în câteva privințe. Nici măcar o dată, în patruzeci de ani, nu m-am uitat la o altă femeie în afară de Elsie, ceea ce n-a fost ușor, eu fiind primul care recunoaște că nu e una dintre bucățicile apetisante și cu rotunjimi care pozează în Dumnezeu știe ce poziții prin reviste pe care le așteptați salivând pe chei, când sosesc bărcile din Copenhaga. În al doilea rând, sunt curios de unde v-a venit ideea că

îngâmfatul ăla mic al dumneavoastră ar fi un copil minune? Se prea poate să fiți unul dintre experții cu o țigară-n colțul gurii, care se înconjoară numai de papă-lapte care vă slugăresc și vă aprobă în orice, și vă toarnă în urechi numai ce vreți să auziți, dar își dau ochii peste cap în secunda în care părăsiți camera. Când Elsie și cu mine țineam magazinul de bomboane, aveam un cretin care făcea sucuri și pe care bunătatea inimii mele îl ținea acolo numai de dragul mamei lui, care avea nevoie de o operație la șold, dar doctorii au făcut o greșeală, așa că a sfârșit cu ficatul unui chinez, totuși, bietul prostănac, ăsta care făcea sucurile, cu IQ-ul lui de două cifre, era un Isaac Newton pe lângă Algae al dumneavoastră.

În vara aia, apropo, nepotul lui Elsie, Benno, a câștigat concursul de ortografie. „Mnemonic", asta a ortografiat copilul, la numai opt ani. Asta numesc eu inteligență, nu ciudățenia aia blondă din Midwich a dumneavoastră, care s-a bucurat de toate avantajele școlilor private și ale celor mai scumpi meditatori, și tot nu e în stare să-și amintească cine e fără să-și verifice inscripția de pe tricou.

Între timp, în loc să mă amenințați cu procese, ați face bine să le spuneți avocaților dumneavoastră lipsiți de scrupule că, dacă vor cerceta mai bine, vor descoperi că aveți o singură copie a peliculei care i-a făcut pe frații Weinstein să se agite ca doi speculanți imobiliari și să vă arunce 16 milioane în cale, pe când noi avem singurul negativ original, pus bine aici, în vilă. Mă rog să nu i se întâmple nimic, chit că doamna Varnishke a reușit deja să lase o pată de grăsime de pui pe cadrul de deschidere.

Moe Varnishke

Varnishke,

Ți-am citit ultima scrisoare cu un amestec de milă și teamă, rețeta aristoteliană a tragediei. Milă pentru că în mod evident nu-ți dai seama că, reținând negativul filmului făcut de fiul meu, te faci vinovat de o mică infracțiune numităfurt, și teamă pentru că azi-noapte am avut un vis profetic în care, după condamnarea ta la închisoare, te-ai trezit cu o șurubelniță înfiptă cu agilitate în burtă de colegul tău de celulă din Angola.

Deși pot obține un negativ nou, fie chiar de calitate inferioară, din exemplarul pe care-l am, îți sugerez cu tărie să-i expediezi de urgență originalul subsemnatului, înainte ca delicatul său înveliș să fie mânjit cu grăsime de pui sau alte condimente asortate pe care tu și animalul fabulos care te privește dimineața la micul dejun le folosiți ca să faceți comestibilă mâncarea. Răbdarea mea se termină rapid.

Winston Snell

Ascultă, Snell,

Tu ești ăla care face pași spre închisoare, nu eu, și dacă nu pentru că încerci să vinzi un film care nu e exclusiv proprietatea ta, atunci pentru scamatoriile cu cecuri, pentru că fiul tău ăla genial vorbește în somn, iar hobby-ul lui Elsie e să facă înregistrări. În tot acest timp, eu încerc să protejez negativul, dar crede-mă că nu e simplu, întâi, nepotul meu Shlomo, împlinește șase ani săptămâna viitoare un copil adorabil, știe toate cuvintele de la Ragmop și cântă și în idiș, și în engleză. Dar să fim serioși – e o vârstă ingrată, a luat o piatră ascuțită și a făcut o ditamai zgârietura exact în mijlocul rolei numărul doi. Îi place la nebunie să scoată negativul din carcasă și să zgârie straturile superioare cu un briceag. De ce? Știu și eu? Știu numai că zgârie și că e foarte mândru de ispravă. Ca să nu mai zic că soră-mea Rose a vărsat Lubriderm pe rola șapte. Săraca femeie. Soțul ei a murit de curând, un infarct nasol de tot, deși l-am avertizat — nu te uita la ea când iese de la duș. Oricum, e păcat că ești așa încăpățânat, pentru că până acum am fi reușit să dăm o întorsătură frumoasă fleacului ăstuia, dar ce să fac, ești un bărbat cu principii.

Apropo, care sunt de fapt mai exact scamatoriile cu cecuri și de ce e asta o infracțiune? Trebuie să plec, câinele are negativul.

Varnishke

Varnishke,

Parameci malefic. Îți ofer 10% pentru participare din drepturile pentru filmul lui Algae. Ai merita, de fapt, ca să vorbesc pe limba ta, nu un bănuț,

ci o dușcă bună dintr-un tub de Raid. Îți sugerez să accepți afacerea asta înainte să-mi recâștig echilibrul și s-o scot de la înaintare, pentru că ar putea fi pașaportul tău dinspre universul de vară al autorilor puberi înspre deliciile din Miami sau Bermude. Poate că dacă o parte din profitul tău o să fie investită într-un chirurg plastician bun pentru o intervenție completă, doamna Varnishke ar putea chiar să aibă acces pe o plajă publică.

Winston Snell

Dragul meu băiat,

Elsie și-a recăpătat cunoștința după coma în care a intrat, rezultatul unui accident pe care l-a avut încercând să instaleze niște curse pentru șoareci, când s-a aplecat prea mult, ca să miroasă brânza și să se asigure că era proaspătă. Bingol Oricum, s-a trezit la momentul potrivit ca să-mi șoptească la ureche: „Cere 20%". Apoi a leșinat la loc, ca păpușile alea care închid ochii când le lași pe spate. Între timp, de îndată ce-o să semnezi pe linia punctată — în fața unui notar, a mai menționat și asta – nu numai că o să primești negativul, dar Elsie face niște sarmale minunate, din care o să vă trimitem gratis câteva porții, cu rugămintea să ne returnați borcanele. Să trăiești și să-ți meargă bine.

Noul tău partener, Moe Varnishke

Scumpă dădacă

„Ce demon stă la pândă în inimile bărbaților? Umbra știe.” După asta se auzea un hohot diabolic, care îmi dădea fiori pe șira spinării în fiecare duminică, pe vremea când eram doar un tânăr care stătea hipnotizat, încolăcit în lângă radio, în lumina crepusculară de iarnă din locuința întunecată a strămoșilor mei. Adevărul e că n-am avut nici cea mai vagă idee ce răutăți zăceau ascunse chiar și în ventriculele mele, până acum câteva săptămâni, când jumătatea mai bună m-a sunat la biroul meu de la Burke & Hare, pe Wall Street. Vocea de altfel domoală a femeii era acum gâtuită și sacadată, iar eu mi-am dat seama că se reapucase de fumat.

— Harvey, trebuie să vorbim, m-a anunțat ea, și cuvintele îi erau înecate în prevestiri de rău augur.

— E totul în regulă cu copiii? am izbucnit, așteptându-mă să aud în orice moment textul unei cereri de răscumpărare.

— Da, da, dar dădaca noastră… dădaca noastră, un Iuda zâmbitor și întotdeauna politicos… domnișoara Velveeta Belknap…

— Ce-i cu ea? Nu-mi spune că ametița a mai spart o cană Toby.

— Scrie o carte despre noi, a îngăimat vocea de la celălalt capăt al firului, parcă ieșită dintr-o catacombă.

— Despre noi?

— Despre experiența ei ca dădacă a noastră din Park Avenue, în ultimul an.

— De unde știi? m-am enervat, măcinat brusc de remușcări că nu urmasem sfatul avocatului de a introduce o clauză de confidențialitate în contract.

— Am urcat în camera ei după ce-a plecat să returneze cele două Tic Tac-uri pe care le-am împrumutat înainte de vacanță, când am dat din întâmplare peste un manuscris. Firește că n-am rezistat și am

tras cu ochiul. Dragul meu, e rău și stânjenitor dincolo de orice imaginație. Mai ales părțile despre tine.

Am simțit cum un spasm începe să-și facă gimnastica aritmică în obrazul meu, iar din sprâncene îmi curgeau broboane de sudoare care cădeau cu zgomot.

— O concediez de cum ajunge acasă, mi-a spus Amorul Nepieritor. Scorpia spune despre mine că sunt o scroafa.

— Nu! N-o concedia. Asta n-o să blocheze cartea, iar pe ea o s-o facă să-și înmoaie și mai tare pana în vitriol.

— Și atunci ce facem, iubițel? Știi ce efect or să aibă mărturisirile astea asupra prietenilor noștri fițoși? N-o să mai putem călca în nici unul dintre saloanele elegante pe unde ne facem veacul, fără să fim arătați cu degetul și puși la zid de satira lor ascuțită și crudă. Velveeta spune despre tine că ești „pirpiriul noduros care le cumpără nefericitelor lui odrasle locuri în grădinițele de lux, dar nu e-n stare să-și facă treaba în budoar".

— Să nu faci nimic până nu ajung acasă, am insistat. În situația asta, trebuie să ne punem serios mintea pe moațe.

— Ar fi bine să te miști repede, dragule. A ajuns deja la pagina 300.

Spunând asta, lumina ochilor mei a trântit telefonul cu viteza fotonilor, iar în urechile mele a început să bată clopotul blestemat, prevestitor de nenorociri, din poemul lui Donne. Prefăcându-mă lovit de sindromul Whipple, am evadat de la muncă mai devreme, făcând o pauză la colțul clădirii, cât să-mi îmblânzesc nucleii bazali distonanți și să analizez succint criza. Aventurile noastre cu dădacele au fost, în cel mai bun caz, niște episoade dintr-o plimbare cu un *montagne russe.* Prima a fost o suedeză care semăna cu Stanley Ketchel. Cu conduita ei severă, a reușit să instaureze disciplina în rândul micuților, care se prezentau la masă foarte manierați, dar cu contuzii inexplicabile. Când camera noastră ascunsă a surprins-o săltându-l pe fiu-meu la orizontală, pe după umeri, în stilul cunoscut

în *wrestling* ca *Argentine backbreaker,* am început s-o iau la întrebări în legătură cu metodele pe care le folosea.

În mod evident neobișnuită cu intervenția parentală, m-a ridicat din papucii de casă și m-a țintuit de tapet, la aproape un metru de podea.

— Ține-ți nasul afară din troaca mea, m-a sfătuit ea, asta dacă nu cumva te încântă perspectiva să te înnod cu totul.

Revoltat, am trimis-o chiar din seara aceea să-și facă bagajele, și asta cerând ajutorul unei singure echipe SWAT.

Succesoarea ei, o franțuzoaică de 19 ani pe nume Veronique, toată numai o legănare de șolduri și un gângurit, cu părul blond și un botic de star porno, cu picioare lungi și subțiri și cu niște dotări care aproape că se cereau escaladate, era de departe genul mai puțin feroce. Felul în care s-a dedicat cauzei noastre a fost, din păcate, lipsit de profunzime, fata preferând să stea tolănită într-un scaun și să înfulece trufe de ciocolată în timp ce răsfoia revista *W.* M-am adaptat la stilul creaturii cu ceva mai multă flexibilitate decât nevastă-mea, ba chiar am avut și niște tentative de-a o ajuta să se relaxeze cu câte un masaj, dar când m-a prins stăpâna căminului cu urme de Max Factor și servindu-i micul dejun la pat micuței franțuzoaice, i-a strecurat înștiințarea de concediere între faldurile lenjeriei și i-a aruncat Louis Vuitton-ul pe bordură.

Apoi a venit Velveeta, o femeie domoală, la vreo treizeci de ani, care-i păstorea pe copii și-și știa locul la masă. Mișcat de strabismul ei, am tratat-o mai degrabă ca pe un membru al familiei decât ca pe o servitoare, dar în tot acest timp, în care a acceptat ajutor pentru orice fleac și a avut acces, în orele libere, la tot confortul, a pus la cale în secret un portret deloc flatant al binefăcătorilor ei.

Când am ajuns acasă și, în secret, am citit cu mare atenție narațiunea ei defăimătoare, am rămas cu gura căscată.

„Un om de nimic și crud, care își asumă meritele pentru munca colegilor lui", scrisese zgripțuroaica. „Un dement dezechilibrat, care

acum își răsfață copiii, acum îi bate cu cureaua pentru cele mai mărunte greșeli.” Am frunzărit compilația malefică și m-a mortificat bufetul suedez de blasfemii.

Harvey Bidnick e un bădăran lipsit de orice sclipire, un proton cu gura ca o moară stricată, care se vrea amuzant, dar își plictisește de moarte musafirii cu vorbe de duh care n-ar fi fost amuzante nici măcar pentru actorașii de acum 50 de ani. Felul în care îl imită pe Satchmo pune pe fugă, în țipete, chiar și cele mai curajoase suflete din încăpere. Nevasta lui Bidnick nu e nici ea o afacere mai bună. O regină de gheață corpolentă, cu coapse de tapioca, incapabilă să proceseze referințe intelectuale mai complexe decât Manolo Blahnik sau Prada. Cuplul e într-o continuă ceartă și o dată, când ea a reușit să producă o factură cu șase cifre pentru un Sutien Minune făcut la comandă, Bidnick a refuzat să plătească. Înfuriată, nevasta i-a smuls peruca din cap, a aruncat-o pe jos și a tras câteva gloanțe înspre ea, cu un pistol pe care-l au în dotare în caz că-i calcă hoții. Bidnick se îndoapă cu Viagra, dar dozajul îi dă halucinații și ajunge să se creadă Pliniu cel Bătrân. Nevastă-sa îmbătrânește ca în Shangri-La și și-a ajustat flecare bucățică din corp cu Botox sau cu bisturiul. Subiectul lor de conversație preferat e bârfa. Soții Birdwing sunt niște „grăsani scârțari care servesc porții mici, cu carnea, inevitabil, insuficient friptă”. Doctorul Divertculinsky și soția sa sunt „un duo de veterinari incompetenți responsabili de moartea a mai mult decât un peștișor de aur”. Iar soții Offal sunt „cuplul de francezi a căror depravare merge până la intimități sexuale cu figurinele de la Madame Tussaud”.

Am pus jos poliloghia atotturnătoare a Velveetei, m-am îndreptat spre bar, am dat gata câteva pahare zdravene și m-am hotărât atunci, pe loc, s-o omor.

— Dacă-i ardem paginile, o să producă imediat un alt exemplar, i-am ciripit nevesti-mii, începând să mă relaxez, în vorbire, asemenea unui bețiv dintr-un vodevil. Dacă-i oferim bani ca să tacă, o să

includă episodul mitei în memorii sau pur și simplu o să-i bage în buzunar și tot o să publice. Nu, nu, am spus, transformându-mă în toți ticăloșii care populaseră filmele cu care crescusem. Trebuie s-o facem să dispară. Firește, trebuie să pară un accident de mașină. Lovește și fugi.

— Dar tu nu conduci, ochi albaștri, m-a lămurit strengărița din fața mea, tratându-se din propriul pocal cu gin și vermut. Iar șoferul nostru, Measly, n-ar fi în stare să lovească nici măcar marginea unui hambar, cu un Lincoln de trei ori mai lat decât cel pe care i l-ai dat tu să se învârtă de colo-colo.— Bine, atunci ce zici de o bombă? am sugerat. Un dispozitiv precis, programat să explodeze exact când se urcă pe StairMaster.

— Glumești, nu? a orăcăit lumina ochilor mei, scufundându-se încă un pic în amestecul lichid. N-ai fi în stare să faci o bombă nici dacă ți-ar da plutoniu pe mână. Mai ții minte Anul Nou Chinezesc când ți-ai scăpat artificiile aprinse în pantaloni?

Femeiușcă a început să râdă răgușit.

— Doamne, în ce fel te-ai ridicat brusc de la sol și ai trecut peste acoperișul garajului. Ce traiectorie! a urlat ea.

— Atunci o arunc pe geam. Ticluim un bilet de adio sau, și mai bine, o prostim pe ea să scrie unul, ne folosim de un pretext inteligent.

— Tu, să ridici o dădacă de 70 de kile, s-o duci până la geam și să-i mai și ții piept când se zbate? Cu bicepșii tăi? O să sfârșești la urgență, cu un infarct miocardic pe lângă care vulcanul Krakatoa o să pară un sughiț.

— Nu crezi că pot să scap de ea? am spus, marinat în al cincilea Grasshopper și metamorfozat într-un personaj de Alfred Hitchcock. O să fie liberă să se miște, dar lațul o să se strângă în jurul ei. O să se simtă din ce în ce mai rău. Deja vedeam secvențele din *Notorious* cu camera îndepărtându-se, dezvăluind publicului perspectiva tot mai slăbită a lui Ingrid Bergman, în timp ce otrava lui Claude Rains își

lua tributul. Și perspectiva mea se înmuiase puțin când m-am ridicat și m-am legănat înspre dulapul de medicamente, unde mi-am încleștat degetele în jurul sticlei cu iod. Ca programată, ușa s-a izbit de perete, iar Velveeta și-a făcut intrarea.

— Domnule B, sunteți acasă. V-au concediat? Ha ha.

Rozătoarea a zâmbit la propria obrăznicie.

— Intră, am spus. Ai venit la timp pentru cafea.

— Știți că nu beau cafea, a mârâit ea.

— Voiam să spun ceai, m-am corectat, împleticindu-mă până la bucătărie ca să pun ceainicul pe foc.

— Iar sunteți trosnit, domnule B? m-a luat la întrebări afurisita.

— Stai aici, i-am ordonat, ignorându-i familiaritatea mojicească.

Soția mea se prăbușise deja și sforăia pe podea.

— Doamna B trebuie să se odihnească mai mult, a chicotit dădaca înfumurată și mi-a făcut cu ochiul. Oare ce faceți voi, bieții plutocrați, toată noaptea?

Cu viclenia unei minți de maestru, am aruncat o privire peste umăr, ca să mă asigur că nu se uita, și am golit resturile de iod în cana Velveetei. Apoi, umplând o farfurie cu prăjiturele apetisante, i-am prezentat aranjamentul.

— Uau, a făcut ea, asta da noutate. N-am avut niciodată politețuri din astea la 11.30 dimineața.

— Grăbește-te, am spus, să bem până nu se răcește.

— Nu e un pic cam închis la culoare pentru mușețel? s-a plâns turnătoarea perfidă.

— Aiurea, i-am explicat. E un soi rar, tocmai l-am primit din Lashkar Gah. Haide, bea. Mmmm, cât e de aromat și picant. E posibil să fi fost stresul din acea dimineață, sau poate un șir de evenimente dincolo de controlul meu. Tot ce știu e că am reușit cumva să înghit din greșeală din cana buclucașă. Instantaneu, m-am îndoit de mijloc și am început să mă zbat pe podea ca un păstrăv abia prins. M-am întins pe covor, ținându-mă strâns de burtă și

văicărindu-mă ca Ethel Waters când cântă *Stormy Weather*, în timp ce dădaca noastră alarmată suna la Salvare.

Îmi amintesc fețele paramedicilor, îmi amintesc de pompa stomacală și-mi amintesc foarte clar, după ce mi-am revenit, de biletul lăsat de Velveeta. Îmi spunea în demisie că se plictisise să fie dădacă și că o vreme cochetase cu ideea de a scrie o carte, dar abandonase ideea, pentru că personajele principale erau prea sinistre ca să intereseze orice potențial cititor cu un IQ normal. Pleca să se mărite cu un milionar care o agățase într-o zi la statuia lui Alice, acolo unde îi ducea frecvent pe copii. Și soții Bidnick? Nu intenționăm să mai angajăm vreo dădacă, cel puțin nu până când tehnologia nu va face progrese uimitoare în robotică.

Papilele tale ucigașe, draga mea

Valoarea superioară a rarei trufe albe a ajuns la noi cote duminică, la Londra, când un exemplar de 1,1 kg s-a vândut cu 110.000$. El a fost achiziționat de un cumpărător neidentificat din Hong Kong.

The New York Times, 15 noiembrie 2005

Ca detectiv particular, sunt gata să încasez și gloanțe pentru clienții mei, dar vă costă 500 de Benjamini pe oră, plus cheltuieli, ceea ce de obicei înseamnă tot Johnnie Walker-ul pe care-l pot da pe gât. Totuși, când o bomboană ca April Fleshpot își deplasează feromonii până în biroul meu și se interesează de serviciile mele, munca devine ca prin magie pro bono.

— Am nevoie de ajutorul tău, a început ea să toarcă, așezându-se picior peste picior pe canapea, fără ca dresurile ei lungi, din mătase neagră, să aibă ceva împotrivă.

— Sunt numai urechi, am spus, convins că ironia cu tentă sexuală din intonația mea nu fusese gratuită.

— Vreau să te duci la Sotheby's și să licitezi în locul meu. Desigur, o să acopăr costurile. Dar e important să rămân anonimă.

Am reușit pentru prima dată să văd dincolo de părul ei blond, de buzele cărnoase și de dirijabilii gemeni care-i întindeau bluza de mătase cât pe-aci s-o crape. Copila era speriată.

— Pentru ce licitez? am întrebat-o. Și de ce nu poți s-o faci chiar tu?

— O trufă, mi-a spus ea, aprinzându-și o țigară. Poți să urci până la 10 milioane de dolari. Bine, poate chiar la 12, dacă e o competiție foarte strânsă.

— Ahaaa, am spus, aruncându-i privirea pe care o am de obicei înainte să sun la Bellevue. Probabil că ți-e poftă rău de tot.

— Te rog, nu fi grosolan! s-a răstit ea la mine, vădit deranjată. O să primești dublu față de onorariul tău obișnuit. Numai să nu pleci de la Sotheby's fără ea.

— Să presupunem că avansez o sumă mai mare de cinci milioane, n-o să fie suspect pentru o ciupercă? am întepat-o.

— E posibil – deși trufa Bandini s-a vândut cu 20 de milioane, cel mai mare preț înregistrat pentru un tubercul scos la licitație. Bineînțeles, fusese proprietatea lui Aga Khan, și era albă și imaculată. Să nu cumva să dai greș, pentru că nu demult, la o licitație pentru *foie gras,* s-a găsit un petrolist texan să sară cu opt milioane față de cele șapte ale mele. Și asta s-a întâmplat după ce am vândut două Chagall-uri ca să am banii.

— Mi-aduc aminte că am văzut *foie gras* în catalogul de la Christie's. Păreau bani serioși pentru un aperitiv. Dar dacă asta îl făcea fericit pe petrolist…

— A fost ucis pentru asta, mi-a spus tânăra.

— Nu se poate.

— Ba da. Un conte din România, căruia nu-i ajungeai la nas decât cu sublimul ficat de gâscă, i-a strecurat un pumnal între omoplați și a șparlit pateul moale, mi-a explicat ea și și-a mai aprins o țigară de la prima.

— Ghinion, am spus, fixând-o cu privirea.

— Totuși, a izbucnit ea în râs, gluma i s-a întors împotrivă. Delicatesa cu colesterol ridicat pentru care a ucis s-a dovedit a fi un fals. Vezi tu, contele, într-un gest de afecțiune, a depus ficatul la picioarele marii ducese de Estonia, iar când ea l-a demascat ca fiind umplutură pentru cârnați, el s-a sinucis.

— Și adevăratul *foie gras?* m-am interesat.

—N-a mai fost recuperat. Unii spun că a fost degustat la Cannes de un producător de la Hollywood. Alții că un egiptean pe nume Abu Hamid a fost atât de obsedat de el, încât l-a îndesat într-o seringă și a încercat să și-l injecteze direct în vene. Mai sunt unii care

susțin că a ajuns pe mâinile unei gospodine din Flatbush, care a crezut că e mâncare de pisici și și-a hrănit motănelul cu el.

April și-a deschis poșeta, a scos un cec și l-a completat cu onorariul meu.

— Încă un lucru, am mai spus. De ce nu e voie să se știe că tu vrei trufa?

— Pentru că tocmai s-a infiltrat peste graniță o rețea de gurmanzi cu originile în Istanbul, dornici s-o radă peste pastele lor *fettucini.* N-or să se dea în lături de la nimic ca să obțină trufa. Orice femeie singură care posedă un astfel de răsfăț gustos își pune viața în mare pericol.

Brusc, m-a trecut un fior rece. Singurul caz anterior care să implice ceva comestibil și scump fusese o afacere destul de simplă în legătură cu o ciupercă *portobello.* Un aspirant la cariera politică depusese plângere împotriva ei, pentru comportament neadecvat, dar afirmațiile se dovediseră fără susținere. Înțelegerea era să aduc trufa la camera 1600 de la hotelul Waldorf unde, mi-a spus April, flirtând pe față, mă va aștepta în ceva de culoarea pielii, croit special pentru ea de Dumnezeu. După ce și-a legănat înspre lift posteriorul bun de premiat, am dat câteva telefoane transatlantice la Fortnum & Mason's și la Fauchon. Managerii de acolo mi-erau datori pentru niște favoruri pe care li le făcusem mai demult, recuperând șase neprețuite hamsii șterpelite de un bandit indian. După ce am obținut dosarul April Fleshpot, am luat un taxi spre York Avenue.

Licitația la Sotheby's era încinsă. Pentru un *quiche* s-au licitat trei milioane, o pereche de ouă fierte tari s-au dat pe patru, iar o plăcintă țărănească de pe vremea Ducelui de Windsor s-a vândut cu șase milioane. Când a venit rândul trufei, toată lumea a intrat în priză. Licitația a început de la cinci milioane de dolari, iar după ce fetele mai slabe de înger s-au dat deoparte, m-am trezit într-un meci de tenis cu un grăsan care purta fes. La douășpe milioane, purcelul plutocrat s-a săturat și s-a retras, vizibil înnebunit. Mi-am adjudecat

chestia de 1,1 kg, am îndesat-o într-o casetă la Grand Central și am pornit întins spre apartamentul lui April.

— Ai adus trufa? m-a întrebat ea, deschizând ușa într-un halat de satin pe sub care nu avea nimic, în afară de protoplasmă perfect întinsă.

— Nu-ți face probleme, am spus, afișând un zâmbet sigur. Dar n-ar trebui, înainte, să discutăm despre niscai sume?

Ultimul lucru pe care mi-l aduc aminte înainte să se facă întuneric e o coliziune între creștetul capului meu și ceea ce părea să fi fost un teanc de cărămizi. M-am trezit în scânteierea unui jaf de pistol îndreptat direct spre pompița în formă de valentină pe care-o folosesc ca să-mi înlesnească circulația sângelui. Grăsanul cu fes de la Sotheby's se juca agale cu piedica pistolului, spre încântarea mea. April stătea pe canapea, cu obrăjorii ei frumoși îngropați într-o Cuba Libre.

— Ei bine, domnule, să trecem la afaceri, mi-a spus grăsanul, punând un cartof copt pe masă.

— Ce afaceri? mi-am dat ochii peste cap.

— Haideți, domnule, a hârâit el. Înțelegeți, cu siguranță, că nu discutăm despre niște ciuperci obișnuite. Dumneavoastră aveți trufa Mandalay. Iar eu o vreau.

— N-am auzit niciodată de ea, am spus. Ah, așteptați – nu cumva playboy-ul ăla de Harold Vănescu a fost omorât în bătaie cu ea, anul trecut, în apartamentul lui din Park Avenue?— Ha ha, sunteți amuzant, domnule. Dați-mi voie să vă spun povestea trufei Mandalay. Împăratul din Mandalay a fost însurat cu una dintre cele mai grase și mai simple femei din ținut. Când toți porcii din Mandalay au căzut victime gripei porcine, el și-a întrebat nevasta dacă n-ar fi dispusă să scoată trufele din pământ. În momentul în care a mirosit-o, valoarea ei a devenit foarte clară pentru toată lumea, așa că a fost vândută guvernului francez și expusă la Luvru. A rămas acolo până când a fost luată cu forța de soldații germani în

timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Se spune că Goring a fost la câteva secunde de-a o devora, când vestea sinuciderii lui Hitler i-a pus un nod în gât. După război trufa s-a evaporat și a reapărut pe piața neagră internațională, de unde au cumpărat-o câțiva afaceriști care au dus-o în Amsterdam, încercând s-o taie și să vândă bucățelele separat.

— E într-o casetă la Grand Central, am spus. Omoară-mă și în cel mai bun caz o să decorezi cartoful ăla cu arpagic și smântână.

— Zi cât vrei, mi-a zis grăsanul.

April se dusese în cealaltă cameră și am auzit-o dând un telefon în Tanger. Mi s-a părut că auzisem cuvântul „clătită" – se părea că strânsese banii ca să plătească prima tranșă pentru o clătită importantă, căreia i se schimbase umplutura în drum spre Lisabona.

La un sfert de oră după ce mi-am spus prețul, secretara mea a adus un pachet de 1,1 kg și l-a pus pe masă. Grăsanul l-a despachetat cu mâini tremurânde și a tăiat cu briceagul o feliuță subțire, ca mostră. Dintr-odată, a început s-o ciopârțească furios, printre suspine.

— Isuse, domnule! a urlat el. E un fals. Și chiar dacă e foarte bine contrafăcut, ca să simuleze chiar și aroma de nucă a trufei, mi-e teamă că avem în față o mare țeapă.

Într-o secundă, a ieșit pe ușă, lăsându-mă singur cu o zeiță buimacă. Revenindu-și din nedumerire, April m-a străfulgerat cu ochii ei albaștri.

— Mă bucur că a plecat, mi-a spus ea. Acum suntem doar noi doi. O să dăm de urma trufei și o s-o împărțim. Nu m-ar surprinde să aibă și puteri afrodiziace.

Și-a lăsat crăpătura halatului să se adâncească exact cât trebuia. Eram foarte aproape de a ceda în fața gimnasticii absurde pentru care natura ne programează sângele, dar instinctul meu de supraviețuire a pus piciorul în prag.

— Îmi pare rău, dulceață, am spus, făcând un pas în spate. N-am de gând să sfârșesc ca fostul tău soț, în frigiderul municipal, cu o etichetă atârnată de degetul de la picior.

— Poftim?

S-a făcut palidă.

— Așa e, drăguță. Tu l-ai omorât pe Harold Vănescu, gurmetul de renume internațional. Nu-i nevoie să fii un geniu ca să-i dai de cap poveștii.

A încercat s-o ia la fugă. Am blocat ușa.

— Bun, mi-a spus ea resemnată. Se pare că am fost dată-n vileag. Da, eu l-am omorât pe Harold Vănescu. Ne-am cunoscut la Paris. Comandasem caviar la un restaurant și mă tăiasem cu colțul unei felii de pâine prăjită. Mi-a sărit în ajutor. Am fost impresionată de disprețul lui mândru față de ouăle roșii. La început, totul a mers minunat. Mă copleșea cu cadouri: sparanghel alb de la Cartier's, o sticlă de oțet balsamic exorbitant, cu care știa că-mi plăcea să-mi dau după urechi când ieșeam în oraș. Vănescu și cu mine am furat trufa Mandalay de la British Museum, atârnați cu capul în jos de frânghii, după ce am tăiat caseta de sticlă cu un diamant. Eu voiam să fac omletă de trufe, dar Vănescu avea alte idei. Voia să o scoată la vânzare și cu banii să cumpere o vilă în Capri. La început, nimic nu era prea bun pentru mine; apoi, am observat cum caviarul de pe biscuiții noștri deveneau din ce în ce mai mici. L-am întrebat dacă avea probleme pe piața bursieră, dar mi-a evitat întrebarea. Imediat mi-am dat seama că schimbase caviarul pe icre de sturion, iar când l-am acuzat că folosise ce nu trebuia în blini, a devenit iritat și necomunicativ. Devenise atent la buget și frugal. Într-o noapte, am sosit acasă pe nepregătite și l-am găsit preparând antreuri cu icre de știucă. Asta a dus la un scandal violent. Am spus că vreau să divorțăm și apoi ne-am certat pe custodia trufei. Într-un moment de furie, am ridicat-o de pe consolă și l-am lovit cu ea. În cădere, a dat cu capul de cutia cu bomboane mentolate. Ca să ascund arma crimei,

am deschis fereastra și am aruncat-o într-un camion care tocmai trecea. De atunci o tot caut. Acum, că Vănescu nu-mi mai stă în cale, cred sincer că pot s-o devorez. Acum putem s-o găsim și s-o împărțim – tu și cu mine. Îmi aduc aminte de corpul ei lipit de al meu și de un sărut de la care mi-a ieșit fum pe amândouă urechile. Îmi mai aduc aminte și de privirea de pe chipul ei când am predat-o poliției din New York. Am oftat lung după dotarea ei, o adevărată operă de artă, în timp ce-i puneau cătușe și o luau cu ei. Apoi m-am dus la Carnegie Deli pentru o porție de pastramă cu pâine de secară, murături și muștar – ingredientele din care sunt făcute visele.

Aleluia, s-a vândut!

Site-ul de licitații e-Bay a câștigat o nouă dimensiune spirituală când cineva a scos la vânzare rugăciuni. Autoproclamatul Prayer Guy, din Co. Kildaire, Irlanda, vinde cinci rugăciuni, licitația pentru fiecare începând de la o liră. Cumpărătorii cu nevoi spirituale presante pot cumpăra, pe loc, rugăciuni pentru 5 lire. În schimbul banilor, Prayer Guy promite „servicii sensibile" și o confirmare a rugăciunii prin e-mail. Un reprezentant al e-Bay a declarat că vânzarea a mers mai bine pe site-ul american.

The Guardian (Londra), august 2005

Când au apărut datele de audiență a scăzut și *The Dancing Ombudsman* a primit minus 34, a circulat un zvon la Nielsen că oamenii care au urmărit accidental show-ul au ajuns să-și scoată ochii ca Oedip. În cele din urmă, când marja finală a profitului a avut ultimul cuvânt, echipa noastră a fost chemată în biroul producătorului, Harvey Nectar, și fiecare scenarist a avut de ales între a demisiona și a se încuia într-o cameră cu un pistol. N-am să-mi subestimez contribuția la ceea ce *Variety* a numit „un fiasco comparabil cu meteoritul care a șters dinozaurii de pe fața pământului", dar o să afirm, în apărarea mea, că sunt specialist în scenele de lupte, pus în ultimul moment să plămădească priveliști comice în sala de urgențe.

Ultimele sezoane de lucru pe sticlă au fost destul de grele pentru mine și se pare că episoadele ratate la sfârșitul cărora îmi apărea numele s-au ținut lanț, cu consistența neîndurătoare a bombelor întâmplătoare. Agentului meu, Gnat Louis, îi lua din ce în ce mai mult să-mi răspundă la telefoane și în cele din urmă, când l-am convocat la Carnegie Deli pentru o porție de smochine Kadota, m-a abordat franc și mi-a explicat că, în industria noastră, menționarea

numelui Hamish Specter pe genericul de final era sinonimă cu cianura de potasiu.

Relaxat după turnura pe care o luaseră lucrurile, dar necesitând o minimă rație calorică pentru a rămâne printre cei vii, am cercetat ofertele de muncă și întâmplarea a făcut să dau peste una ciudată în *The Village Voice.* Propunerea era următoarea: „Căutăm bard pentru conceperea de materiale speciale – salariu atractiv – vă rugăm, fără atei."

Oricât de sceptic aș fi fost ca adolescent, am ajuns să cred într-o Ființă Supremă după ce am răsfoit un catalog de la Victoria's Secret. Gândindu-mă că acesta ar putea fi drumul spre o agoniseală proaspătă, m-am bărbierit și mi-am îmbrăcat cel mai sobru costum, o ținută neagră cu trei nasturi, care ar fi stârnit invidia oricărui cioclu. Calculând costurile transportului privat vs. metrou, am mers ață până la stația IRT și m-am dus zgâlțâindu-mă până în Brooklyn unde, deasupra lui Rocky Fox Stick Academy, un salon de jocuri unde obișnuita gașcă de indivizi dezgustători își aștepta rândul la bilele de biliard, își avea sediul Moe, Jocheul Rugăciunilor.

Departe de orice atmosferă ecleziastică, birourile în care am intrat forfoteau de energie amețitoare, ca la *Washington Post.* Peste tot se găseau încăperi mici unde scribi hăituiți produceau pe bandă rugăciuni, pentru a face față volumului enorm de cereri.

— Intră, mi-a făcut semn cu mâna un individ corpolent, ocupat să dea gata o grămăjoară de cornulețe. Moe Bottomfeeder, Jocheul Rugăciunilor. Ce pot face pentru tine?

— V-am văzut anunțul, am șuierat. În *Voice.* Chiar sub fetițele de la Vassar specializate în masaje.

— Sigur, sigur, a spus Bottomfeeder lingându-se pe degete. Deci, vrei să te faci copist de psalmi.

— Psalmi? am întrebat. Așa, ca în „Domnul e păstorul meu"?

— Nu-ți bate joc, mi-a zis Bottomfeeder. Se vând foarte bine. Măcar de-ai avea norocul ăsta. Ceva experiență?

— Am făcut un episod-pilot pentru televiziune, se numea *Nun for Me, Thanks*, despre niște preacucernice măicuțe care construiesc o bombă cu neutroni.

— Cu rugăciunile e altfel, a spus Bottomfeeder, tăindu-mi macaroana. Trebuie să fie reverențioase. În plus, trebuie să ofere speranță, dar – în asta stă deosebirea între adevăratul meșteșugar de implorări și robii de la Hallmark – rugăciunile trebuie să fie compuse în așa fel încât, atunci când nu se îndeplinesc, fraierii… pardon, credincioșii, să nu te poată da în judecată. Mă urmărești?

— Cred că da. Ați prefera să evitați litigiile costisitoare, i-am spus ironic.

Bottomfeeder mi-a făcut cu ochiul. Țesăturile fine și Rolex-ul sugerau mai degrabă o minte de afacerist șmecher și fără scrupule, nu foarte diferită de a lui Samuel Insull sau de a răposatului Willie Sutton.

— Crezi ce vrei, dar și eu am început ca un trântor din clasa de jos, exact ca tine, mi-a spus el, lansându-se fără să-l fi întrebat în povești despre anii lui de formare. Am început vânzând cravate dintr-o valiză â la Ralph Lauren. Amândoi am dat lovitura. El în modă, eu în luat pielea de pe fraieri. Să fim serioși, mai toată lumea are nevoi spirituale presante. Vreau să spun că toți cretinii se roagă. Folosind un vechi dreidel, am inventat rapid niște invocații plângăcioase pe care le-am salvat pe laptop, iar pisicuței cu care mi-o trăgeam pe vremea aia i s-a aprins beculețul să le licităm pe e-Bay. Destul de repede, cererea a fost atât de mare încât a trebuit să-mi fac o echipă. Avem rugăciuni pentru sănătate, pentru probleme în dragoste, pentru mărirea de salariu pe care o tot aștepți, pentru noul Lamborghini, poate și pentru ploaie, dacă ești un biet țăran, și evident – pentru bani și pentru pariuri – piesa noastră de rezistență: „Tată Ceresc, Păzitor al turmelor noastre, îngăduie să pășesc pentru totdeauna pe tărâmul gloriei și, numai o dată, să câștig la loto. Și, Doamne, să fie Potul cel Mare.” După cum spuneam, cuvintele

trebuie întoarse în așa fel încât, dacă grația divină dă greș, să n-ajungem la tribunal.

În acest moment, s-a deschis ușa și s-a ițit un cap agitat.

— Auzi, șefu', a îngăimat autorul buimăcit, un tip din Akron vrea o rugăciune ca nevastă-sa să-i facă un fiu. Galopez după o abordare nouă.

— Ah, am uitat să menționez, mi-a spus Bottomfeeder, am adăugat de curând un serviciu prin care personalizăm rugăciunile. Modelăm textul în funcție de nevoile individuale ale netrebnicului și-i livrăm o rugăciune croită pe măsura lui.

Apoi, întorcându-se spre protejatul lui, a lătrat:

— Încearcă „Fie ca femeia să se întindă pe pajiștea verde și să împroaște mânji din abundență".

— Strălucit, M.B., a spus scriitorul. Știam că dacă sunt în impas pentru vreo expresie sacră…

— Nu, stai, am sărit dintr-odată. Încearcă „Fie ca femeia să se înmulțească rodnic".

— Hei, a spus Bottomfeeder, văd că nu arzi gazul. Copilul ăsta e dat dracului.

Tocmai mă scăldam în căldura complimentului când a sunat telefonul. Bottomfeeder a sărit pe el.

— Fericitul Moe Bottomfeeder, Jocheul Rugăciunilor la telefon. Poftim? îmi pare rău, doamnă. Trebuie să vă adresați departamentului de reclamații. Noi nu garantăm că Domnul o să împlinească orice spuneți. Poate doar să *încerce* tot ce-I stă în putință. Dar nu vă descurajați. Sunt totuși șanse să vă găsiți pisica. Nu, nu returnăm banii. Citiți ce e scris cu litere mici pe contractul de confirmare a rugăciunii. Sunt clare și obligațiile noastre, și ale Lui. Ceea ce putem face, totuși, e să vă trimitem una dintre binecuvântările din partea casei, iar dacă vă duceți până la Lobster Grotto pe Queen Boulevard, primiți un cocktail gratuit.

Bottomfeeder a închis.

— Toată lumea e pe capul meu. Săptămâna trecută am fost dat în judecată pentru că i-am trimis unei femei alt plic. Ea voia un pic de ajutor divin ca să-i iasă bine operația estetică și din greșeală i-am expediat o rugăciune pentru pacea în Orientul Mijlociu. Între timp, Sharon iese din Gaza și se dă jos de pe masa de operație arătând ca Jake LaMotta. Ia zi, puișor, te bagi sau nu?

Integritatea e un concept relativ, cel mai bine de lăsat în seama unor minți ascuțite ca Jean-Paul Sartre sau Hannah Arendt. Adevărul e că atunci când urlă crivățul și singura locuință pe care ți-o permiți are forma unei cutii de carton pe Second Avenue, principiile și idealurile înalte au tendința de-a dispărea într-un vârtej prin scurgerea din baie, așa că, amânând planurile pentru Nobel, am scrâșnit din dinți și mi-am închiriat muza lui Moe Bottomfeeder. În următoarele șase luni, trebuie să mărturisesc, milioane de cereri pentru intervenția divină, depuse de voi sau de ai voștri pe e-Bay, au fost date gata de unicul copil minune al doamnei Specter, Hamish.

Printre textele mele pe foiță s-au numărat: „Bunule Dumnezeu, am numai treizeci de ani și deja chelesc. Redă-mi podoaba capilară și unge-mi porțiunile goale cu mirt și cu tămâie.” Altă piesă clasică de Specter: „Sfinte Doamne, Rege al Israelului, am încercat în zadar să dau jos nouă kilograme. Izbăvește-mă de excesul de grăsime și protejează-mă de amidon și de carbohidrați. Și da, când merg prin valea plângerii, ferește-mă de celulită și de dăunătoarele depuneri de grăsime.”

Poate că prețul maxim plătit vreodată în istoria licitațiilor pentru rugăciuni a fost pentru una dintre invențiile mele cele mai înduioșătoare: „Bucură-te, Israel, piața bursieră a săltat. Dumnezeule, poți face același lucru acum și cu Nasdaq-ul?”

E adevărat, în contul meu ploua cu Benjamin Franklini ca mana cerească, dar asta până în ziua în care doi domni oacheși, cu rădăcini bine înfipte în cimentul sicilian, și-au făcut apariția la birou, când Bottomfeeder era plecat. Eu eram la birou și dezbăteam etica

rugăciunii pentru niște proaspeți proprietari care voiau să-l vadă castrat pe antreprenor, înainte să apuc să-i întreb pe vizitatori dacă-i puteam ajuta cu ceva, m-am trezit șuierând, în timp ce unul din ei, pe nume Cheech, mă ridica de guler și mă ținea atârnat pe fereastră, deasupra lui Atlantic Avenue.

— Trebuie să fie o greșeală, am chițăit, scrutând pavajul de sub mine cu un interes mult peste medie.

— Sora noastră a câștigat o rugăciune aici săptămâna trecută, mi-a spus el. A licitat pe e-Bay pentru ea.— Da, d-da, m-am înecat. Domnul Bottomfeeder se întoarce la șase. El se ocupă…

— Ei bine, am venit să-ți transmitem un mesaj. Asociația de proprietari ar face bine s-o primească și pe ea, mi-a explicat Cheech.

— Am auzit că tu ai scris rugăciunea, a adăugat fratele lui care avea în mână un spărgător de gheață. Ia s-o auzim – și tare.

N-am vrut să par mofturos și să le refuz cererea, așa că am recitat materialul cu pricina în stilul lui Joan Sutherland.

— Binecuvântat să fii, Doamne. În infinita-Ți înțelepciune, milostivește-Te și dă-mi apartamentul cu două camere și cu bucătărioară de la intersecția dintre Park și Seventy-second.

— A plătit 1200 de dolari pentru rugăciunea asta. Ar fi bine să i se împlinească, mi-a spus Cheech, trăgându-mă înăuntru și agățându-mă în cuier, ca pe o rață în vitrina unui magazin de chinezării.

— Ori asta, ori îți expediem mâinile și picioarele la patru adrese diferite.

Cu asta, au părăsit birourile lui Moe Bottomfeeder, Jocheul Rugăciunilor, iar după ce m-am asigurat că erau departe, am făcut același lucru.

Nu știu dacă oamenii de acolo au acceptat-o, în cele din urmă, pe Teresa Calebrezzi ca nou chiriaș, dar pot spune sigur că, deși n-or fi multe slujbe de textier aici, în Tierra del Fuego, rotulele mele sunt încă la locul lor. Amin.

Atenție, cad moguli!

Pe când răsfoiam cu mare atenție reclamele la filme din *The Times*, într-o căutare disperată de șmecherii suportabile pe celuloid, cu care să-mi îmblânzesc o vară de călduri toride și indici barometrici asociați de obicei cu luna august în Yoknapatawpha Country, am avut interesantul noroc să găsesc o ciudățenie mică, numită *Copilul rămâne în cadru.* Documentarul nostalgic urmărea ascensiunea unui Făt-Frumos, de la un rol secundar de matador la supervedeta de la Hollywood, dărâmat de un val de ambiții oarbe, de un mariaj devastator și de privarea timpurie, prin intervenția autorităților, de o rezervă impresionantă de zăhărel pentru nas. Sfâșiat emoțional de o asemenea tragedie euripidiană, am sărit peste somn în noaptea aia și am copt un scenariu pe tema *hybris-u\m* în Tărâmul Lotușilor – un manuscris care promitea să fie un eveniment artistic și comercial nemaiîntâlnit de la Rățoiul Howard încoace. Iată în continuare câteva scene.

Cadru de deschidere pe un chioșc de papaia din cartierul de vest al Manhattan-ului. Cel care împarte hotdog și lapte de cocos e un pelerin deprimat, la vreo 50 de ani, al cărui chip prematur îmbătrânit trădează suferințele pricinuite de capriciile sorții. E Mike Umlaut, căzut pe gânduri și plin de regrete, în timp ce șeful lui, domnul Ectopic, soarbe dintr-o pina colada *și se uită pierdut în zare.*

UMLAUT: Să mă aibă sfinții în pază. Eu, Mike Umlaut, director strălucit al unei fabrici de vise, aspirând bani ca jocurile mecanice, sunt acum condamnat să vând aproape pe degeaba băuturi tropicale, ca să-mi pot ține soba caldă.

ECTOPIC: Mișcare, Umlaut. Avem un client care zbiară după un cârnat.

UMLAUT: Imediat, domnule. Tocmai feliam o papaia ca să-i rețin conținutul atât de bogat în vitamine. *(Pentru sine, în timp ce-i întinde*

hotdogul unui puști de 8 ani foarte insistent). E o ironie că mi-am început cariera făcând trafic cu provizii și o sfârșesc la fel.

(Un fade *tremură și ne întoarcem la prima slujbă a lui Umlaut, ca furnizor pe platourile pe care se filmează* Unde castorii se tem să calce, *o poveste de studio filmată într-un loc foarte aproape de Paramount. Ne apropiem de masa de servire, unde îl găsim pe Harry Eppis, producătorul, studiind aperitivele asortate.)*

EPPIS: (*lui Moribund, țuțerul lui)* Ce-i de făcut? Iată-mă cu doi ani întârziere față de program pentru o filmare de opt săptămâni, iar actorul din rolul principal, Roy Reflux, e arestat pentru că s-a masturbat la Gap. Mai e de mirare că ulcerul meu a ajuns la dimensiunile unui biscuit cu ovăz? Hei, tu, furnizor mizerabil: cafea neagră și o gogoașă cu scorțișoară.

MORIBUND: Trebuie să filmezi fără el, H.E. Măcar până la eliberarea condiționată. O să ni se adauge niște zerouri importante la buget, dar știai că e o pacoste de când ai risipit cerneală pe contractul lui.

UMLAUT: Mă scuzați, domnule, că îndrăznesc să vorbesc, dar mi-a fost imposibil să nu vă aud mica izbucnire. De ce nu rescrieți totul, fără rolul lui?

EPPIS: Ce? Cine-a zis asta? îmi joacă feste melcul urechii, sau chiar a fost umilul furnizor de brioșe?

UMLAUT: Gândiți-vă, domnule. Personajul lui, deși amuzant, nu e central. O îmboldire a scenaristului și v-ar putea modifica scenariul cu destulă abilitate încât să vă dezrobească pentru totdeauna de mămăliga aia de Reflux, pe care-l supraplătiți cu generozitate, dacă ne luăm după ce spune *Variety.*

EPPIS: Pun pariu că are dreptate. Viermele ăsta neimportant tocmai mi-a ridicat vălul de pe felinare. Ai un cap foarte rapid, ticălosule – evident, e bun și la altceva decât la cârnați.

UMLAUT: Apropo, dacă aș avea ulcer, n-aș alege cafea neagră și gogoașă cu scorțișoară. Una e doldora de cofeină, cealaltă mustește

de un condiment mult prea savuros. De ce nu-mi dați voie să vă răsfăț cu un tandem de ouă, mult mai prietenos?

EPPIS: Oare această bogăție renascentistă e fără fund? E loc pentru un pămpălău ca tine la vânzări. Așadar, o să fii responsabil de toate filmele produse de Bubonic Studios.

(Imaginea e de la o premieră la Teatrul Chinezesc Grauman. Cuvintele „un an mai târziu" apar deasupra îmbulzelii sclipitoare care inundă holul. Un amestec de moguli și superstaruri fac schimb de minciuni cu agenți, producători și aspiranți răvășitori. Camera coboară pe candelabru, a la Hitchcock, și se oprește, în prim-plan, pe mâinile tremurânde ale lui Mike Umlaut, care se conversează, sotto voce, *cu proaspătul lui agent, fasper Nutmeat.)*

NUTMEAT: Ia-o încet, copile. Nu te-am văzut niciodată atât de încordat.

UMLAUT: Tu n-ai fi, Nutmeat? E primul meu film ca producător. Dacă *Iată un endocrinolog palid* nu are succes, sunt terminat. Cincizeci de milioane de verzișori supți din tezaurele studioului și depozitați în veșnicie la Thomas Crapper.

NUTMEAT: Trebuie să-ți asculți instinctul, copile. Nasul tău a adulmecat că America e pregătită pentru un film despre reducția chimică.

UMLAUT: Și mi-am pus viitorul în joc. Dar ce pot să fac, Nutmeat? Sunt un visător.

(O voce catifelată punctează reveria lui Umlaut).

PAULA: Și eu aș vrea să-ți transform visele în realitate.

(Umlaut se întoarce brusc și vedem o apariție blondă, la vreo douăzeci de ani, în mod evident descinsă din Olimp, cu escală în vila lui Hugh Hefner.)

UMLAUT: Ce? Cine ești tu, aglomerare fericită de celule vii?

PAULA: Paula Pessary. Acum sunt doar o starletă, dar cu un mic noroc aș putea să asediez inimile unui segment demografic semnificativ.

UMLAUT: O să am grijă să ajungi la ținta mult râvnită.

PAULA: (*ciupindu-l de obraz*) îți garantez, sunt bine pregătită în arta recunoștinței.

(Papionul de la smochingul lui Umlaut începe să se învârtă ca o elice.)

UMLAUT: Vreau să mă însor cu tine și să te fac cea mai strălucitoare stea de pe firmament, incluzând aici și constelația Caniș Major.PAULA Mike Umlaut să se însoare? Toată lumea știe că, la fel ca reîncarnarea din Tinseltown a lui Thalberg, ești privit noapte de noapte, mereu în căutare de pradă fragedă.

UMLAUT: Până în seara asta. În seara asta, pământul s-a cutremurat.

NUTMEAT: (*vine în fugă)* Am primit cronicile. Filmul e o lovitură. N-o să mai trebuiască niciodată să răspunzi la vreun telefon!

(Trecere la exteriorul lui Bubonic Studios. Înăuntru, noul șef absolut, Mike Umlaut. Stă la el în birou, unde pereții sunt acoperiți de Warhol, Stella și, ocazional, câte un Fra Angelico, ca să-i ilustreze varietatea gusturilor. În jurul lui sunt tot felul de executanți fără număr. Nutmeat, acum vicepreședinte, e și el prezent, plus Arvide Mite și Tobias Gelding, doi afaceriști ubicui ai la studiourilor. Apropiere pentru două cadre cu Umlaut dând ordine răstite secretarei lui agitate.)

UMLAUT: Dă-i telefon lui Wolfram Ficus și spune-i că-i trimit o copie din *Acești pui fraieri.* Mai spune-i să citească rolul lui Yount, farmacistul. Și pregătește-mi Gulfstream-ul personal; am o vizionare privată cu *Îmbălsămătorul refractar* Va Seattle. Aranjează ca avionul să tragă pe Rodeo Drive și să mă ia din față de la Spago după prânz.

GELDING M.U., au venit cifrele pentru weekend. *Șoareci de câmp și țigani* a doborât toate recordurile la musicaluri.

MITE: La fel și *învățăcelul toreador invalid.* Tot ce atingi se transformă în platină.

UMLAUT: Ia spuneți, băieți, a citit vreunul din voi *Ghilgameș?*

(Aprobări entuziaste.)

NUTMEAT: Biblia babiloniană? Sigur, de mai multe ori, de ce?

UMLAUT: Vă spun un singur cuvânt: musical.

NUTMEAT: *(ireverențios)* Numai tu, numai tu…

(Intră Paula Pessary, acum doamna Umlaut, îmbrăcată într-o rochie Versace foarte strâmtă care-i evidențiază contururile voluptuoase ca pesmetul pe o bucată de came.)

PAULA: Au apărut primele comentarii la *Contracții inversate.* Spun despre mine că aș fi o Garbo a acestei generații, iar tu înțeleptul Svengali care trage toate sforile.

(Umlaut scoate o coroniță din buzunar și i-o așază pe cap. Se sărută.)

GELDING: Nu e dragostea un lucru minunat? Priviți acest cuplu de aur. În timp ce inundațiile și foametea acoperă ca o mantie marmura albastră, ei doi navighează mai departe, susținuți doar de devotament și de veniturile uriașe.

(Revenire pe platourile de filmare din Coonabarabran. Regizorul, Lippo Sheigitz, se descarcă furios pe Umlaut.)

SHEIGITZ: Filistin nenorocit! Asta trebuia să fie filmul *meu!* Trebuia să am control artistic total.

UMLAUT: Ce contează câteva replici modificate?

SHEIGITZ: Replici modificate? Violonistul orb e mai nou un Navy SEAL?

UMLAUT: îi dă mai multă forță. Uite, Sheigitz, știi că nu sunt genul de tip în costum care stă pe margine și se ocupă de matematică. Sunt un tip inventiv, care pune osul la treabă. Apropo, lasă-l pe Mozart, am hotărât c-o să mergem pe rock. Am angajat grupul Epicac să se ocupe de muzică.

SHEIGITZ: (*atacându-l pe Umlaut cu o sapă)* Te dezmembrez, băgăcios afurisit!

*(Intră în viteză gardienii și-l scot pe Sheigitz.)*NUTMEAT Nu-ți face probleme, M.U. O să fie înlocuit în cea mai mare viteză de un țesător de vise mai maleabil. E plin orașul de ei. Nu-l lăsa pe înlocuitorul ăla de scriitor să te indispună.

UMLAUT: Nu despre asta e vorba, ci despre Paula, nevastă-mea.

NUTMEAT: Aha. Care-i treaba, M.U.?

UMLAUT: Are o aventură cu partenerul ei de filmări, Agamemnon Wurst. Și cine-o poate învinui? Din cauză că sunt obsedat de muncă, am închis ochii când ea a plecat la filmări la Paris cu atracția numărul unu din box-office-ul american. Filmările s-au terminat de doi ani, iar ei sunt tot pe platou. Nu trebuie să procesezi prea mult ca să pui lucrurile cap la cap.

NUTMEAT: Gonzo ăla? Poți să-l distrugi cu un singur telefon.

UMLAUT: Nu, prefer s-o iau de la capăt. Să le-ajute Dumnezeu. E ciudat că odată ne-am jurat dragoste eternă, iar acum nu-mi mai spune nici unde-a ascuns cheile de la mașină.

(Trecere la un elicopter care aterizează și la Arvide Mite care aleargă agitat spre Umlaut.)

MITE: Ce cifre… ce cifre grozave! *Remake*-ul la *Tsimmes cu dragoste* e un hit monstru. M.U., ai putea să filmezi și cartea de telefon din L.A. și s-o transformi în succes de public.

NUTMEAT: Ai o privire sălbatică, M.U. N-am sesizat-o niciodată până acum. Și un zâmbet strâmb, de Jekyll și Hyde. Mă rog să nu fii pe punctul de-a ceda psihic.

(Pauză muzicală. Trecere la șase luni mai târziu. Proprietatea lui Umlaut din Holmby Hills. Aici, ca și în birou, pereții sunt încărcați de tablouri de Rauschenberg și Johnse, cu câte o licărire de Vermeer, anunțând modernitatea. Nutmeat îl consolează pe Umlaut, în timp ce șase indivizi impasibili dau jos tablourile de pe pereți și-l deposedează de proprietăți.)

NUTMEAT: Am mai spus s-o iei încet? Nu mi-am răcit gura cu pilda ambiției nemăsurate, dându-l exemplu pe Icar?

UMLAUT: Da, dar…

NUTMEAT: Dar ce? Arvide Mite hiperboliza când spunea că poți transforma cartea de telefon într-un hit. Numai un idiot sau un megaloman ar fi acceptat provocarea asta. Mai ales cu Pagini Aurii.

UMLAUT: Ce-am făcut?

NUTMEAT: Ce-ai făcut… ai luat un buget record de două milioane și ai produs un mare fâs. Cred că nu-i poți învinui pe șefii

de la Sushi Amalgamated că te-au dat afară. Conglomeratul japonez o să trebuiască să vândă foarte mult ca să recupereze.

(După ce ultima piesă de mobilier a lui Umlaut e cărată, el e luat pe sus de șefii poliției, niște indivizi masivi, și scos pe ieșirea de serviciu, în timp ce o familie de beduini ocupă proprietatea. Ne întoarcem în prezent și-l găsim pe Umlaut grăbindu-se să livreze o comandă de nectar de portocale pentru șase bățoși. O mașină oprește lângă bordură și din ea coboară avocatul lui Umlaut, Nestor Weakfish, agitând un document.)

WEAKFISH: Umlaut! Umlaut, credinciosul tău Solon aduce vești!

UMLAUT: Dacă e vorba de onorariu, sunt falit.

WEAKFISH: Termină cu prostiile. Situația e roz. Procesul nostru împotriva celor de la Sushi Amalgamated a durat ani buni, dar am câștigat.

UMLAUT: Vrei să spui că studioul nu-mi mai contestă clauza parașutei de aur?

WEAKFISH: Te-ai prins. Conform înțelegerii inițiale, încheierea contractului tău îi obligă să pună jos șase milioane. Băiete, ți-ai scos pârleala.

UMLAUT: (*Smulgându-și șorțul)* Sunt bogat! Șase milioane! Pot să cumpăr tot lanțul și să-l concediez pe Ectopic. Să-mi cumpăr înapoi casa, avionul, Vermeer-urile!

WEAKFISH: Hei, stai așa. Am învins un imperiu al sushi-ului. Am spus șase milioane… vorbim de scoici aici.

(Weakfish face un gest spre afară, unde un camion frigorific începe să descarce câștigul lui Umlaut. În timp ce Umlaut se îndreaptă spre Weakfish cu un cuțit pentru decorticare, camera se îndepărtează și se înalță pe o macara pentru un cadru panoramic, aducând un omagiu imaginii Confederației zdrobite din Pe aripile vântului, *apoi se face întuneric.)*

Respingerea

Când Boris Ivanovici a deschis scrisoarea și a citit-o, și el și Anna, soția lui, au pălit. Fiul lor de trei ani, Mișa, fusese respins de cea mai bună grădiniță din Manhattan.

— Nu se poate așa ceva, a spus Boris Ivanovici perplex.

— Nu, nu, clar e o greșeală, l-a susținut soția sa. La urma urmei, e un băiat deștept, plăcut și deschis, cu abilități verbale bune și care se descurcă ușor cu creioanele colorate și cu Mr. Potato Head.

Boris Ivanovici a căzut pe gânduri și s-a pierdut în propriile reverii. Cum avea să dea ochii cu colegii lui de la Bear Stearns, când micul Mișa nu reușise să intre la o grădiniță de prestigiu? Parcă auzea vocea batjocoritoare a lui Siminov:

— Nu înțelegi chestiunile astea. Cunoștințele sunt importante, dar banii fac totul. Ești un țărănoi, Boris Ivanovici.

— Nu, nu, nu-i asta, se auzea Boris Ivanovici protestând. I-am uns pe toți, de la educatori la spălătorii de geamuri, și copilul tot n-a putut să intre.

— S-a descurcat bine la interviu? avea să întrebe Siminov.

— Da, urma să-i răspundă Boris, deși a avut niște probleme cu cuburile…

— Nepriceput la cuburi, a scheunat Siminov în felul lui disprețuitor. Asta trădează probleme emoționale serioase. Cine ar vrea un tont care nu e-n stare să facă un castel?

Dar în fond de ce ar trebui să discut totul cu Siminov? și-a zis Boris Ivanovici. Poate că nici n-o să afle.

Totuși, lunea următoare, când Boris Ivanovici a intrat în birou, era clar că toată lumea știa. Pe biroul lui trona un iepure mort. Siminov a dat buzna, întunecat la față.

— Vezi tu, a spus el, puștiul n-o să fie niciodată acceptat la un colegiu decent. În mod sigur nu în Ivy League.

— Numai din cauza asta, Dimitri Siminov? Grădinița o să aibă vreun impact asupra studiilor superioare?

— Nu-mi place să dau nume, a spus Siminov, dar, cu mulți ani în urmă, un bancher renumit n-a reușit să-și bage copilul la una dintre grădinițele de mare ținută. Se pare că a fost un scandal legat de capacitatea copilului de a picta cu degetul. În orice caz, puștiul, respins de școala aleasă de părinții lui, a fost obligat să… să…

— Ce? Spune-mi, Dimitri Siminov.

— Să spunem doar că, atunci când a împlinit cinci ani, a fost obligat să meargă la… școala publică.

— Înseamnă că nu există Dumnezeu, a spus Boris Ivanovici.

— La optspe ani, toți prietenii lui de-o viață au intrat la Yale și la Stanford, a continuat Siminov, dar nefericitul ăsta, care n-a mai reușit să obțină recomandările adecvate de la o grădiniță cu – să spunem – un statut apropiat a fost acceptat numai la școala de bărbieri.

— Forțat să ajusteze mustăți, s-a văicărit Boris Ivanovici, imaginându-și-l pe Mișa în halat alb, și bărbierind bogătani.

— Fără o bază substanțială în materie de decorat prăjiturele și fără antrenament la cutia cu nisip, băiatul a fost complet nepregătit să înfrunte greutățile pe care i le-a rezervat viața, a continuat Siminov. În cele din urmă, a avut câteva slujbe de jos, și a ajuns să ciordească de la angajator ca să aibă bani de băutură. A ajuns un bețiv fără speranță. Firește, șterpeleala a dus la un furt serios și s-a terminat cu mătrășirea și dezmembrarea gazdei lui. Înainte să se spânzure, băiatul a pus totul în seama eșecului de a intra la o grădiniță bună.

În acea noapte, Boris Ivanovici n-a reușit să doarmă. A avut o viziune a intangibilei grădinițe din Upper East Side, cu sălile ei de clasă vesele și luminoase. Și-i imagina pe micuții de trei ani, în costume Bonpoint, decupând, lipind și luând gustări ușoare – o cană cu suc natural, biscuiți Goldfish sau prăjiturele cu ciocolată și graham. Dacă lui Mișa i se refuzau toate astea, atunci nu mai exista

nici un sens al vieții lui sau al existenței în general. Și-l închipuia pe fiul său, acum bărbat în toată regula, în fața vreunui director de la o firmă prestigioasă, care-i punea lui Mișa întrebări despre animale și forme geometrice, lucruri în a căror profunzime era de dorit să fi intrat.

— Păi… ăăăă, a zicea Mișa, tremurând, ăla e un triunghi, nu, nu, un octogon. Și ăla e un iepuraș, pardon, un cangur.

— Și versurile de la *Do You Know the Muffin Mari?* mai întrebat directorul. Toți vicepreședinții de aici, de la Smith Barney, știu să-l cânte.

— Ca să fiu sincer, domnule, nu l-am învățat niciodată cum trebuie, recunoștea tânărul, pe când cererea lui de angajare ateriza în coșul de gunoi.

În zilele de după respingere, Anna Ivanovici a devenit foarte apatică. S-a certat cu dădaca și a acuzat-o că l-a spălat pe dinți pe Mișa dintr-o parte în alta, în loc să-l spele de sus în jos. A încetat să mănânce regulat și s-a făcut tot mai mică de atâta plâns.

— Probabil că am călcat peste voința Domnului ca să atrag asta, se tânguia. Am păcătuit dincolo de orice măsură – prea mulți pantofi de la Prada.

Și-a închipuit că autobuzul de navetiști încercase să dea peste ea, iar când Armâni i-a închis contul de credit, în aparență fără motiv, s-a retras în dormitor și a început să aibă o aventură. A fost greu să-i ascundă asta lui Boris Ivanovici, pentru că împărțeau același dormitor, iar el întreba în permanență cine era bărbatul de lângă ei.

Când totul părea negru, un prieten avocat, Shamsky, l-a sunat pe Boris Ivanovici și i-a spus că exista o rază de speranță. I-a sugerat să se întâlnească la prânz la Le Cirque. Boris Ivanovici s-a prezentat sub acoperire, pentru că restaurantul refuzase să-l mai primească după ce decizia grădiniței ieșise la iveală.

— Există un tip, Feodorovici, a spus Shamsky, învârtindu-și lingura prin porția de cremă de zahăr ars. Îți poate aranja un al

doilea interviu pentru odrasla ta și în schimb nu trebuie decât să-l ții la curent, în secret, cu niște informații confidențiale despre anumite companii care ar putea influența creșterea sau scăderea dramatică a acțiunilor lui.

— Dar ăsta e spionaj din interior, a spus Boris Ivanovici.

— Numai dacă te cramponezi de legea federală, a subliniat Shamsky. Pentru Dumnezeu, vorbim despre admiterea la o grădiniță exclusivistă. Bineînțeles, ar fi de ajutor și o donație. Nimic care să ia ochii. Știu că acum caută pe cineva care să sponsorizeze o nouă anexă.

În acel moment, unul dintre chelneri l-a recunoscut pe Boris Ivanovici în spatele nasului fals și al perucii. Angajații s-au repezit înspre el cu furie și l-au târât afară.

— Așa deci, a spus șeful ospătarilor. Credeai că ne-ai păcălit? Afară! Cât despre viitorul fiului tău, suntem mereu în căutare de picoli. *Au revoir,* fraiere.

Seara, acasă, Boris Ivanovici i-a spus soției sale că trebuia să vândă casa din Amagansett ca să strângă bani pentru mită.

— Poftim? Casa noastră dragă de la țară? a început să plângă Anna. Am crescut în casa aia cu surorile mele. Aveam un zid despărțitor care tăia proprietatea vecinului și ajungea direct la mare. Zidul trecea chiar peste masa din bucătărie a vecinului. Îmi aduc aminte cum mă duceam cu familia mea spre ocean, printre castroane cu Cheerios, ca să înotăm și să ne jucăm.

Așa cum numai soarta putea aranja lucrurile, în dimineața celui de-al doilea interviu, peștișorul lui Mișa a murit brusc. Nu dăduse nici un semn, nu avusese nici o boală. De fapt, peștișorul tocmai făcuse un set de analize complete și sănătatea lui era excelentă. Firește, băiatul a fost de neconsolat. La interviu, nu s-a atins nici de Lego și nici de Lite Brite[3]. Când educatoarea l-a întrebat câți ani are, a răspuns tăios:

— Cine întreabă, găleată cu grăsime ce ești?

A fost respins din nou.

Boris Ivanovici și Anna, între timp concediați, s-au mutat într-un adăpost pentru oamenii străzii. Acolo au cunoscut multe alte familii ai căror copii fuseseră respinși de școli de elită. Uneori, împărțeau mâncarea cu acești oameni și schimbau amintiri nostalgice despre avioane private și ierni la Mar-A-Lago. Boris Ivanovici a dat peste suflete chiar mai nenorocite decât al lui, oameni simpli, refuzați de proprietarii care închiriau camere pentru că aveau venitul net prea mic. Toți acești oameni aveau o frumusețe spirituală care emana din chipurile lor chinuite.

— Acum cred în ceva, i-a spus Boris soției sale într-o zi. Cred că există un sens în viață și că toți oamenii, bogați sau săraci, or să se mute în cele din urmă în Orașul Domnului, pentru că Manhattan-ul devine, în mod evident, imposibil de locuit.

Cântați, voi, torturi Sacher!

De la dispariția lui Hubert, al cărui muzeu al puricilor îi încânta pe naivi pe strada Forty-second Street, zona Broadway-ului n-a mai văzut un șarlatan care să rivalizeze cu Fabian Wunch, inegalabilul furnizor de mizerii artistice. Cu un început de chelie, molfăind trabucuri și la fel de flegmatic ca Marele Zid Chinezesc, Wunch e un producător de școală veche, care seamănă fizic nu atât cu David Belasco, cât mai ales cu „Kid Twist" Reies. Date fiind consistența și dimensiunile grămezii lui de rateuri, a rămas un mister cum reușește să strângă bani pentru fiecare proaspăt holocaust teatral.

Prin urmare, când un braț vânjos într-un costum Sy Syms mi s-a încolăcit pe după omoplați zilele trecute, în timp ce mă uitam după Rusty Warren în magazinul de discuri Colony, iar amestecul stupefiant de Pinaud de liliac și trabucuri White Owls râncede mi-a făcut praf hipotalamusul, mi-am simțit portofelul strângându-se în buzunar ca o moluscă amenințată cu dispariția.

— Ia te uită, a grăit o voce aspră și familiară, tocmai omul pe care voiam să-l văd.

Eram unul dintre nebunii cu acte în regulă care de-a lungul anilor băgaseră bani în multe dintre chestiile sigure ale lui Wunch, ultima fiind *Afacerea măselarița,* o producție teatrală comercială care urmărea inventarea și fabricarea de pere de duș ajustabile.

— Fabian! am chițăit cu o prietenie afectată. N-am mai vorbit de când cu ciondăneala ta destul de nasoală cu criticii, în seara premierei. M-am întrebat de multe ori dacă nu cumva lucrurile s-au înrăutățit după ce-ai dat cu spray lacrimogen pe ei.

— Nu pot vorbi aici, mi-a spus pe furiș impresarul cu față de maimuță, ca nu cumva vreun idiot să prindă din zbor un concept absolut garantat să ne preschimbe miraculos veniturile nete într-o cifră din care doar astronomii ar înțelege ceva. Știu un mic bistro în

Upper East Side. Fă-mi cinste cu un prânz și s-ar putea să te binecuvântez cu un parteneriat în ale divertismentului ale cărui reprezentații itinerante, doar ele, or să le-aducă și copiii lor copiilor tăi rubine de mărimea fructelor arborelui de pâine.

Dacă aș fi fost un calmar, acest preambul mi-ar fi fost mai mult decât suficient ca să declanșeze jetul de cerneală neagră, și totuși, înainte să apuc să țip după poliția comunitară, m-am trezit luat pe sus și târât în partea cealaltă a orașului, într-un restaurant franțuzesc modest unde, pentru infima sumă de 250 de dolari de persoană, oricine putea mânca la fel ca Ivan Denisovici.

— Am analizat toate marile musicaluri, mi-a spus Wunch, după ce a comandat un Mouton din ‘51 și a cerut meniul. Și ce crezi că au în comun? Să vedem dacă știi.

— Muzică și versuri foarte bune? m-am hazardat.

— Ei, firește, prostule. Asta e partea ușoară. Fii atent, am un geniu nedescoperit, o sursă inepuizabilă de hituri, le scoate așa cum asamblează japonezii Toyote. În momentul ăsta, copilul plimbă câini ca să aibă din ce trăi, dar m-am înstăpânit pe opera lui și crede-mă că e tot ceea ce și-ar fi dorit să fie Irving Berlin, dacă viața lui ar fi luat o altă turnură. Nu, cheia succesului e o carte foarte bună. Și aici intru în scenă eu.

— Nu știam să fi pus creionul pe hârtie, am spus, în timp ce Wunch aspira o serie de melci din cochilii.

— Prin urmare, show-ul nostru, a continuat el. *Furi de Siecle* – și *notez bien* subtilul joc de cuvinte din titlu – în care acțiunea se petrece în întregime la Viena.

— Viena contemporană? am întrebat.

— Nu, blegule. O epocă mai veche, cu dame în trăsuri și costume a la *My Fair* sau *Gigi.* Să nu mai vorbim de numărul mare de boemi ciudați care umblă pe Ringstrasse și cântă Looney Tunes. Vorbim de Klimt, Schiele, Ștefan Zweig și în plus un figurant care răspunde la numele de Oskar Kokoschka.

— Numai figuri ilustre, l-am aprobat pe Wunch, ai cărui obraji se făcuseră rozalii, aducând un omagiu regiunii franceze Bordeaux.

— Și ia să vedem, după ce vulpiță sunt înnebuniți toți tipii ăștia de renume? a continuat el. Povestea de dragoste? O bombă sexy pe nume Alma Mahler.

Trebuie să fi auzit de ea. Și-a pus-o cu toți – Mahler, Gropius, Werfel. N-a lipsit nimeni, toți i-au dat jos chiloții.

— Păi, știu eu…

— Ei bine, eu știu. Adică, normal, o să fiu subtil în ce privește povestea. Altfel, copile, moșim o plicticoșenie. O să modernizez și limbajul. De pildă, când Bruno Walters se întâlnește cu Wilhelm Furtwängler, îi spune: „Hei, Furtwängler, vii la un grătar la Rilke sâmbătă seară?" Furtwängler răspunde „Grătar?", adică e clar că n-a fost invitat, iar Walter zice „Ups, scuze, n-ar fi trebuit să dau asta pe goarnă". Vezi tu, dialogurile au un ritm actual, urban.

În timp ce Wunch era ocupat cu niște *foie gras* fierbinte, am simțit cum mă cuprinde o amorțeală crescândă în mai multe din vertebrele-cheie și mi-am lărgit cravata, făcând eforturi să respir.

— Deci, a turuit el mai departe, prima e uvertura, pe care o văd ușurică și atrăgătoare, dar pe o scară cu 12 intervale – din respect pentru Schonberg.

— Dar, bineînțeles, toate valsurile minunate ale lui Strauss… am intervenit.

— Nu fi ignorant, mi-a spus Wunch cu dispreț. Alea le păstrăm pentru final, când publicul gâfâie după două ore de atonalitate și vrea relaxare.

— Da, dar…

— Apoi cortina se ridică și decorurile sunt în stil Bauhaus.

— Bauhaus?

— Adică forma urmează funcția. De altfel, în deschidere, Walter Gropius, Mies van der Roche și Adolf Loos cântă „Forma urmează funcția", așa ca în *Guys and Dolls.* Când se termină, cine crezi că

intră? Nimeni alta decât Alma Mahler, într-o rochie pe care Jennifer Lopez ar arunca-o cât colo pentru cât e de strâmtă. Alma e însoțită de soțul ei compozitor, Gustav. „Să mergem, pisoi melancolic", îi spunea. „Mișcă-te." „Încă un ștrudel", îi răspunde firavul meșteșugar de arii. „Trebuie să am glicemia ridicată ca să nu mă scufund în preocuparea mea cotidiană pentru mortalitate."

Între timp, cât se petrec toate astea, a dezvoltat Wunch, Gropius îi face ochi dulci Almei, ceea ce pe ea o excită, așa că începe să cânte „Vreau să fiu pipăită de Gropius". Scena unu se termină în întuneric, și când se aprind luminile pentru scena a doua, ea o tunde cu Gropius, pe care-l înșală cu Kokoschka.

— Și cu soțul ei, Gustav, ce se întâmplă? m-am interesat.

— Tu ce zici? Se zgâiește la Dunăre, înecându-și în băutură gândurile la Alma, și e pe punctul de-a executa un triplu salt, când cine crezi că pedalează pe lângă el? Nimeni altul decât Alban Berg.

— Nu!

— „Ce rezolvi cu asta, Mahler? Doar n-o s-o apuci pe calea lașilor, nu-i așa?", îl întreabă Berg. Mahler îi pune pe tavă dezastrul lui marital, iar Berg îi spune că are exact remediul care-i trebuie. Pe Bergstrasse, la nr. 19, stă un motan bărbos, care pentru numai câțiva bănuți în plus pe oră – pe care, dintr-un anumit motiv, guru a stabilit-o la 50 de minute, nu întreba de ce –, îți repară capul cum te văd și cum mă vezi.

— Bergstrasse 19? Stai puțin, Mahler n-a fost niciodată pacientul lui Freud, am protestat.

— Nu contează. L-am făcut bâlbâit compulsiv, iar asta i se pretează la Freud. O traumă din copilărie. Mahler a fost mai demult martorul snopirii în bătaie a unui magistrat local. Acum retrăiește totul. În centrul scenei oprește o trăsură și Freud coboară cântând o piesă foarte comică, „Numește primul lucru care-ți vine în minte". Firește, fiind vorba de Freud, totul are două sensuri, așa că râdem puțin pe seama burghezilor vienezi și arătăm că până și un mare

compozitor de simfonii ca Mahler e, în subconștient, dependent de corsete, bere și ritmuri nebunești, chiar dacă exploatează sublimul ca să aibă ce pune pe masă. Freud îl deblochează pe Mahler ca să poată crea din nou, și drept urmare Mahler își învinge teama de moarte care-l bântuise toată viața.

— Și cum își învinge Mahler teama de moarte? am întrebat.

— Murind. Mi-am dat seama că e singura cale.

— Fabian, sunt câteva găuri pe ici pe colo. Nu i-ai plasat lui Mahler nici un blocaj auctorial. Ai zis că era deznădăjduit că o pierduse pe Alma.

— Exact, a spus Wunch. De-asta îl dă în judecată pe Freud pentru malpraxis.

— Dar dacă e mort, cum poate să-l dea în judecată?

— N-am spus că povestea nu mai trebuie lucrată, dar la asta servesc Boston și Philly. OK, la momentul ăsta Alma se ține de acrobații cu Kokoschka, dar și-o trage și cu Gropius. Te-ai prins? Cântă „Fericită cu Kokoschka", dar un acord minor dintr-un vers lasă publicul să înțeleagă altceva. Plus că am scris o scenă absolut ucigătoare, când Gropius îl acuză pe Kokoschka, într-o cafenea, că i-a stricat fața celei mai noi clădiri de birouri. „Deci, Kokoschka", îi spune el, „tu ai fost ăla care mi-a mânjit cu galben-verzui ultima inovație arhitecturală, noile Turnuri Imperfecte." La care Kokoschka zice „Dacă tu numești cutiile alea oribile arhitectură, atunci, da, eu am fost." Furios, Gropius își aruncă porția de Tafelspitz înspre Kokoschka, orbindu-l pe moment, și cere daune.

— Stai puțin, am spus. Titanii ăia doi nu s-au duelat niciodată.

— Și n-o fac nici în izvorul nostru nesecat de bănet, pentru că în ultima clipă sosește Werfel, deghizat în coșar, iar Alma fuge cu el, lăsându-i pe cei doi admiratori cu inima frântă și cântând una dintre piesele cele mai sofisticate și mai penetrante din istoria Broadway-ului: „Micul meu șnițel, ești un cârnat". Sfârșitul actului întâi.

— Nu înțeleg. De ce s-ar deghiza Werfel în coșar? Și susțin mai departe că dacă Mahler e mort, n-are cum să se împace cu Alma, așa cum a fost în viața reală.

Aveam de cerut o grămadă de lămuriri; mai bine s-o fac acum, înainte ca un public plătitor și mult mai puțin tolerant să ne treacă printr-o mașină de eviscerare.

— Werfel trebuia să-și ascundă identitatea, mi-a explicat Wunch, pentru că era și Kafka în oraș și-și voia înapoi singurul exemplar din noua lui capodoperă, o proză scurtă, pe care i-o împrumutase lui Werfel și pe care acesta, din lipsă de confetti pentru o paradă, o făcuse bucățele. Cât despre împăcarea Almei cu Gustav, în actul doi ea îl înșală pe Werfel cu Klimt și apoi îl trădează pe Klimt pozând goală pentru Schiele.

— Dar…

— Să nu-mi spui că nu s-a întâmplat. Toate damele alea cu jartiere pe care le-a desenat Schiele – de ce una dintre ele n-ar fi putut fi Alma Mahler? Dar nici nu contează, pentru că înainte să spui „Franz Josef", ea îi prinde asupra faptului pe Schiele și Klimt, iar la jumătatea actului doi e în concubinaj cu nimeni altul decât cu domnia sa Ludwig Wittgenstein. Cei doi au un duet, „Lucrurile pe care nu le putem pomeni trebuie ținute sub tăcere". Dar nu le merge, pentru că atunci când Alma îi spune „te iubesc" lui Wittgenstein, el face o analiză gramaticală a propoziției și respinge definiția fiecărui cuvânt. Corul dansează la nașterea filozofiei lingvistice, iar Alma, rănită, dar cu libidoul intact, începe în forță „Mângâie-mă, Popper". Moment în care intră în scenă Karl Popper.

— Stai puțin, am spus, imaginându-mi publicul îngrămădindu-se pe culoare ca elanii migratori. Nu mi-ai explicat niciodată, de când te-ai făcut autor? Te-am știut dintotdeauna fericit ca producător.— De când cu accidentul, a replicat Wunch, adunând meticulos ultimele molecule de profiterol. Eram cu iubita mea și, atârnam un tablou, când ea a încercat să bată un cui în perete și, din lipsă de

atenție, m-a nimerit pe mine cu ciocanul. Cred că vreo zece minute am bântuit pe străzi străine. Când m-am trezit, am descoperit că puteam scrie orice bucățică la fel de bine ca Cehov sau Pinter. Hei, tipul care a intrat nu e Stevie Sondheim? Numără până la cincizeci și m-am întors. Vreau să-i explic niște lucruri înainte să-mi scape iar printre degete. Ultima dată când mi-a dat numărul lui de telefon, o cifră lipsea. Săracul, îmbătrânește. Ocupă-te tu de restul și îți detaliez finalul la o sticlă de Courvoisier.

Spunând asta, a țopăit printre mese în direcția unui tip care semăna cu autorul spectacolului *A Little Night Music*. În timp ce-mi înțepam degetul și semnam nota cu 0-negativ, ultima imagine a fost cea a lui Wunch așezându-se neinvitat într-un separeu, printre înjurăturile discordante ale ocupantului năucit. Cât despre mine și susținerea acordată spectacolului *Fun de Siecle*, există o veche superstiție în teatru, care spune că orice show în care Franz Kafka împrăștie nisip pe scenă și dansează step e un risc prea mare.

Într-o zi urâtă, poți să vezi veșnic

Membrii unui centru de sănătate destul de exclusivist din New York s-au risipit căutând adăpost vara asta după ce o bubuitură ca acelea care, în general, precedă o separare de falii a reverberat în timpul exercițiilor lor de dimineață. Temerile de un eventual cutremur au fost alungate, totuși, destul de repede, când s-a descoperit că singura separare se produsese într-unui dintre umerii mei, pe care-l scrântisem încercând să copleșesc cu o emoție sublimă o vulpiță cu ochi migdalați care făcea flotări pe salteaua de lângă mine. Dornic să-i fur o privire, am încercat să smucesc o ganteră egală în greutate cu două piane Steinway, când coloana mea vertebrală a luat brusc forma spiralei lui Mobius și partea leului din cartilajul meu s-a desprins cu zgomot. Emițând un sunet identic cu cel produs de un om aruncat de pe vârful clădirii Chrysler, am fost scos afară ghemuit și condamnat la domiciliu obligatoriu până în iulie. Consumându-mi odihna forțată, am căutat consolare în marile cărți, o listă obligatorie, de care îmi tot propuneam să mă ocup de vreo patruzeci de ani. Evitându-i întâmplător pe Tucidide, pe băieții Karamazov, dialogurile lui Platon și madlenele lui Proust, m-am luat la trântă cu *Divina comedie* a lui Dante, sperând să găsesc desfătare în tablourile cu ispite brunete și cârlionțate, parcă scoase din paginile unui catalog Victoria's Secret, unduindu-se semigoale în lanțuri și sulfura. Din păcate, autorul, un obsedat al marilor întrebări, mi-a spulberat rapid visul erotic ca pe un balon de săpun și m-am trezit pierzând vremea prin lumile de jos, fără vreun personaj mai fierbinte decât Vergiliu care să împrăștie puțină culoare locală. Eu însumi un fel de poet, m-am minunat văzând strălucirea cu care Dante își structurase acest univers subteran de deșerturi pentru nelegiuiți, înșirând lași și mizerabili și așezându-l pe fiecare la locul lui, în funcție de nivelul adecvat de agonie eternă. Abia după ce am

terminat cartea mi-am dat seama că omisese menționarea antreprenorilor și, cu psihicul încă vibrându-mi ca un țambal după renovarea casei, acum câțiva ani, n-am avut cum să nu cad în melancolie.

Totul a început cu cumpărarea unei căsuțe din cărămidă maro în Upper East Side, în Manahttan. Domnișoara Wilpong, de la Agenția imobiliară Mengele, ne-a promis că avea să fie achiziția vieții noastre, cu un preț moderat, nu mai mare decât costurile unui bombardier. Locuința era anunțată cu surle și trâmbițe ca fiind „liberă pentru mutare" și poate că așa și era, pentru familia Jukes sau pentru o șatră de țigani.

— E o provocare, a spus soția mea, doborând recordul feminin la adevăruri spuse pe jumătate. O să fie distractiv s-o renovăm.

Călcând pe marginea podelelor șubrede, am încercat să stau pe două picioare și i-am asemănat farmecul cu cel al Catedralei Carfax.

Închipuie-ți că dărâmăm zidul ăsta și facem o bucătărie mare, a început ea să abereze. Avem loc și pentru un birou, plus că fiecare dintre fete poate avea camera ei. Dacă lucrăm un pic la instalații, putem avea băi separate și pun pariu că e loc și pentru camera aia de jocuri pe care ți-ai dorit-o dintotdeauna… ca să-ți mai domolești momentele filozofice cu niște *pinball.*

În timp ce fanteziile megalomaniei arhitecturale ale iubitei mele zburdau necontrolate, portofelul meu din buzunarul de la piept, mi se zbătea ca o plătică în cârlig. Viziunile economiilor mele, puse deoparte de-a lungul anilor în care compusesem elogii pentru Casa de înmormântări a Fraților Scnheerson, irosite acum într-o clipă, m-au făcut să abordez problema într-un registru înalt, de piculină.

— Chiar crezi că avem nevoie de locul ăsta? am întrebat, rugându-mă ca nevoia de împroprietărire să i se potolească.

— Cel mai mult îmi place că n-are lift, a gângurit Jumătatea mai Bună. Nu-ți dai seama ce-or să facă astea cinci trepte, urcate și coborâte, pentru inimioara ta?

Cu banii pe muchie, mijloacele de plată pentru această nouă aventură erau peste puterile mele, și a fost nevoie de aptitudinile unui om-orchestră ca să obțin ipoteca, convingându-i pe bancherii sceptici care la început nici nu m-au băgat în seamă, dar care s-au înmuiat când au descoperit niște posibilități de speculă. A urmat găsirea unui antreprenor și, pe măsură ce apăreau ofertele, n-am putut să nu observ că prețurile invocate ar fi fost mai potrivite pentru renovarea Taj Mahalului. În cele din urmă m-am oprit la o estimare suspicios de practică, venită de la biroul unui oarecare Max Arbogast, alias Chic Arbogast, alias Specs Arbogast – un slăbănog spilcuit, cu ochii strălucitori ai unui recuperator din westernuri.

Când ne-am întâlnit la fața locului, o voce interioară mi-a spus că aveam în față un ins care-ar fi în stare mai degrabă să dinamiteze mina de argint cu tot cu lucrătorii asiatici dinăuntru decât să le plătească salariile. Soția mea, sedusă de felul lui de-a fi, era foarte dornică să începem, și m-a târât după ea, în timp ce se scufunda în viziunea halucinantă a transformărilor care puteau fi efectuate datorită geniului antreprenorial. Visele noastre, a avut el grijă să ne asigure, vor fi împlinite în șase luni, și ni l-a oferit pe primul lui născut spre sacrificiu în caz că bugetul îi va fi depășit estimările. Inclinându-mă în fața unui asemenea talent, m-am interesat dacă nu cumva ar putea da prioritate dormitorului și băii, ca să ne putem muta, eliberându-ne din sclavia notelor de plată excesive de la hotelul Dilapidado, căminul nostru interimar.

— Nici nu se pune problema, a sărit Arbogast, extrăgând un contract dintr-o valiză ticsită cu contracte pentru toate tranzacțiile imaginabile, de la vânzarea de mașini până la angajarea actorilor ambulanți. Dați-mi un autograf aici și părțile componente or să fie lustruite la milimetru, a adăugat el.

Punându-mi un stilou în mână, l-a ghidat pe linia punctată a unui document cu spații albe generoase, a căror completare, m-a asigurat

el, va deveni vizibilă mai târziu, pur și simplu ținând hârtia deasupra unei flăcări mici.

Firește, consecința a fost o avalanșă de cecuri pe care mi-am pus semnătura, ca să pecetluim afacerea și să asigurăm diverse materiale.

— 60 000 de dolari pentru șurubelnițe electrice mi se pare cam mult, am protestat.

— Desigur că este, dar nu cred că-ți dorești ca lucrările să se împotmolească chiar când facem asamblările.

Declarându-ne camaraderia, am dat cu toții mâna și ne-am dus după colț, la Drinks R Us, unde Arbogast ne-a făcut cinste cu o sticlă mare de Dom Perignon, dându-și seama abia după ce dopul fusese scos că personalul de la compania aeriană îi încurcase bagajul și că, în timp ce noi toastam, portofelul lui zăcea undeva în Zanzibar.

Prima dată când am înțeles că ne aruncaserăm averea pe mâinile unui cârpaci fără pereche a fost trei luni mai târziu, când, la câteva ore după ce ne luaserăm în primire domiciliul în construcție, încercasem să folosesc cabina de duș. Dând curs rugăminții noastre de-a se grăbi, soldățeii lui Arbogast sfărâmaseră baia inițială până la ultimul proton și fabricaseră în viteză un substitut. Luând ca model, probabil, crăpătura lungă și adâncă din carena *Titanicului,* baia se transforma într-un regat subacvatic dacă nevastă-mea sau eu încercam să deschidem robinetul. Pe post de mic cadou, țevile fuseseră meticulos calibrate, astfel încât orice nefericit aflat sub capul de duș să fie redus la stadiul de homar aburind. După saltul meu chițăitor prin ușa de sticlă, am fost asigurat în mai multe limbi baltice că situația se va remedia după mult-așteptata sosire a instalațiilor de cea mai bună calitate, tocmai din Tanger, ceea ce se va întâmpla în momentul în care anumiți exilați politici vor putea fi scoși ilegal din Casbah.

Dormitorul, dimpotrivă, nu dădea semne că s-ar apropia de termenul limită fixat, din cauza izbucnirii febrei virale în Machu Picchu. De fapt, se părea că treaba serioasă nu putea începe în

cartierul general al somnului până nu primeam niște transporturi vitale de *wenge* și *bubinga*, care fuseseră livrate, din greșeală, unui cuplu din Lapland cu același nume de familie ca noi. Din fericire, pe podea ne fusese aranjată o saltea din paie neprelucrate, peste care cădea tencuială, și după o noapte în care am fost martirizat de praful de azbest și de sunetele Uraganului Agnes produse de o toaletă în care nu se opreau scurgerile, am alunecat în cele din urmă într-o transă hipnotică. Am fost trezit dimineața de un batalion de meșteșugari care demolau cu târnăcoapele un stâlp de rezistență, pe acordurile lui *Casey Jones.*

Când am remarcat că această modificare nu fusese inclusă în propunerea inițială, Arbogast – care trecuse pe acolo ca să vadă dacă nu cumva vreunul dintre oamenii lui fusese săltat cu o seară înainte de prin vreuna dintre bombele pe unde se hidrataseră după program – mi-a explicat că se implicase personal în instalarea unui sistem de securitate elaborat.

— Securitate? am întrebat, înțelegând pentru prima dată că eram mult mai vulnerabil într-o clădire de cărămidă maro decât în vechea noastră locuință, unde portari afabili, cu părul alb, primeau bacșișuri generoase ca să încaseze gloanțele în locul chiriașilor.

— Absolutamente, mi-a replicat el, devorându-și porția matinală de somon direct din pivnițele din Geneva ale lui Barney Greengrass. Orice criminal în serie poate să intre aici. Ai chef să te trezești cu gâtul ciopârțit în somn? Sau cu vreun nebun înarmat cu un ciocan cu vârf rotund și cu ură pe societate, care-i face creierii omletă nevestitii. Asta după ce-și face de cap cu ea.

— Chiar crezi că…

— Nu cred *eu*, pelerinule. Orașul ăsta mustește de borfași și de minți diabolice.

Cu asta, a adăugat nouă mii de dolari la estimarea care avea acum grosimea Talmudului și-l concura ca posibilități de interpretare.

Pentru că nu voiam să fiu privit de sus și luat ca o pradă ușoară de muncitori, am insistat ca, înainte să mai aprob alte costuri, să examinez îndeaproape raportul risc-recompensă, o formulă pe care o înțelegeam cu aceeași exactitate cu care pricepeam mecanica cuantică. Cum mai multe dintre investițiile mele majore dispăruseră fără urmă în Triunghiul Bermudelor, i-am comunicat în cele din urmă șefului de lucrări că nu mai puteam aloca nici un ban sistemului de alarmă, dar la căderea nopții am înghețat în pat auzind ceea ce am tras concluzia că ar fi fost un maniac ucigaș care descuia ușa de la intrare. Cu inima bătând ca la bombardamentul Dresdei, l-am sunat pe Arbogast și am luminat cu lanterna instalarea unui set tibetan de detectoare de mișcare, foarte scump, de ultimă generație.

Pe măsură ce treceau lunile, data finalizării lucrărilor, deja amânată de vreo șase ori, se îndepărta ca o oază în deșert. Abundența de alibiuri era mare ca în *1001 de nopți.* Mai mulți muncitori au contractat boala vacii nebune, apoi vasul care transporta cutiile cu jad și lapis lazuli pentru camera dădacei a fost scufundat de un tsunami lângă țărmul din Auckland; nu în ultimul rând, am aflat că un obiect motorizat crucial pentru înălțarea televizorului de pe un suport la nivelul patului se mai fabrica doar de către niște elfi care nu lucrau decât la lumina lunii. Volumul microscopic de muncă de până atunci era de o calitate îndoielnică, după cum s-a adeverit în timpul unei conversații sclipitoare, în biroul nostru cel nou, cu un candidat la Premiul Nobel, când podeaua s-a îndoit, costându-l pe potențialul laureat doi dinți din față și aducându-mi mie onoarea de a fi sponsorizat stabilirea unui nou record.

Când i-am prezentat lui Arbogast nemulțumirea mea legată de depășirea costurilor, care concura cu inflația din Germania anilor ‘20, a pus totul în seama „pretențiilor mele psihotice de a schimba comenzile”.

— Relaxează-te, nene, mi-a spus el. Dacă nu mai tergiversezi, Arbogast și compania or să fie de domeniul istoriei în patru săptămâni. Jur în fața lui Dumnezeu.

— Și nici o clipă mai târziu, am răbufnit. Nu mai pot trăi nici o secundă cu invazia asta din Stonehenge. N-am un dram de intimitate. Chiar ieri, când în cele din urmă au mai terminat o măsurare a spațiului vital, eram pe punctul de-a consuma actul sacru al dragostei cu prăjiturică mea neprețuită, când unul dintre muncitorii tăi m-a luat pe sus și m-a mutat mai încolo, ca să poată monta o aplică.

— Vezi astea? mi-a spus Arbogast, afișând un zâmbet pe care-l vezi de obicei la tipii care comit fraude prin poștă. Se numesc Xanax. Servește-te, deși eu n-aș lua mai mult de 30 pe zi. Studiile despre efectele secundare au fost neconcludente. La miezul nopții, un murmur a declanșat detectorul de la parter, făcându-mă să țâșnesc în picioare și să rămân pe loc, ca un *hovercraft*. Convins că descifrasem sunetele emise de un licantrop care urca scările salivând, am cotrobăit prin cutiile nedesfăcute, în căutarea unui obiect de argint cu care să-mi apăr familia. Panicat, mi-am călcat ochelarii și am dat nas în nas cu un delfin de porțelan pe care Arbogast îl achiziționase ca să termine baia dădacei. Lovitura a făcut ca în urechea mijlocie să-mi răsune gongul celor de la Arthur Rank și m-a recompensat cu o viziune în toată splendoarea a aurorei boreale. Se pare că stâlpul pe care Arbogast îl dărâmase pentru a instala sistemul de securitate fusese un stâlp de susținere și un număr semnificativ de blocuri de zgură aleseseră exact acest moment ca să abdice.

Dimineața am fost găsit încolăcit pe podea, suspinând ritmic. Soția mea fusese luată de o femeie în costum sobru și cu o pălărie cu boruri bărbătești, căreia i-a tot spus cum se bazase întotdeauna pe bunătatea străinilor. În cele din urmă, ne-am dat casa pe un cântec. Nu-mi aduc aminte dacă era „Sunt deprimat” sau „Frate, ai cumva un bănuț?”, dar ce îmi aduc aminte fețele inspectorilor și amestecul

de entuziasm și descurajare cu care mi-au enumerat feluritele încălcări ale legii, despre care mi-au spus că puteau fi rectificate fie contractând slujbe mai departe, fie acceptând o injecție letală. Mai am o amintire vagă cu un judecător care stătea încruntat ca un El Greco, în timp ce mă amenda cu atât de multe zerouri, încât venitul meu net a dispărut ca somonul afumat la o tăiere-împrejur.

Cât despre Arbogast, circulă vorbe că, în timp ce încerca să șterpelească o poliță georgiană foarte scumpă de deasupra șemineului cuiva și să pună o copie de ceramică în locul ei, a reușit să rămână înțepenit în coș. Dacă a fost în cele din urmă devorat de flăcări, asta nu mai știu. Am încercat să-l găsesc în *Infernul* lui Dan te, dar bănuiesc că la operele clasice nu se fac actualizări.

Atenție, genii: numai bani gheață

Alergând vara trecută pe Fifth Avenue, ca parte dintr-un program de antrenament destinat să-mi reducă speranța de viață la aceea a unui miner din secolul al nouăsprezecelea, am făcut o pauză la cafeneaua în aer liber a hotelului Stanhope ca să-mi revitalizez ofilitul sistem respirator cu o „șurubelniță cu gheață". Cum sucul de portocale mi-era prescris în regim, am mai cerut câteva rânduri și când m-am ridicat am reușit să execut o serie de figuri coribantice, nu foarte diferite de cele ale micului Bambi când încerca să facă primii pași.

Amintindu-mi vag, printr-un cortex marinat de Smirnoff, că promisesem să iau bulete din brânză de capră și biscuiți dulci olandezi în drum spre casă, m-am plimbat aiurea prin Muzeul Metropolitan, confundându-l cu magazinul Zabar. În timp ce mă prelingeam pe holuri, cu capul învârtindu-mi-se ca un titirez, mi-am recăpătat treptat luciditatea, suficient cât să-mi dau seama că eram martorul unei expoziții: de la Cezanne la van Gogh: Colecția doctorului Gachet.

Gachet, am aflat din materialul uriaș atârnat pe perete, era un medic care-i tratase pe alde Pissaro și van Gogh când băieții erau suferinzi după ingerarea picioarelor unei broaște insuficient pregătite sau când înghițeau lacom prea mult absint. Cum încă nu erau recunoscuți și, în consecință, incapabili să plătească un ban, se oferiseră să răspundă serviciilor lui Gachet cu uleiuri sau cu pasteluri, în schimbul unei vizite la domiciliu sau unei doze de mercur. Disponibilitatea lui Gachet de a accepta se dovedise clarvăzătoare, și în timp ce mă delectam cu hălcile de Renoir și Cezanne, luate probabil direct de pe pereții salonului lui de așteptare, n-am putut să nu mă imaginez într-o situație asemănătoare.

1 noiembrie: *Quel* noroc extraordinar! Eu, doctorul Skeezix Feebleman, să primesc azi un referat de la nimeni altul decât Noah Untermensch, un geniu între psihanaliști, specializat în problemele minții creatoare. Untermensch și-a format o clientelă prestigioasă din show-biz, concurată numai de „Lista Disponibili" de la Agenția William Morris.

— Puștiul ăsta, Pepkin, e compozitor, mi-a spus Untermensch la telefon, în timp ce se grăbea spre întâlnirea cu potențialul pacient. E un fel de Jerry Kern sau Cole Porter, dar adus la zi. Problema cu el e că l-a secătuit vinovăția. Presupunerea pe care pariez eu? E o chestie legată de maică-sa. Lasă-i lumina aprinsă și stăvilește angoasa. Văd Oscaruri, Grammy-uri, Tony-uri, poate chiar Medalia Libertății.

L-am întrebat pe Untermensch de ce nu-l trata el însuși pe Pepkin.

— Mi-am umplut farfuria, a zis el, și toate sunt urgențe analitice. O actriță care nu are voie cu câinii în hotel, un prezentator de meteo cu o fixație pentru plesnitul la fund, plus un producător căruia nu-i răspunde Mike Eisner la telefon. Pe el l-am pus sub supraveghere strictă, risc de sinucidere. Mă rog, fă ce poți și nu te simți obligat să-mi raportezi progresele. Ultima dublă e a ta. Ha ha!

3 noiembrie: Azi l-am cunoscut pe Murray Pepkin și, nu mai încape urmă de îndoială, scrie pe el „artist". Cu părul ciufulit și ochii ca discurile pentru hipnoză, e genul de om elevat, obsedat de muncă și totuși încolțit din toate părțile de pretențiile meschine de mâncare, chirie și două pensii alimentare. Compozitorul Pepkin pare să fie un vizionar care preferă să-și șlefuiască versurile într-o cameră liberă din Queens, deasupra Cabinetului de îmbălsămări de Calitate al Fraților Fleisher, unde mai oferă din când în când consultanță pe probleme de machiaj. L-am întrebat de ce credea că avea nevoie de tratament și mi-a mărturisit că, deși fiecare notă și silabă ieșită de sub penița lui vibra de genialitate, simțea că era prea critic cu sine. Recunoștea că era de neabătut în alegerile autodistructive când venea vorba de femei și că de curând a fost însurat cu o actriță,

relația lor bazându-se nu atât pe etica occidentală tradițională, cât pe Codul lui Hamurabi. La scurt timp după nuntă, a prins-o în pat cu nutriționistul. S-au certat, ea l-a lovit în cap cu dicționarul de rime, iar el a uitat punțile între secvențe pentru „Oase uscate".

Când am adus vorba de onorariul meu, Pepkin a recunoscut stânjenit că în clipa aceea era e cam strâmtorat, căci își cheltuise ultimele economii pe o tigaie pentru pregătit rață. M-a întrebat dacă nu am putea aranja un plan de plăți în rate. Când i-am explicat că obligațiile financiare erau cruciale pentru tratament, a venit cu ideea că m-ar putea plăti în cântece, explicându-mi cât de profitabil ar fi fost, de-a lungul anilor, să dețin singur drepturile pentru „începeți dansul" sau „Trimiteți-i pe clovni înăuntru". Nu numai că plățile pentru drepturile de autor mi-ar fi umflat tezaurul, dar aș fi fost lăudat în lumea întreagă pentru că-l crescusem pe tânărul meșteșugar într-ale acordurilor, egalul lui Gershwin, al Beatles-ilor sau al lui Marvin Hamlisch. Cum dintotdeauna mă mândrisem că aveam un ochi bun pentru talentele în devenire și amintindu-mi cum un bătrân homeopat francez, Cachet sau Kashay, fusese răsplătit cu vârf și îndesat pentru că-i scrisese rețete lui van Gogh în schimbul câte unei naturi moarte care să-i acopere costurile pentru analiza cavității bucale, m-am înmuiat la propunerea lui Pepkin. De asemenea, mi-am recapitulat obligațiile financiare, care se umflaseră de curând ca un deget în care ai dat cu ciocanul. Apartamentul din Park Avenue, casa de pe plaja din Quogue, cele două Ferrariuri, plus Foxy Breitbart, o obișnuință scumpă, pe care o deprinsesem într-o noapte în care luasem barurile la rând, și nuanțele pielii ei îmi desenau pe față un zâmbet imposibil de șters altfel decât cu dalta. La toate astea se adăugau investițiile enorme în niște guave libaneze, așa că fluxul meu de lichidități părea coagulat. Și totuși, o voce de undeva din interior mi-a dat de înțeles că un parteneriat cu mecanismul ăsta defect, împrăștiat în fața mea, nu numai că mi-ar plăti impozitele anuale dar, dacă Hollywood-ul ar hotărî vreodată să

facă un film despre viața lui, rolul Skeezix Feebleman ar putea avea șanse serioase la premiul pentru Cel mai bun actor în rol secundar.

2 mai: Au trecut deja șase luni de când îl tratez pe Murray Pepkin, și chiar dacă încrederea mea în geniul lui nu s-a diminuat, trebuie să recunosc că nu prefigurasem volumul de muncă. Săptămâna trecută m-a sunat la 3 noaptea ca să-mi povestească un vis foarte lung, în care Rodgers și Hart apăreau la fereastra lui în chip de papagali și-i lustruiau mașina. Câteva zile mai târziu, mi-a trimis un mesaj când eram la Operă amenințând că se sinucide dacă nu mă duc imediat să mă văd cu el la Casa Scoicilor a lui Umberto, ca să-i aud ideea de musical bazat pe sistemul zecimal al lui Dewey. Am făcut față numai din respect pentru darurile lui, pe care se pare că numai eu le apreciez. În ultima jumătate de an, m-a cadorisit cu kilograme de cântece, unele compuse în grabă pe șervețele, și deși nici unul nu și-a găsit locul în vreo casă de producție, el insistă de fiecare dată că următorul va fi un clasic. Unul e o jucărie sofisticată, cu tidul „Dacă vei fi puma mea în Yuma, voi fi cocorul tău în New York". E numai bună pentru fredonat și e presărată cu duble înțelesuri istețe. „Vremea năpârlirii", dimpotrivă, are aerul funebru nu mult diferit de capodopera irlandeză Danny boy. Sunt de acord cu Pepkin că numai un tenor de geniu ar putea să-l cânte cum trebuie. Un frumos cântec de dragoste care, garantează Pepkin, va ajunge în vârful topurilor, este „Buzele mele vor întârzia puțin anul acesta", în care se remarcă versul dulce-amărui „Îmbrățișează-mă, degradează-mă, dar nu mă șterge din agendă". Ca premiu de fidelitate, Pepkin a inclus în acest încântător potpuriu „Șoareci cu inimi brave" care, m-a asigurat, e genul de piesă care consolidează morala patriotică, așa încât, în eventualitatea unui război nuclear, o să-mi dea destulă putere să mă țin pe picioare. Totuși, o cât de mică recompensă pentru eforturile mele supraomenești ar fi fost bine-venită, de când Foxy, cu care sunt logodit, a început să bată apropouri legate de un accesoriu de iarnă, lung până-n pământ, din familia jderilor.

10 iunie: Trec prin niște probleme profesionale despre care-mi dau seama că sunt inevitabile pentru tipul de psihiatru de primă mână pe care-l reprezint, și totuși presimt că un hematom subdural de mărimea unui cârnat stă să se instaleze. În acea noapte, adormit buștean după o zi de psihanaliză dificilă, am primit un telefon agitat de la soția lui Pepkin. În timp ce vorbeam, îl ținea pe Pepkin la distanță cu o măciucă. Se părea că fusese critică vizavi de noua lui revelație muzicală, „O garnitură de inimă frântă, vă rog", sugerându-i că ar fi numai bună ca să le inaugureze noul tăietor de hârtie. Dându-mi seama ce ar putea scorni titlurile din tabloide pe seama unui practician discret, în caz că anunțam poliția, am plecat din apartamentul meu numai în chiloți și am trecut în cea mai mare grabă podul de pe Fifty-minth Street. Ajungând acasă la Pepkin, i-am găsit pe cei doi făcând ture în jurul mesei din bucătărie, fiecare din ei așteptând o ocazie să lovească. Magda Pepkin a apucat un tub de spray, Pepkin un suvenir pe care-l primise de Ziua Liliecilor pe stadionul Shea.

Convins de necesitatea tonului ferm, m-am vârât între cei doi și mi-am dres dramatic vocea, chiar când Pepkin arunca liliacul înspre nevastă-sa, crăpându-mi capul cu sunetul unei bâte de baseball care își atinge ținta. M-am clătinat în față, zâmbind fără motiv înspre ceea ce părea să fie constelația Alfa Centauri, și-mi aduc aminte că am ajuns la Urgență, de unde am fost trimis în cea mai mare grabă la camera de apatie intensivă.

Cât despre recompensa pentru ceea ce colegii mei au numit „un devotament hipocratic greu diferențiabil de cretinism", sunt pe teren nesigur. Am strâns peste o sută de cântece în loc de hârtiuțe verzi și n-am avut cine știe ce noroc cu vânzarea lor. Faptul că nici măcar una dintre casele de producție pe care le-am vizitat nu a întrezărit măcar o moleculă promițătoare într-un număr fierbinte de cabaret ca „Fă-o cu hormonii" sau în sublima baladă „Alzheimer timpuriu" mi-a dat o intuiție trecătoare a faptului că Pepkin ar putea să nu fie

următorul Irving Berlin. Totuși, în „Totul e la zi la Yonah Schimmel", al cărui proprietar sunt, de asemenea, și din care nu pot mulge nici măcar o para chioară, versul „gogoșile și dorințele sunt numai pentru cei tineri" mă face să zâmbesc cu o ironie plină de compasiune.

4 noiembrie: Am ajuns la concluzia că Pepkin e un zombi plângăcios și lipsit de talent. Lucrurile au început s-o ia la vale când am descoperit că o serie de aranjamente financiare care ar fi trebuit să-mi crească profiturile au început să încapă pe mâna Fiscului, fiind ciudat de asemănătoare cu cele ale lui Al Capone. Respingându-le pe toate cu entuziasm, Departamentul Trezoreriei a decis să-mi înghită o sumă de opt ori mai mare decât venitul net. Incapabil să mai inspir când această veste s-a pogorât asupra mea sub forma unei citații, i-am explicat lui Pepkin că nu-l mai puteam trata pe ochi frumoși, mobila fiindu-mi scoasă din casă chiar în timp ce discutam cu el. Impresionat de pretenția mea de a primi totuși niște monede adevărate, Pepkin și-a întrerupt tratamentul și, sfătuit de un șmecher cu care juca biliard, m-a dat în judecată pentru malpraxis.

Incapabilă să facă față micșorării bruște a bugetului și greutăților apărute când i-a fost blocat cârdul la Bergdorf, Foxy Breitbart m-a schimbat pe un anorexie cu patru ochi, al cărui chip brevetat l-a propulsat, la 25 de ani, cu șapte zerouri deasupra Sultanului din Brunei pe o anumită listă din *Forbes.* Între timp, eu am rămas cu un portbagaj de muzică pe hârtie, cu titluri ca „Viermii din Toscana" și „La balul speologilor". Am încercat niște strategii de marketing pentru acești elefanței albi, fără vreun succes, ba chiar m-am interesat de prețul pe care l-ar fi putut avea vânduți în bloc unui centru de reciclare. Dar lovitura de grație a lui Pepkin încă se lăsa așteptată. Iar așteptarea a luat sfârșit cînd a apărut Wolf Silverglide. Silverglide, o nevăstuică în tunică de doc, avusese o viziune în urma căreia se hotărâse să facă un musical după *Lisistrata,* intitulat *Nu acum, mă doare capul.*

Îndulcită de cântecele moderne, această podoabă a Aticii, care din întâmplare aparținea domeniului public, avea să ne transforme pe toți în maharajahi în viziunea lui Silverglide.

Auzise din surse neoficiale că aș fi în posesia unui camion de cântece nelansate, pe care ar putea pune mâna pe bani puțini. Suflând în sfârșit praful de pe drepturile de autor, i-am făcut lui Silverglide o ofertă pentru niscai bâzâieli simple, în schimbul câtorva acțiuni în afacere și al unui televizor alb-negru la mâna a doua, iar măreața lui idee a fost aruncată în producție, mândrindu-se cu o coloană sonoră exclusiv de Murray Pepkin. Cel mai bun număr a fost un cântec intitulat „Sublinierea mea", în care strălucea magnificul vers „Ești minunată, ca vinul rar, *te iubesc* (sublinierea mea)".Spectacolul a avut cronici amestecate. *Jurnalul crescătorului de găini* a apreciat-o, la fel și *Revista Trabucurilor.* Cotidienele, inclusiv *Time și Newsweek,* au fost ceva mai rezervate, ajungând la un consens rezumat cel mai bine de un critic care l-a numit „o gaură neagră de imbecilitate". Incapabil să facă o analiză gramaticală a cronicilor și să vină cu un citat care să nu pară că-i punea viața în pericol, Silverglide și-a împachetat extravaganța ca pe un șezlong și a zburat din oraș cu viteza luminii, lăsându-mă pe mine să fac față avalanșei de procese de plagiat care au început să curgă.

Se pare că, în urma confruntărilor experților, cele mai bune piese ale maestrului Pepkin erau un strop cam prea aproape de bagatele ca „Trup și suflet", „Praf de stele" și chiar mai vechiul refren milităresc care începe cu „Din sălile lui Montezuma". Între timp, eu mă prezint zilnic la tribunal, și chiar dacă în aparență am privirea fixată într-un punct din depărtare, nu mă gândesc de fapt decât la un singur lucru: că dacă vreodată mai dau peste un van Gogh nedescoperit, o să pun mâna pe una dintre ultimele mele posesiuni, un brici cu lama dreaptă, și o să-i tai *amândouă* urechile (sublinierea mea).

Cu corzile întinse

Sunt foarte ușurat că universul e, în sfârșit, explicabil. Începusem să cred că am eu o problemă. S-a demonstrat că fizica, întocmai ca o rudă enervantă, deține toate răspunsurile. Big bang-ul, găurile negre și supa primordială își fac apariția în fiecare marți în paginile de știință din *The Times* și, în consecință, am ajuns să înțeleg din relativitate și din mecanica cuantică la fel de mult ca Einstein – Einstein Moomjy, vreau să spun, vânzătorul de covoare. Cum e posibil să nu fi știut că în univers existau lucruri atât de mici, ca „lungimea Planck", care erau de un milion de miliarde de miliarde de miliarde mai mici decât un centimetru? Imaginați-vă cum e să scapi unul într-o sală de cinema întunecată, cât de greu ar fi de găsit. Și cum lucrează gravitația? Și dacă ar înceta brusc, oare ar mai exista restaurante cu ținută obligatorie? Ceea ce știu sigur despre fizică e că pentru un om care stă pe țărm, timpul trece mai repede decât pentru un om într-o barcă – mai ales dacă omul din barcă e cu soția lui. Ultimul miracol al fizicii e teoria corzilor, etichetată ca „Teoria totului". Ea poate include chiar și incidentul de săptămâna trecută, descris în cele ce urmează.

M-am trezit vineri, și pentru că universul e în expansiune, mi-a luat mai mult decât de obicei să-mi găsesc hainele. Din cauza asta, am plecat târziu spre birou, și cum conceptele de sus și jos sunt relative, liftul în care am intrat a urcat pe acoperiș, de unde a fost foarte greu să chem un taxi. Vă rog să rețineți că un om într-o navă spațială care atinge viteza luminii ar fi avut șanse să ajungă la timp – poate chiar ceva mai devreme, și cu siguranță mai bine îmbrăcat. Când am ajuns la birou în cele din urmă și m-am apropiat de șeful meu, domnul Muchnick, ca să-i dau explicația întârzierii, masa mi-a crescut peste măsură, iar el a luat asta drept nesupunere. Am avut o discuție destul de amară despre scurtarea salariului meu care,

comparat cu viteza luminii, era oricum foarte mic. Adevărul e că, raportat la numărul de atomi din galaxia Andromeda, chiar câștigam foarte puțin. Am încercat să-i transmit asta și domnului Muchnick, care mi-a spus că nu țin cont că timpul și spațiul sunt același lucru. Ajurat că, dacă situația se schimbă, îmi dă o mărire. Am subliniat că, din moment ce timpul și spațiul sunt același lucru și durează trei ore să faci ceva cu o lungime mai mică de 15 cm, n-are cum să se vândă cu mai mult de cinci dolari. Partea bună când spațiul e totuna cu timpul e că, dacă faci o călătorie dincolo de limitele universului și călătoria durează trei mii de ani, prietenii tăi vor fi morți când te vei fi întors, dar nu vei avea nevoie de Botox.

Înapoi în biroul meu, cu soarele revărsându-se pe fereastră, m-am gândit că dacă marea noastră stea aurie ar exploda brusc, planeta ar zbura de pe orbită și s-ar pierde în infinit pentru totdeauna – încă un motiv bun să ai în permanență un telefon mobil. Pe de altă parte, dacă vreodată aș putea călători cu mai mult de 299.337 km pe secundă și aș recaptura lumina născută cu secole în urmă, oare m-aș putea întoarce în timp, în Egiptul antic sau în Imperiul Roman? Dar ce aș putea face acolo? N-aș prea cunoaște pe nimeni. Chiar în acest moment a intrat noua noastră secretară, domnișoara Lola Kelly. Într-o dezbatere despre particulele sau undele elementare care alcătuiesc tot ce există pe lume, domnișoara Kelly e în mod sigur de partea undelor. Se vede asta numai din felul în care se unduiește până la dozatorul de apă. Nu că n-ar avea și particule bune, dar undele sunt cele care-i asigură toate zorzoanele de la Tiffany. Și soția mea e mai multe unde decât particule, numai că ale ei au cam început să atârne. Sau poate că problema e că soția mea are prea multe particule sub-atomice. Adevărul e că în ultima vreme arată de parcă ar fi trecut razant pe lângă linia orizontului unei găuri negre și o parte din ea – în nici un caz în întregime – a fost absorbită înăuntru. Îi dă o formă destul de nostimă, care sper să fie corectabilă prin fuziunea la rece. Dintotdeauna, sfatul meu a fost evitarea găurilor negre pentru că,

odată intrat, e foarte greu să mai ieși și să-ți păstrezi urechea muzicală. Dacă, printr-o întâmplare, cădeți într-o gaură neagră și ieșiți pe partea cealaltă, probabil că vă veți retrăi viața la nesfârșit, dar veți fi prea comprimați ca să mai ieșiți în oraș și să cunoașteți fete.

Așa că m-am apropiat de câmpul gravitațional al domnișoarei Kelly și am simțit cum încep să-mi vibreze corzile. Tot ce știu e că voiam să-mi înfășor bozonii de interacțiune nucleară slabă înjurai gluonilor ei, să alunec printr-o gaură și să călătoresc în timp. În acest moment, mi-am dat seama că, după principiul incertitudinii al lui Heisenberg, eram impotent. Cum să acționez dacă nu-i puteam determina poziția și viteza cu exactitate? Și dacă aș fi cauzat brusc un eveniment singular – adică o ruptură devastatoare în spațiu-timp? Sunt teribil de zgomotoase. Toată lumea s-ar opri să se uite și eu m-aș simți foarte rușinat față de domnișoara Kelly. Ah, dar femeia avea o energie întunecată nemaipomenit de bună. Energia întunecată, deși ipotetică, m-a excitat întotdeauna, mai ales când e vorba de o femeie cu dinții ușor în afară. Mi-am imaginat că, dacă aș reuși să intra cu ea într-un accelerator de particule numai cinci minute, cu o sticlă de Château Lafite, aș putea sta lângă ea, în timp ce energiile noastre ar atinge viteza luminii și nucleul ei s-ar ciocni de al meu. Bineînțeles, exact în acest moment m-am trezit cu o bucată de antimaterie în ochi și a trebuit să găsesc un bețișor de urechi ca s-o extrag. Avusesem totul, dar pierdusem speranța, când Lola s-a întors spre mine și a vorbit.

— Mă scuzați, a spus ea, tocmai voiam să comand niște cafea și o plăcintă, dar acum nu sunt în stare să-mi amintesc ecuația Schrodinger. Nu-i o prostie? Pur și simplu am uitat-o.

— Evoluția undelor de probabilități, i-am spus eu. Și, dacă faci comandă, mi-ar plăcea o brioșă englezească, plus niște particule elementare și un ceai.

— Cu plăcere, mi-a spus ea zâmbind cochet și răsucindu-se într-o spirală Calabi-Yau.Am simțit cum energiile mele constante îi invadează câmpul în momentul în care mi-am lipit buzele de neutronii ei umezi. Se părea că îmi reușise un fel de fisiune, pentru că următorul lucru pe care mi-l amintesc e că m-am cules de pe jos cu un ochi umflat ca o supernovă.

Cred că fizica poate explica orice, mai puțin tainele sexului slab, deși i-am spus soției mele că aveam vânătaia din cauză că universul se contracta, nu se dilata, iar eu pur și simplu nu fusesem atent.

Deasupra legii, sub saltea

Carlton's Creek se întinde în centrul Marilor Câmpii, la nord de Shepherd's Grove, la stânga de Dob's Point și chiar deasupra malurilor abrupte care formează constanta lui Planck. Pământul e arabil și se găsește în cea mai mare parte pe jos. O dată pe an, vârtejurile din Kinna Hurrah fac prăpăd în câmp deschis, luându-i pe sus pe fermierii aflați la muncă și depunându-i sute de kilometri mai la sud, unde se stabilesc adeseori și își deschid buticuri.

Într-o dimineață cenușie de marți din luna iunie, Comfort Tobias, menajera familiei Washburn, a intrat în casa Washburn, cum făcuse zilnic în ultimii șaptesprezece ani. Faptul că fusese concediată cu nouă ani în urmă n-o împiedicase să vină la curățenie, iar soții Washburn o prețuiesc și mai mult de când i-au tăiat veniturile. Înainte să lucreze pentru ei, Tobias fusese îmblânzitoare de cai la o fermă din Texas, dar suferise o cădere nervoasă când un cal îi răspunsese.

— Ce m-a șocat cel mai mult, își amintește ea, e că îmi știa numărul asigurării sociale.

Când Comfort Tobias a intrat în casa Washburn în acea marți, toată familia era plecată în vacanță. (Se îmbarcaseră clandestin pe un vas de croazieră spre insulele grecești, și chiar dacă se ascunseseră în butoaie, rezistând trei săptămâni fără mâncare și fără apă, reușiseră să se strecoare pe punte în fiecare noapte la ora 3 să se joace *shuffleboard.)* Tobias a urcat la etaj ca să schimbe un bec.

— Doamnei Washburn îi place să schimbăm becurile în fiecare marți și vineri – și dacă trebuie, și dacă nu, a explicat ea. Adoră becurile noi. Așternuturile le schimbăm o dată pe an.

În momentul în care menajera a intrat în dormitorul principal, a fost clar că ceva nu era în regulă. Apoi a văzut – nu-i venea să-și creadă ochilor! Cineva umblase la saltea și tăiase eticheta pe care

scria „Este interzis prin lege ca această etichetă să fie îndepărtată de altcineva decât de consumator”. A trecut-o un fior. I s-au înmuiat picioarele și i s-a făcut rău. Ceva a îndemnat-o să verifice și camera copiilor, aproape sigur și acolo fuseseră îndepărtate etichetele de pe saltele. Când a văzut o umbră mare, conturată amenințător pe perete, sângele i-a înghețat. Inima îi bătea cu putere, iar ea voia să țipe. Apoi a recunoscut umbra ca fiind a ei și, hotărâtă să țină regim, a sunat la poliție.

— N-am văzut niciodată așa ceva, a spus inspectorul Homer Pugh. Asemenea lucruri pur și simplu nu se întâmplă în Wilton’s Creek. Sigur, o dată cineva a intrat în brutăria din oraș și a supt umplutura din toate gogoșile, dar a treia oară când s-a întâmplat, am trimis țintași pe acoperiș și l-am împușcat la locul faptei.

— De ce? De ce? a hohotit Bonnie Beale, o vecină a soților Washburn. Atât de lipsit de sens, atât de crud. În ce fel de lume trăim dacă altcineva decât consumatorul taie eticheta de pe saltea?

— Înainte de asta, a spus Maude Figgins, învățătoarea din oraș, când ieșeam, îmi puteam lăsa salteaua acasă fără probleme. Acum, de fiecare dată când plec, indiferent dacă merg la cumpărături sau ies la cină, trebuie să-mi iau și salteaua cu mine.

La miezul nopții, pe drumul spre Amarillo, Texas, doi oameni înaintau în mare viteză într-un Ford roșu, cu plăcuțe de înmatriculare false, care de la distanță păreau reale, dar care, inspectate îndeaproape, se vădeau a fi din marțipan. Șoferul avea un tatuaj pe antebrațul drept, cu „Pace, dragoste, decență”. Când și-a suflecat mâneca stângă, a mai apărut un tatuaj „Greșeală de tipar: nu-mi luați în seamă brațul drept”.

Lângă el se afla o femeie tânără, blondă, care ar fi putut trece drept frumoasă dacă n-ar fi semănat ca două picături de apă cu Abe Vigoda. Șoferul, Beau Stubbs, evadase de curând de la San Quentin, unde fusese încarcerat pentru că făcuse mizerie. Stubbs fusese condamnat pentru că aruncase un ambalaj de Snickers pe stradă, iar

judecătorul, susținând că inculpatul nu dăduse semne de remușcări, îi bușise două sentințe consecutive pe viață.

Femeia, Doxy Nash, fusese căsătorită cu un antreprenor de pompe funebre și lucrase cot la cot cu el. Stubbs intrase în salonul lor odată, numai ca să arunce un ochi. Fermecat, încercase să flirteze cu ea, chiar când era foarte ocupată cu câte o incinerare. N-a trecut mult până când Stubbs și Doxy Nash au început să aibă o aventură secretă, deși la destul de scurt timp a aflat și ea despre asta. Soțului ei, Wilbur, îi plăcea de Stubbs și s-a oferit să-l îngroape gratis, dacă accepta s-o facă în acea zi. Stubbs l-a lovit lăsându-l inconștient pe podea și a fugit cu nevastă-sa, nu înainte să pună în locul ei o păpușă gonflabilă din cauciuc. Într-o seară, după trei dintre cei mai fericiți ani ai vieții lui Wilbur Nash, acesta a început să fie suspicios când i-a cerut soției sale încă o porție de pui, iar ea a explodat dintr-odată și a început să zboare în cercuri tot mai mici prin cameră, găsindu-și odihna pe podea.

Homer Pugh are 1,72 m încălțat numai cu șosetele, pe care și le ține într-un sac mare de pânză. E polițist de când se știe. Tatăl lui a fost un jefuitor de bănci celebru și singura modalitate prin care Pugh putea să petreacă timp cu el era să-l aresteze. Ceea ce a făcut de nouă ori; apreciază conversațiile pe care le-au avut, deși pe multe le-au purtat în timp ce făceau schimb de focuri.

L-am întrebat pe Pugh cum vedea situația.

— Teoria mea? m-a întrebat el. Doi vagabonzi plecați să colinde lumea.

Imediat după aceea, a început să cânte *Moon River*, în timp ce soția sa, Anna, servea băuturi, iar mie mi-a fost oferit un suc de 56 de dolari.

Exact atunci a sunat telefonul și Pugh a sărit pe el. Vocea de la celălalt capăt al firului s-a auzit în toată camera, cu o rezonanță puternică.

— Homer?

— Willard, a spus Pugh.

Era Willard Boggs – membru al poliției din Amarillo. Polițiștii din Amarillo sunt un grup de mare finețe, ai cărui membri nu trebuie să aibă doar un fizic impunător, ci și să treacă un riguros examen scris. Boggs a picat testul scris de două ori, prima dată pentru că nu fusese în stare să-l explice pe Wittgenstein satisfăcător sergentului care-l examina, a doua oară pentru că-l tradusese greșit pe Ovidiu. A fost un semn de implicare că a acceptat să ia meditații, iar teza lui despre Jane Austen rămâne un clasic printre polițiștii-motocicliști care patrulează pe autostrăzile din Amarillo.

— Suntem cu ochii pe un cuplu, i-a spus el șefului Pugh. Au un comportament foarte ciudat.

— Cum adică? a întrebat Pugh, aprinzându-și încă o țigară.

Pugh e conștient de riscurile pentru sănătate pe care le prezintă fumatul, așa că nu se atinge decât de țigările din ciocolată. Când le aprinde vârful, ciocolata i se topește pe pantaloni, umflându-i nota la curățătorie mult peste posibilitățile unui polițist.

— Au intrat într-un restaurant elegant, a continuat Boggs. Au comandat fripturi la grătar, vin, tot felul de garnituri. Le-a rezultat o notă strigătoare la cer, pe care au încercat s-o achite cu niște etichete de saltea.

— Saltă-i, a spus Pugh. Adu-i la secție, dar nu zice nimănui sub ce acuzație. Spune că se potrivesc descrierii unor indivizi pe care vrem să-i interogăm de mult, pentru că au pipăit o găină.

Legea despre îndepărtarea etichetei de pe o saltea care nu îți aparține datează de la începutul anilor 1900, când Asa Chones s-a luat la harță cu un vecin din cauza unui porc care i se plimbase prin curte. Cei doi bărbați s-au certat pentru drepturile de proprietate asupra porcului mai multe ore, până când Chones și-a dat seama că nici măcar nu era un porc, ci nevastă-sa. Problema a fost tranșată de bătrânii orașului, care au decis că nevasta lui Chones prezenta suficiente trăsături porcine care să justifice greșeala. Într-un acces de

furie, Chones a intrat în casa vecinului și i-a rupt toate etichetele de la saltele. A fost prins și i s-a intentat proces. Salteaua fără etichetă, a sunat verdictul Curții, „insulta integritatea umpluturii”.

La început Nash și Stubbs și-au susținut nevinovăția, pretinzând că erau un ventriloc și o păpușă. Pe la ora 2 noaptea, ambii suspecți au început să cedeze interogatoriului neîntrerupt al lui Pugh, inteligent făcut în franceză, o limbă pe care n-o înțelegeau și în care, în consecință, nu puteau minți. În cele din urmă, Stubbs a mărturisit.

— Am tras în fața casei Washburn sub lumina lunii, a spus el. Știam că ușa din față e întotdeauna deschisă, dar am spart-o ca să nu ne pierdem exercițiul. Doxy a întors toate fotografiile familiei cu fața la perete, să nu avem martori. Auzisem despre soții Washburn în închisoare, de la Wade Mullaway, un criminal în serie care-și spinteca victimele și le mânca. Lucrase ca bucătar pentru familia Washburn, dar fusese concediat când descoperiseră un nas în sufleu. Știam că nu e numai ilegal, ci o crimă împotriva Domnului să iei etichetele de pe saltele când nu ești tu proprietarul, dar tot auzeam o voce care îmi spunea să fac asta. Dacă nu mă înșel, era a lui Walter Cronkite. Eu am tăiat eticheta de la salteaua soților Washburn, Doxy s-a ocupat de saltelele copiilor. Transpiram – camera era în ceață –, toată copilăria mi se derula prin fața ochilor, apoi copilăria altui copil și în cele din urmă copilăria nizamului din Hyderabad.La proces, Stubbs a ales să se reprezinte singur, dar un conflict legat de plata onorariului i-a stârnit sentimente ostile. L-am vizitat pe Stubbs în sectorul condamnaților la moarte, unde numeroasele recursuri l-au ținut departe de spânzurătoare mai bine de zece ani, timp în care s-a folosit de închisoare ca să învețe un meșteșug și a devenit un pilot foarte talentat. Am fost de față când s-a dat sentința finală. Nike i-a plătit lui Stubbs o sumă enormă pentru drepturile de televizare, obținând permisiunea de a-și afișa logoul pe gluga lui neagră.

E în continuare discutabil dacă pedeapsa cu moartea acționează preventiv, deși studiile demonstrează că șansele unui criminal de a

comite încă o infracțiune scad cu aproape sută la sută după execuție.

Așa mâncat-a Zarathustra

Nimic nu se compară cu descoperirea unei opere necunoscute a unui mare gânditor, care să pună pe jar comunitatea intelectuală și să-i facă pe academicieni să se agite precum chestiile alea pe care le vezi când privești o picătură de apă la microscop. Într-o călătorie recentă la Heidelberg, de unde urma să procur niște cicatrici de duel extrem de rare din secolul al nouăsprezecelea, s-a întâmplat să dau peste o asemenea comoară. Cine s-ar fi gândit că exista o *Carte de diete a lui Friedrich Nietzsche?* În vreme ce autenticitatea ei poate prezenta un grad minim de risc pentru căutătorii de noduri în papură, majoritatea celor care au studiat lucrarea au căzut de acord că nici un alt gânditor occidental n-a fost atât de aproape de împăcarea lui Platon cu Pritikin. Mai jos, câteva pasaje. Grăsimea în sine e o substanță, o esență a substanței sau un mod de existență al esenței. Marea problemă apare atunci când se acumulează pe șolduri. Dintre presocratici, Zenon a fost cel care a susținut că greutatea e o iluzie și că, indiferent cât de mult ar mânca un om, va fi întotdeauna de două ori mai slab decât unul care nu face niciodată flotări. Aventura în căutarea corpului ideal i-a obsedat pe atenieni, iar într-o piesă a lui Eschil, care însă nu s-a păstrat, Clitemnestra își calcă jurământul de a nu mânca între mese și își scoate ochii când își dă seama că nu-i mai vine costumul de baie.

A fost nevoie de mintea lui Aristotel ca să se pună problema greutății în termeni științifici, iar într-un fragment timpuriu din *Etica* el susține că în fond circumferința unui om este egală cu măsura cingătorii înmulțită cu pi. Această teorie a rezistat până în Evul Mediu, când Toma d'Aquino a tradus o serie de meniuri în latină și s-au deschis primele baruri cu adevărat bune unde se serveau scoici. Biserica nu privea mesele în oraș cu ochi buni, iar folosirea valeților pentru parcări era un păcat de moarte.

Din câte știm, Roma a privit Sendvișul Deschis cu Curcan Fierbinte drept o culme a licențiozității secole întregi; multe sendvișuri au fost forțate să rămână închise și s-au redeschis numai după Reformă. Picturile religioase din secolul al paisprezecelea au ilustrat scene de damnare în care supraponderalii rătăceau spre Iad, condamnați la salate și iaurturi. Spaniolii erau deosebit de cruzi, iar în timpul Inchiziției oamenii puteau fi uciși din cauza unui avocado umplut cu carne de crab.

Nici un filozof nu s-a apropiat de rezolvarea conflictului dintre vină și greutate, până când Descartes a separat mintea de trup, astfel încât trupul se putea ghiftui, în timp ce mintea își spunea „Cui îi pasă? Nu sunt eu". Marea întrebare din filozofie rămâne: dacă viața e lipsită de sens, ce e de făcut cu supa-alfabet? Leibniz a fost primul care a afirmat că grăsimea era constituită din monade. Leibniz a ținut regim și a făcut exerciții, dar n-a reușit să scape de monade – cel puțin, nu de cele care s-au depus pe șolduri. Spinoza, pe de altă parte, lua mese frugale pentru că era convins că Dumnezeu există în toate și era intimidant să devorezi o gogoașă umplută, dacă te gândeai că împrăștiai muștar pe Cauza Primă a Tuturor Lucrurilor.

Există o legătură între regimul sănătos și geniul creator? Să ne uităm, de pildă, la compozitorul Richard Wagner și să-i vedem meniul. Cartofi prăjiți, brânză la grătar, nachos – Isuse, apetitul lui nu are limită și totuși muzica lui e sublimă. Cosima, soția lui, se ține și ea destul de bine, dar cel puțin aleargă în fiecare zi. Într-o scenă tăiată din ciclul Inelului, Siegfried se hotărăște să cineze în oraș cu fecioarele de pe Rin și, într-o manieră eroică, dă gata un bou, vreo douăzeci de găini, mai multe roți de brânză și cincisprezece butoaie de bere. Apoi primește nota și nu-i ajung banii. Ideea aici e că, în viață, avem dreptul la o garnitură, fie ea salată de varză sau de cartofi, iar alegerea trebuie făcută sub teroare, știindu-se nu numai că timpul nostru pe pământ e limitat, dar și că majoritatea bucătăriilor se închid la zece.

Pentru Schopenhauer, catastrofa existențială ține nu atât de mult de mâncat, cât de rontăit. Schopenhauer a fost vehement împotriva ciugulitului de alune și de chipsuri în timpul derulării altor activități. Odată începută rontăiala, a susținut Schopenhauer, omul nu i se mai poate opune, iar rezultatul e un univers în care totul e presărat cu firimituri. Nu mai puțin eronat a fost Kant, care a propus să comandăm prânzul în așa fel încât, dacă toți oamenii ar comanda același lucru, lumea ar funcționa moral. Problema pe care n-a întrezărit-o Kant a fost că, dacă toată lumea o să comande același fel, o să se iște gâlceavă la bucătărie pentru ultimul *branzino.* „Comandă ca și cum ai comanda pentru fiecare ființă de pe fața pământului", ne sfătuiește Kant; și dacă omul de lângă tine nu mănâncă *guacamole*? În final, bineînțeles, nu există mâncăruri morale – dacă nu punem la socoteală ouăle fierte moi.

Să rezumăm: pe lângă propriile-mi Prăjiturele cu Ovăz Dincolo de Bine și de Rău și Sosul de Salată ca Voință și Reprezentare, printre rețetele cu adevărat mărețe care au schimbat ideologia occidentală se numără Plăcinta cu Pui a lui Hegel, prima care a folosit resturile cu implicații politice de mare însemnătate. Creveții Prăjiți cu Legume ai lui Spinoza sunt recomandați pentru atei și alți agnostici, în timp ce o rețetă mai puțin cunoscută a lui Hobbes, Coaste de Bebeluș la Grătar, rămâne un deliciu paradoxal pentru intelectuali. Marele avantaj al Dietei Nietzsche este că, odată obținută pierderea în greutate, kilogramele nu se depun la loc – nu este și cazul *Tratatului despre amidon* al lui Kant.

MIC DEJUN:
Suc de portocale
2 felii de șuncă
Profiterol
Scoici la cuptor
Pâine prăjită

Ceai de plante.

Sucul portocalei este chiar ființa portocalei în formă manifestă, și prin asta înțeleg adevărata sa natură, ceea ce-i conferă calitatea de portocală și o face să aibă un gust diferit de, să spunem, somonul fiert sau cerealele uscate. Pentru cei pioși, ideea de-a mânca altceva decât cereale la micul dejun provoacă anxietate și spaimă, dar după moartea lui Dumnezeu orice e permis, iar profiterolul și scoicile pot fi consumate la discreție, la fel ca pulpele de bivol.

PRÂNZ:
1 castron de spaghete cu roșii și busuioc
Pâine albă
Cartofi piure
Tort Sacher

Cei puternici vor include în masa de prânz mâncăruri bogate, bine condimentate și cu sosuri grele, pe când cei slabi vor ciuguli germeni de grâu și tofu, convinși că suferința le va asigura o recompensă în viața de apoi, unde cotletele de miel la grătar sunt toată nebunia. Dar dacă viața de apoi e, cum susțin eu, o eternă recurență a acestei vieți, atunci cei supuși vor mânca perpetuu carbohidrați puțini și pui prăjit fără piele.

CINĂ:
Friptură sau cârnați
Cartofi gratinați
Homar înăbușit
Înghețată cu frișcă *mille-feuille*

Aceasta este o masă pentru Supraom. Să-i lăsăm pe cei încurcați de spaima trigliceridelor ridicate și a grăsimilor polinesaturate să le

facă pe plac preoților sau nutriționiștilor, dar Supraomul știe că numai carnea bine făcută, brânzeturile cremoase, deserturile bogate și, da, desigur, multe prăjeli – astea sunt chestiile pe care le-ar mânca și Dionis, dacă n-ar avea problema cu refluxul.

AFORISME

Epistemologia contestă dietele. Dacă nu există nimic în afara minții mele, nu numai că-mi este permis să comand orice, dar servirea va fi impecabilă.

Omul este singura creatură care lasă bacșișuri prea mici chelnerilor.

O surpriză zguduie procesul Disney

Procesul intentat de acționarii Companiei Walt Disney cu privire la pachetul de plăți compensatorii oferit fostului președinte Michael Ovitz a fost zdruncinat astăzi de depoziția unui martor neașteptat, care a fost interogat de avocatul gigantului mondial al divertismentului.

AVOCAT: Martorul este rugat să-și spună numele.

MARTOR: Mickey Mouse.

A: Vă rog să spuneți Curții cu ce vă ocupați.

M: Rozătoare animată.

A: Erați prieten cu Michael Eisner?

M: N-aș spune chiar prieten – am cinat împreună de câteva ori. O dată, el și soția lui ne-au invitat pe Minnie și pe mine la ei acasă.

A: Ați discutat vreodată afaceri cu el?

M: Am luat parte la un mic dejun cu domnul Eisner, Roy Disney, Pluto și Goofy.

A: Unde s-a întâmplat asta?

M: La hotelul Beverly Hills. A Au fost și alți martori?

M: Steven Spielberg a trecut pe acolo să ne salute… a, și Daffy Duck.

A: Vă cunoașteți cu Daffy Duck?

M: Daffy și cu mine ne-am cunoscut la cină, acasă la Sue Menger, acum câteva luni, și ne-am împrietenit.

A: Înțeleg că domnul Eisner nu era de acord cu această relație cu Daffy Duck?

M: Ne-am certat din cauza ei de câteva ori.

A: Ce s-a întâmplat până la urmă?

M: Am încetat să mă întâlnesc cu Daffy după ce-a devenit scientolog.

A: Să ne întoarcem la micul dejun. Vă mai amintiți ce s-a discutat?

M: Domnul Eisner a spus că plănuiește să-l angajeze pe Michael Ovitz, șeful CAA.

A: Ce părere ați avut despre asta?

M: Am fost surprins, dar vestea l-a șocat mai tare pe Pluto. A părut descumpănit.

A: De ce descumpănit?

M: Era îngrijorat pentru că domnul Ovitz avea o relație mult mai strânsă cu Goofy,. iar Pluto presimțea că aparițiile lui ar putea fi reduse.

A: Deci știați că între domnul Ovitz și Goofy exista o „relație specială”?

M: Știam că, pe vremea când domnul Ovitz era agent, îl curtase pe Goofy și, dacă nu mă înșel, cei doi au locuit în aceeași casă în Aspen.

A: A fost o vreme când au devenit mai apropiați?

M: Domnul Ovitz a fost alături de Goofy când l-au arestat în Malibu.

A: E adevărat că Goofy a avut o problemă cu drogurile?

M: Era dependent de percodan.

A: De cât timp se întâmpla asta?

M: Goofy a început să ia analgezice după ce a căzut într-un desen animat. S-a parașutat de pe Empire State Building cu o umbrelă și s-a lovit la spate.

A: Și?

M: Domnul Ovitz s-a ocupat de internarea lui Goofy la Centrul Betty Ford.

A: I-ați adus vreodată la cunoștință domnului Eisner temerile dumneavoastră legate de intenția lui de a-l angaja pe domnul Ovitz?

M: Am discutat despre asta cu Minnie. Știam că o să ajungă la conflicte.

A: Ați mai discutat despre acest subiect cu altcineva în afară de soția dumneavoastră?

M: Cu Dumbo, cu Bambi… chiar nu-mi mai amintesc. A, da, și cu Jiminy Cricket, o dată, acasă la Barbara Streisand. A dat o petrecere pentru Jiminy, când și-a cumpărat casa din Trancas.

A: Și ați ajuns la o concluzie?

M: Dumbo a susținut că Donald Duck ar trebui să discute cu domnul Eisner despre îngrijorările noastre, pentru că domnul Eisner părea să-l asculte pe Donald mai mereu. După cum spunea chiar el, Donald era „unul dintre cei mai profunzi rățoi pe care-i cunoscuse vreodată”. Cei doi petreceau mult timp împreună la helește ul lui Donald.

A: Și relația era reciprocă?

M: Da, sigur. Donald a locuit șase luni la domnul Eisner, după ce s-a despărțit de Daisy Duck. Donald avea o aventură cu Petunia Pig, prietena lui Porky. La Disney era interzis să socializezi cu creaturi de la un studio concurent, dar în cazul lui Donald domnul Eisner a preferat să închidă ochii, ceea ce i-a supărat pe acționari.

A: Asta e aventura la care v-ați referit în depoziție?

M: Da. S-ar putea ca memoria să mă înșele, dar cred că Donald a făcut cunoștință cu Petunia Pig acasă la Jeffrey Katzenberg.

A: Ați fost de față?

M: Da. Eu, Tom Cruise, Tom Hanks, Jack Nicholson. Cred că și Seann Penn, Wile E. Coyote, Road Runner…

A: Tom și Jerry?

M: Nu, ei au fost la EST în weekendul ăla.

A: Șase luni mai târziu, domnul Katzenberg și domnul Eisner au fost implicați într-un proces. Vă amintiți detaliile?

M: Era ceva legat de promisiunea domnului Eisner de a-l face acționar pe Bugs Bunny, dacă venea să lucreze la Disney.

A: Și a venit?

M: Nu. Bugs lucra pentru sine. Chiar atunci voia să-și ia un an liber ca să scrie un roman.

A: Revenind la petrecere – vă amintiți ce s-a întâmplat mai departe?

M: Da. Donald Duck s-a îmbătat și i-a făcut avansuri lui Nicole Kidman. A fost foarte jenant, pentru că pe vremea aia ea și Tom Cruise încă erau căsătoriți. Donald a fost destul de ostil cu Tom, îmi amintesc, având impresia că Tom primea toate rolurile pe care și le-ar fi dorit el. Țin minte că domnul Eisner l-a dus pe Donald afară să-l calmeze.

A: Vă amintiți ce s-a întâmplat mai departe?

M: Pe peluza din fața casei domnului Katzenberg, Donald a întâlnit-o pe Petunia Pig. I s-a părut foarte frumoasă, foarte incitantă, și știu că aveau preferințe muzicale extrem de asemănătoare. Iar Donald a avut mereu o problemă cu controlul furiei. Lua Prozac de ani buni, pentru că era sigur că ajunsese într-un punct critic al carierei și că în scurt timp avea să moară de foame. În ciuda sfaturilor domnului Eisner, Donald a început să se vadă cu prietena lui Porky pe furiș.

A: Din câte știți dumneavoastră, cât de mult a continuat această relație?

M: Cam un an. Petunia i-a spus lui Donald că nu se mai putea întâlni cu el pentru că se îndrăgostise până peste cap de Warren Beatty, și el de ea. Dacă vă amintiți, Warren a dus-o la Festivalul de Film de la Cannes.

A: S-a ajuns cândva ca Daisy Duck să-l dea afară pe Donald?

M: Da, iar domnul Eisner l-a primit la el și l-a lăsat să locuiască în casa lui până când, în cele din urmă, Donald și Daisy au fost de acord să se mute iar împreună, dar să aibă o relație deschisă din punct de vedere sexual.

A: Deci, din câte vă amintiți, i-a spus cineva domnului Eisner că nu era o idee prea bună să-l angajeze pe domnul Ovitz?

M: în noaptea decernării Premiilor Academiei, i-am menționat asta lui Pinocchio, dar n-a vrut să se implice.

A: Să înțeleg că nici Pinocchio, nici altcineva nu l-a avertizat pe domnul Eisner că el și domnul Ovitz ar putea fi o pereche incompatibilă.

M: Din câte știu, e o informație corectă.

A: Și când afacerea n-a mers și s-a pus problema pachetului de plăți compensatorii de 140 de milioane de dolari? A crezut domnul Ovitz vreo clipă că ar fi prea mult?

M: Știu doar că Jiminy Cricket s-a cocoțat de câteva ori pe umărul domnului Ovitz și l-a sfătuit să se lase ghidat de propria conștiință.

A: Și?

M: Restul e istorie.

A: Martorul vă aparține.

Legea lui Pinchuck

Douăzeci de ani în departamentul omucideri al Poliției din New York și, frate, le-ai văzut pe toate. De exemplu, un broker de pe Wall Street care-și ciopârțește mult-iubita prăjiturică, dintr-o ceartă pe telecomandă, sau un rabin îndrăgostit lulea, care hotărăște să-și pună capăt zilelor presărându-și antrax în barbă și inhalând. Din cauza asta, când cineva a raportat un cadavru pe Riverside Drive la nr. 38, fără urme de gloanțe, răni prin înjunghiere sau semne de luptă, nu m-am panicat să trag vreo concluzie de *film noir,* ci am pus totul pe seama șocurilor naturale pe care Poetul susține că le moștenește carnea, dar nu mă întrebați cu exactitate care dintre ele.

Totuși, când a mai apărut un cadavru în SoHo, două zile mai târziu, și tot fără cea mai vagă urmă de violență, și un al treilea la fel, în Central Park, mi-am scos dexedrina și i-am spus amorului nepieritor că o vreme voi lucra până târziu.

— E incredibil, mi-a spus partenerul meu, Mike Sweeney, în timp ce desfășura banda galbenă de jur împrejurul locului crimei. Mike e un tip cât un urs, care ar putea trece cu ușurință drept urs, ba chiar a fost contactat de diverse grădini zoologice ca să ia locul adevăratului urs când acesta era bolnav. Tabloidele spun că e un criminal în serie. Firește, criminalii în serie susțin că e o prejudecată și că sunt întotdeauna primii acuzați când trei sau mai multe victime sunt ucise în același fel. Și-ar dori ca pragul să fie ridicat la șase.

— Sunt de acord cu tine, Mike, n-am văzut niciodată așa ceva – și doar știi că sunt tipul care i-a pus ștreangul Criminalului Astrolog.

Criminalul Astrolog era un maniac ticălos, căruia îi plăcea să se furișeze pe la spatele oamenilor și să le strivească tărtăcuțele în timp ce cântau cântece tiroleze. A fost greu de înhățat pentru că era foarte simpatizat.

I-am spus lui Mike să mă sune dacă găsea indicii sexy și am pornit spre morgă, să vorbesc cu Sam Dogstatter, legistul nostru, despre otravă. Sam și cu mine ne știm de pe vremea când el era un tânăr legist la început de drum și obișnuia să facă autopsii la nunți și petreceri de 16 ani ca să-și câștige banii de țigări.

— La început am crezut că ar putea fi vorba de o săgeată mică, mi-a spus Sam. Am încercat să-i verific pe toți posesorii de țevi de suflat din New York, dar operațiunea era imposibil de dus la capăt. Nimeni nu înțelege că jumătate din oraș deține câte-o armă din asta ca indienii jivaro și majoritatea cetățenilor au permise pentru ele.

Am adus în discuție ciuperca Amanita, care poate ucide fără să lase urme, dar Sam mi-a demontat teoria.

— Exista un singur magazin cu produse naturiste care vindea ciuperci otrăvitoare, dar s-a închis, pentru că s-a descoperit că nu erau crescute organic.

I-am mulțumit lui Sam și l-am sunat pe Lou Watson, care era entuziasmat că obținuse un set foarte bun de amprente de la locul faptei, pe care le schimbase în momentul următor, la secția de poliție din alt district, pentru un set extrem de rar de amprente ale lui Enrico Caruso, destul de valoroase și ele. Lou a spus că cei de la laborator găsiseră un fir de păr. Mai găsiseră și o pată albă. Din nefericire, firul de păr îi aparținea unui copil de opt ani, iar pata albă ne-a dus la nouă bărbați care ocupaseră rândul din față la un spectacol cu fetițe, având toți alibiuri foarte solide.

Înapoi la secție, am pălăvrăgit cu Ben Rogers, mentorul meu și omul care rezolvase Crima de la Restaurantul Yuppie, unde victimele erau împușcate și apoi asezonate cu suc de lămâie și mentă proaspătă. Ben așteptase până când criminalul rămăsese fără mentă proaspătă și fusese forțat să folosească alune de pădure tăiate, care erau ușor de depistat după numărul de înregistrare.

— Spune-mi ceva despre victime, l-am rugat. Aveau dușmani?

— Bineînțeles că aveau, mi-a spus Ben, dar toți dușmanii lor erau la Mar A-Lago, în Palm Beach. Era o mare Convenție a Dușmanilor și practic toți dușmanii de pe Coasta de Est erau acolo. Abia ce mă despărțisem de Ben și mă pregăteam să-mi iau un sendviș, când a sosit vestea că tocmai apăruse încă un cadavru, proaspăt, într-un container de pe East Seventy-second Street. De data asta, corpul fără urme îi aparținea lui Ricky Weems, un tânăr actor specializat în rebeli sensibili, vedeta telenovelei cu subiect medical *Când un neg se înnegrește.* De data aceasta, însă, o doamnă fără adăpost fusese martoră. Wanda Bushkin, care pe vremuri își petrecea nopțile într-o cutie de carton de pe Lower East Side, se mutase de curând într-o cutie de pe Park Avenue. La început se îngrijorase că nu va primi aprobarea asociației, dar când a demonstrat că venitul ei net era mai mare de 4 dolari și 30 de cenți, a fost acceptată într-o cutie cumsecade.

Bushkin nu reușise să adoarmă în noaptea cu pricina și văzuse cu coada ochiului cum un bărbat care conducea un Hummer roșu aruncase un cadavru și luase viteză. La început, n-a vrut să se implice, pentru că demascase mai demult un criminal care apoi rupsese logodna cu ea. De data aceasta, i l-a descris pe suspect desenatorului nostru, Howard Inchcape, dar Inchcape, într-un acces de temperament, a refuzat să facă portretul dacă nu venea suspectul în persoană să-i pozeze.

Tocmai încercam să ajung la o înțelegere cu Inchcape, când mintea mi-a zburat brusc la B.J. Sygmnd, mediumul. Sygmnd era un austriac sărac, care-și pierduse toate vocalele din nume într-un accident cu barca. În 1993, îl folosisem pe Sygmnd ca să găsesc un motan infractor, pe care-l depistase în mod aproape miraculos din vreo sută de vagabonzi. Îl priveam acum pipăind bunurile victimei și apoi intrând într-un fel de transă. I s-au mărit globii oculari și a început să vorbească, dar vocea nu era a lui, ci a lui Toshiro Mifune. Mi-a spus că bărbatul pe care-l căutam folosește novocaină, lucrează

cu sfredeli pe molari și premolari, și a adăugat că i-ar putea indica și meseria, dacă ar avea niște cărți de tarot.

O verificare rapidă în baza de date a calculatorului mi-a indicat că toate victimele aveau același dentist, iar atunci am știut că dădusem lovitura. M-am anesteziat cu patru degete de Johnnie Walker, cu un briceag elvețian mi-am lucrat cu atenție amalgamul argintiu din al șaptelea dinte de jos, iar a doua zi dimineața stăteam cu gura deschisă, în timp ce doctorul Paul W. Pinchuck îmi examina cavitatea bucală.

— N-o să dureze mult, mi-a spus el. Deși, dacă aveți puțin timp, m-aș ocupa și de dintele de lângă. Mă mir că nu v-a făcut probleme. Oricum, astăzi nu pierdeți nimic pe-afară. Vă vine să credeți cum e vremea asta? În aprilie s-a stabilit un record în materie de ploaie. E chestia asta cu încălzirea globală. Pentru că prea mulți oameni folosesc aparate de aer condiționat. Eu n-am nevoie de așa ceva. Unde locuim noi, dormim cu fereastra deschisă chiar și pe vremea cea mai călduroasă. Așa, metabolismul meu e foarte bun. Și al soției mele. Corpurile noastre se adaptează bine. Asta pentru că avem grijă ce mâncăm. Fără carne prelucrată, fără prea multe lactate – plus exerciții fizice. Eu prefer banda rulantă. Lui Miriam îi place Stair Master-ul. Și ne place foarte mult să înotăm. Avem o casă în Sagaponack. În general, Miriam și cu mine ne petrecem weekendurile, de pe la începutul lui aprilie, în Hampton. Adorăm să mergem la Sagaponack. Dacă vrei să socializezi, sunt destui oameni, dar poți și să stai retras. Eu nu sunt o persoană foarte sociabilă. Ne place să citim, în cea mai mare parte, iar soția face origami. Pe vremuri, aveam o casă în Tappan. Poți să ajungi pe câteva rute acolo, dar eu merg în mod obișnuit pe l-95. Durează o jumătate de oră. Totuși, preferăm marea. De curând, ne-am pus acoperiș nou. Nu mi-a venit să cred când am văzut devizul. Dumnezeule, antreprenorii ăștia au tot felul de metode. De fapt, e ca peste tot – primești în funcție de cât plătești. Le spun mereu copiilor mei că nu există

chilipiruri în viața asta. Nimeni nu-ți dă de mâncare gratis. Avem trei băieți. Lui Seth îi facem *bar mitzvah* în iunie.

Am început să gâfâi, cu răsuflarea întretăiată, în timp ce sfredelul lui Pinchuck îmi găurea smalțul, și m-am luptat cu instalarea sindromului Cheyne-Stokes. Mi-am simțit semnele vitale slăbind și am știut că dădusem de bucluc când viața a început să mi se deruleze prin fața ochilor și l-am văzut pe tata cu Dame Edna.

Patru zile mai târziu, m-am trezit la secția de terapie intensivă a spitalului Columbia-Presbyterian.

— Slavă Domnului că ești un om de fier, mi-a spus Mike Sweeney, aplecându-se peste patul meu.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

— Ai avut noroc, mi-a spus Mike. Tocmai când îți pierduseși cunoștința, o domnișoară, Fay Noseworthy, a dat buzna în cabinetul lui Pinchuck cu o urgență. Suferea de PIA: Periaj sub Influența Alcoolului. Se pare că din cauza asta îi căzuseră coroanele dentare temporare și le înghițise. Când ai căzut lat, ea a început să țipe. Pinchuck a intrat în panică și a luat-o la goană. Din fericire, echipa noastră de intervenție a ajuns acolo la timp.

— Pinchuck a fugit? Părea un dentist obișnuit. Mi-a tratat dinții și m-a ținut de povești.

— Odihnește-te acum, mi-a spus Mike, afișându-și zâmbetul de Mona Lisa – un fals, după estimările celor de la Sotheby. Îți explic totul după ce te pui pe picioare.

În caz că vă întrebați unde duce această povestioară despre omucideri, urmăriți în ultimele pagini ale ziarelor știrile din Albany, unde legislatura va adopta un proiect de act normativ ce va duce la Legea Pinchuck, care stabilește că se consideră infracțiune punerea în pericol a vieții pacienților de către stomatologi prin conversație neîntreruptă sau prin orice altceva, în afară de „Deschideți" sau „Clătiți, vă rog", fără o decizie judecătorească prealabilă.

{1} Duane Charles "Bill" Parcells (n. 1941) fost antrenor de fotbal american, cel mai recent la Dallas Cowboys, între 2003 și 2006. Este cunoscut ca „The Big Tuna”, o poreclă ce i se trage de la forma corpului său.

{2} Medicament analgezic care conține aspirină, butalbital, și cafeină.

{3} Joc care permite crearea de tablouri în culori vii *(n. tr.).*